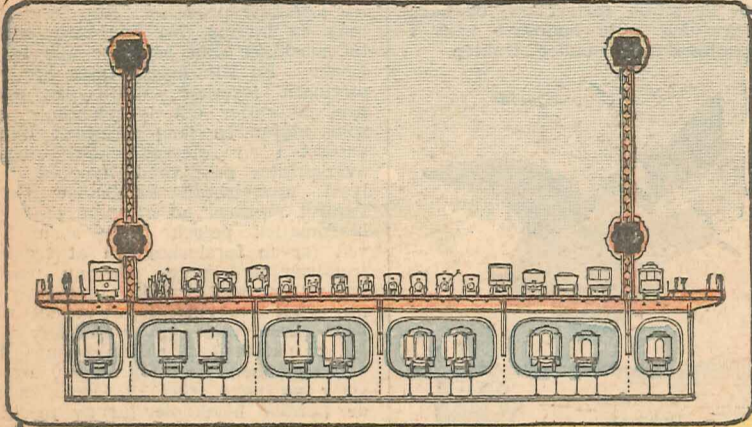
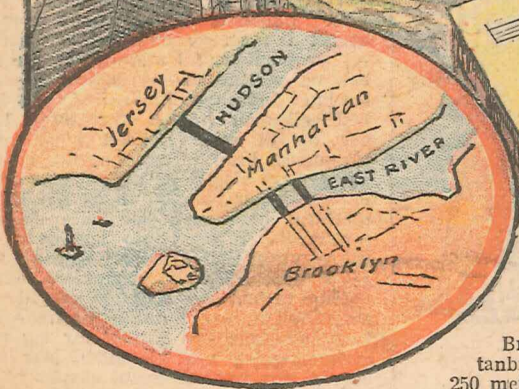

ALLERS FAMILIE-JOURNAL

Et litet eksempel paa den planlagte Hudsonbroes vældige dimensioner: Inde i brodækket, som er hult, lægges 10 parallelt løpende jernbanespor til passager- og godstog og oven paa brodækket blir der samtidig plads til at 16 rækker automobiler og to sporyogner kan kjøre ved siden av hverandre, foruten at der er brede promenader til fotgjængere.

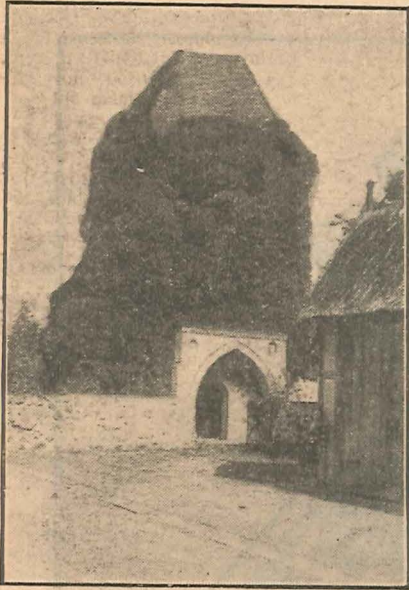

Verdens største bro.

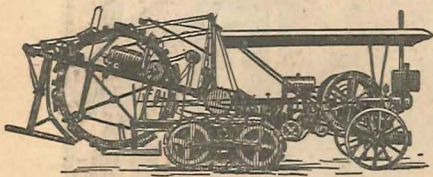
Amerikanerne har besluttet at bygge en bro over Hudsonelven mellem New York og New Jersey og denne brobygning blir den største og den dristigste som den nye verden endnu har utført — og det sier ikke litet! I hvertfald blir Brooklynbroen og dens jevnbyrdige nærmest lekeverk ved siden av denne nye „landevei gjennom luften“. Broen blir 2½ kilometer, eller mellem 8 og 9000 fot lang. Dens spennvidde blir som Brooklynbroens og Manhattanbroens tilsammen (se ridset nedenfor hvor de tre broer er avsatt), holden over vandflaten 50 meter, taarnene 250 meter eller som verdens høieste hus: Woolworth-bygningen, kablene den henger i 1½ meter i diameter. Alt bygges i staal og utgiftene til broen anslaaes til 100 millioner dollars, men med de nye jernbanestationer og hvad der ellers kommer til blir det vel nærmere det dobbelte. Tegningen til vidunderbroen skyldes ingeniør Gustav Lindenthal, som selv vil lede opførelsen. Det er private pengefolk som staar bak foretandet, men efter 50 aars forløp blir broen regjeringens eie.

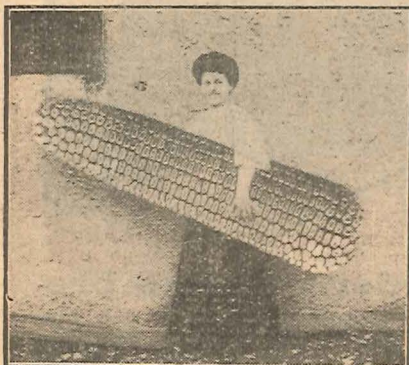
KURIOSITETER

En gigantisk efeu, efter hvad der paa staaes den største i hele verden, slynger sine grønne ranker om kirketaarnet i byen Vissum i Altmark i Magdeburg-egnen. Alt det grønne løvverk som sees paa billedet leveres af bare en plante. Men denne plante har da ogsaa det respektable stamme-omfang av næsten to meter, mens hoiden andrar til 25 meter, og kronen er 40 meter bred. Det sier sig selv at en saa kolossal plante ikke er nogen aarsunge. Hvor gammel denne efeu er, vites ikke. Men allerede for et par menneskealdrer siden var den saa stor og kraftig at den blev regnet for en severdighet, og i aaret 1854 blev den tat i oiesyn av kong Frederik Vilhelm den fjerde.

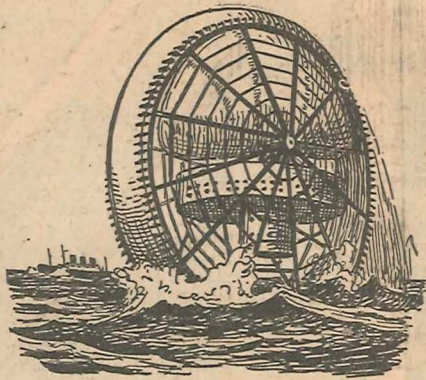

En kjæmpemæssig automatisk grøfte-graver er konstruert av et maskinfirma i Ohio, i hvis omegn allerede halvhundre av dem er i virksomhet. Med en slik maskin kan der graves halvtredie meter grøft i minuttet, og grøftens dimensioner kan være fra 30 til 50 centimeter bred og fra 1½ til 2 meter i dybden. Trærøtter der er saa tykke som en arm, hugges over som ingenting av grave-skuffene, og sten som er større end disse kastes med lethed tilside av maskinen. Principet ved denne grøfte-gravnings-maskin er i hovedsaken det samme som ved andre gravemaskiner: en mængde skuffer er anbragt paa nogen sterke, bevægelige remmer. Naar skuffene er fyldt fører de den opgravede jord op paa en remtransportør, som besørger jorden lagt ut til siden langs den gravede grøft. Hvor der er tale om at drænere et større areal, vil en slik maskin være særdeles nyttig idet den som sagt kan grave 2½ meter grøft i minuttet, hvilket svarer til en strækning paa 1½ kilometer paa en arbeidsdag paa otte timer.

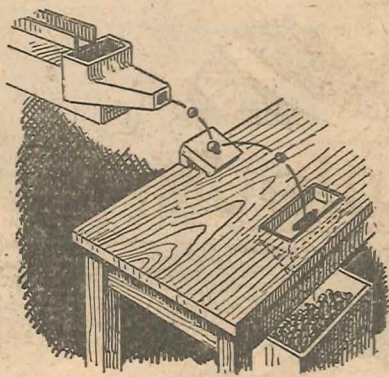

„Dette er et virkelig fotografi paa bromid-papir“. Saaledes s'aar der under det billede, som her presenteres læserne, og saaledes har den der har tat billedet, skrevet for at gi sine ord dobbelt bund. Uvilkaarlig spør

man naar man ser den vældige maiskolbe: „Findes der virkelig saa store maiskolber nogetsteds, — maiskolber som er større end mennesker?“ „Det gjør der sikkert ikke,“ vilde fotografen formodentlig svare. „Er da ikke billedet et virkelig fotografi?“ spør man videre. „Joi!“ lyder svaret. „Det er som der staar: et virkelig fotografi paa bromid-papir.“ Det er det sidste man skal lægge merke til. Selve optagelsen er en fotografisk spøk: den unge dame er fotografert for sig og kolben for sig, og den sidste i meget større maalestok end damen. Derefter er de to billeder føiet sammen og fotografert paany, og det er resultatet herav som presenteres som „et virkelig fotografi paa bromid-papir“, hvilket det ogsaa i virkeligheten er! Man skal med andre ord ikke stole altfor meget paa det rent umiddelbare indtryk av et fotografi, og man bør være paa vakt overfor den eventuelle dobbelt-betydning i de underskrifter hvormed de er forsynt.

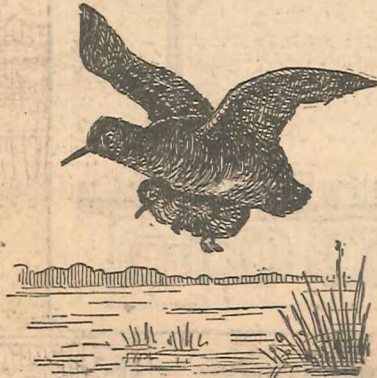

Over Atlanteren fra Europa til Amerika paa femten timer? De hurtigste Atlanterhavsdampere bruker gjerne henimot 6 døgn, altsaa omkring 150 timer paa at tilbakelægge veien over oceanet. Og dette maa endda regnes for meget hurtigt. Hvad skal man da si til en fart av det tidobbelte! Dette er ganske vist ikke opnaadd endnu tilsjøs, men der er ingeniører som omgaaes med planer om at konstruere et kjæmpemæssig luftvandhjul, en aerohydrotor, som de kalder den, og med denne venter de at kunne opnaa saa stor fart at man paa femten timer kan komme fra Irland til New York. Det vil si: gaar man fra Irland klokken 6 morgen, er man i New York samme dags eftermiddag klokken 3, idet man ved at seile „med solen“ vinder 5–6 timer underveis. Luftvandhulet som foreløbig bare eksisterer i fantasien, skal konstrueres som et 30 meter høit hjul med talrike skuffelblader i kanten, med en helium-fyldt ballon mellem de utbuede eker oven til med kahyltrumene kardansk op-hængt paa akslen og med kraftige gyroskoper til at holde hjulet paa ret kjø. under dets lynsnare fart over oceanet.

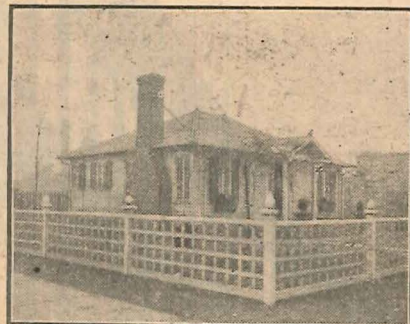

Automatisk undersøkelse av staalkulers haardhet. En fabrikk i Amerika mottok en større ordre paa staalkuler som skulde være av en ganske bestemt haardhet. Leveringsfristen var ganske kort saa det var umulig at faa hver kule prøvet paa de sedvanlige prøvemaskiner. Man fandt da paa et arrangement som det der sees her: fra maskinen hvor kulene blev laget løp de ned i en traktformet kasse, hvis utløpsrør var akkurat saa bredt at bare en kule ad gangen kunde passere igjennem. Naar kulene forlot denne kasse,

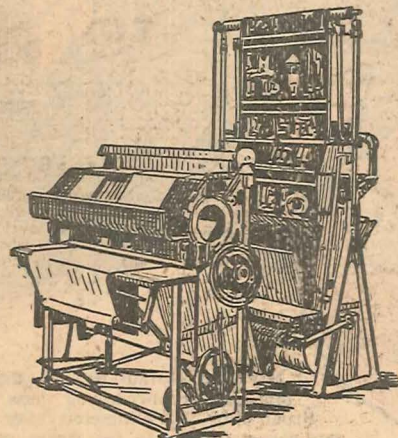
beskrev de en bestemt bues og rammet en staaalplate, hvorefter de i en ny bues kastedes hen i en anden trakt, hvis de hadde den haardhet de skulde ha. Var de for bløte naadde de ikke saa langt, og var de for haarde blev de kastet længer bort, — i begge tilfælder blev de altsaa sortert fra, og bare kulene av den rette haardhet kom i opsamlingskassen under trakten.

En bekkasin som bærer sin unge bort i klørne. At større fugler som ørner og gribber er istand til at bære temmelig tunge byrder i sine klør er en kjendt sak, og det fortelles jo endog om ørnen at den undertiden er floiet bort med smaa barn og har baaret dem op til sit rede paa den steile klippetop. Derimot hører det til sjeldenhetene at mindre og svakere fugler benytter klørne som bæredredskap. Der til anvender de gjerne nebbet, og hvad de ikke kan ha i nebbet, lar de ganske enkelt ligge. Dette gjælder dog ikke en fugl som bekkasinen. Den er ikke saa sjelden bliet set flyvende avsted med en av sine unger i klørne, naar hele familien av sikkerhetsgrunde skulde flytte. Dog er man ikke ganske sikker paa at fuglen benytter selve klørne som bæredredskap. De fleste mener at ungen holdes fastklemt mellem benene, og at klørne samt nebbet leilighetsvis brukes til at holde ungen paa rette plads.

Et hus som dette sendes i Amerika pr. post, naturligvis ikke i sammenlittet skikkelse, men stykke for stykke, saa at man selv kan bygge huset op. Skorstenen og det murede fundament er ikke indbefattet i forsendelsen. Dem maa enhver selv sørge for. Men forøvrig faar man alt som hører til et komplett hus sendt med posten indenfor Amerikas grænser, naar man skriver til angjældende firma. Det fortelles at da samme firma hadde avertert i avisene om at slike huser var til salgs, møtte folk i saa tatte skarer for at gjøre bestillinger, at de maatte stilles i kø og politi blev tilkaldt for at holde orden i rækkene.

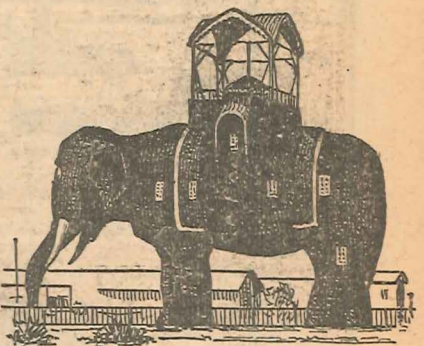

En blaatryksmaskin som baade kopierer, skyller og tørrer avtrykkene paa en gang. Som bekjendt tas der

ofte de saakaldte blaakopier av maskintegninger, arkitekturtegninger osv., hvor tegningen som regel viser sig hvil paa blaa bakgrund, mens man undertiden foretrekker den omvendte fordeling: blaa streker (eller sorte) paa hvit grund. Metoden har hittil krævet tre særskilte processer: Kopiering, skylning og tørring. Nu har man imidlertid maskiner som besørger alle tre arbeider. En slik maskin sees her. Kopieringen foregaar oven til paa maskinen, hvorefter det lysfølsomme papir, som utgjør en lang strimmel likesom papiret i en roterende boktryksmaskin, oversprøites med vand, hvorved de avlyset upaavirkede kemikalier fjernes. Papiret passerer nu gjennom et bad av bikromatisk potaske eller soda, hvorved farven forsterkes saa at tegningen fremtræder tydeligere. Og nu passerer papiret paany gjennom rent vand og blir godt avskyllet, hvorpaa det rulles over varme valser, hvor det tørres, saa det er parat til at rulles sammen, hvilket maskinen ogsaa besørger, og der staar nu bare igjen at ta rullen med de færdige blaakopier ut av maskinen.

Bueskytende amazoner? Man kunde kanskje ved første øiekast fristes til at tro at det var et korps krigslystne amazoner, man her staar overfor. Men situationen er langt fredeligere. Det er paa sportspladsen i kvindeskolen i Wellesley i Amerika, de elleve unge damer har tat oppstilling, hver med sin spændte bues i haanden og med pilekogeret foran paa jorden. Meningen er at bueskytningen skal være et led i den legemlige opdragelse derover, et middel til at styrke og øve haand og øie. Det er en gammel idræt som her er tat op paany. Vore forfædre helt tilbake til den graa oldtid drev den, — baade som sport og som krigsmiddel. Den berømte engelske forfatter Kipling sier et sted i en av sine fortællinger: „Langt tilbake i tidenes mørke, før kroketspillet var opfundet, moret man sig med bueskytning.“ Og billedet viser at man ogsaa i aaret 1921, mange aar efter at kroketspillet er opfundet kan finde morskap og vinde utbytte ved at skyte med bues.

En kjæmpe-elefant som badhotel. Paa stranden ved Atlantic City i New Jersey ligger der et badhotel som er bygget i form av en gigantisk elefant, vel proportionert i alle deler, med snabel og støttænder og henved 30 meter høi. Indgangen findes i det ene bakken, gjennom hvilket der fører trappe op til selve hotellet i elefantens rummelige krop. Værelsene her er ordnet i flere etager, og ad en trappe overst oppe kommer man op til en overbygget platform hvor man kan sitte og nyte forfriskninger og glæde sig over den vakre utsigt. Denne platform er bygget som de bekjendte bærestoler som de indiske maharajaer benytter naar de reiser. Ved at lægge merke til hvor lave 1-etages-husene paa jorden tar sig ut i sammenligning med elefanten, faar man begrep om hvor kolossal denne i virkeligheten er.

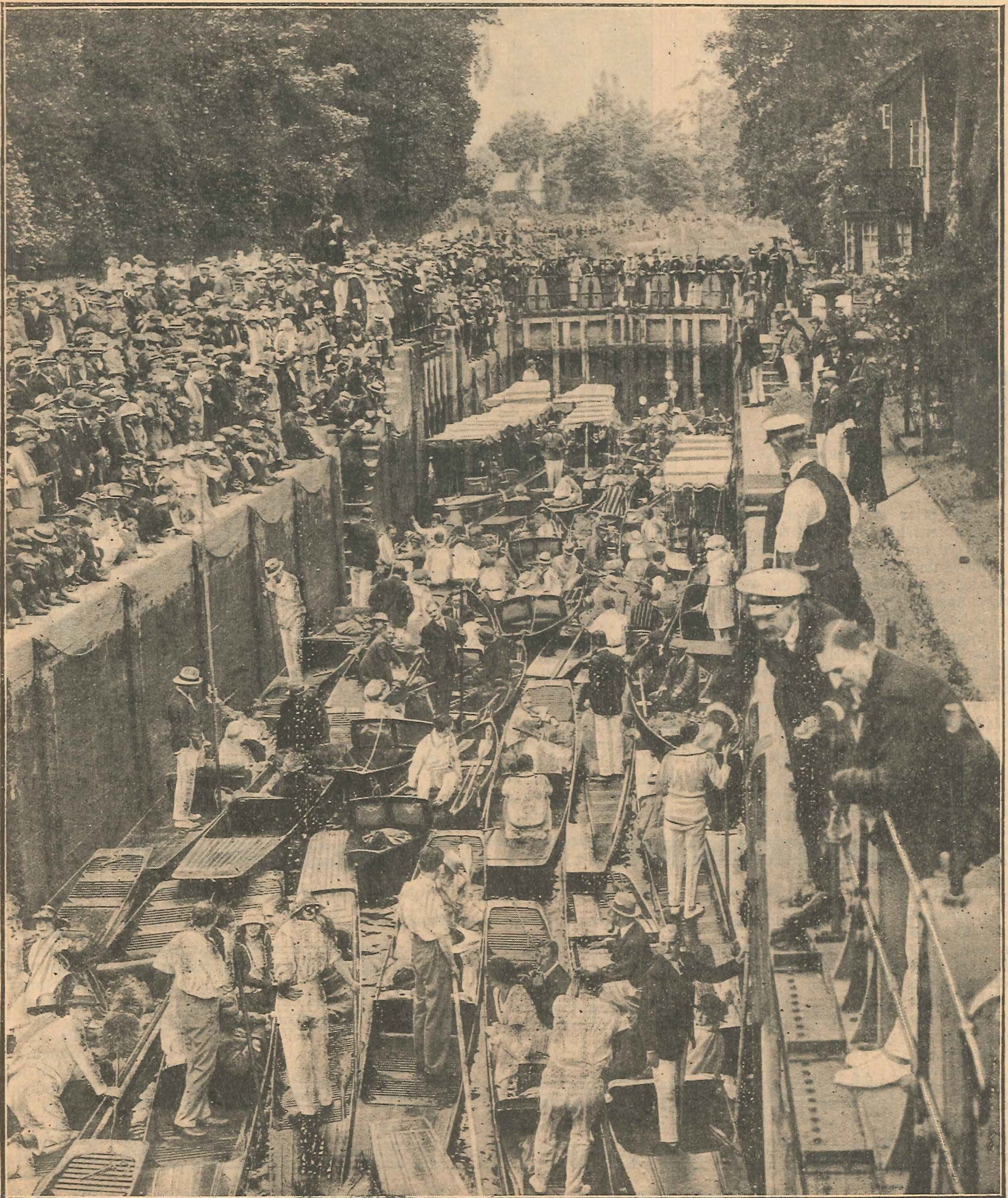
ALLERS

FAMILIE-JOURNAL

Nr. 38

Torsdag 22 september 1921.

45 aarg

Sommersøndag paa Themsen ved en av sluserne ovenfor London.
Hundreder av baater med glade, lysklædte unge mennesker venter paa at komme gjennom sluseporten.

Søndagsliv paa Themsen.

(Se billedet paa foregaaende side.)

Themsen, Englands vigtigste flod, skifter paa en eiendommelig maate karakter fra det øieblik den passerer London. Før den naar denne kjæmpeby er den en idyllisk, naturskøn, ikke særlig bred strøm, omgitt snart av frodige enger og marker, snart av rike parker og smilende villaer, den er londonernes søndagsglæde, en elv til luksus og nydelse, til fred og hvile. Men fra det øieblik den har gjennemstrømmet hovedstaden er den det stik motsatte, sin egen kontrast: en støiende, larmende røkyldt trafikaaer, hvor skiber i hundrevis og i alle størrelser piler forbi hverandre, en verdenshavn hvor der handles, arbeides og tjenes penger og hvor alt præges av dagliglivets pligt og alvor. En anden eiendommelighet ved Themsen er det sterke tidevand. Flod og ebbe merkes i elven mange kilometer ovenfor London og der er bygget talrike sluser til at regulere vandløpet. Det er foran portene til en av disse sluser billedet paa foregaaende side er fotografert. Paa sommersøndager samles her paa faa øieblik en uoverskuelig sværm av baater og prammer med glade byfolk, som er ute for at ryste Londons støv av føttene. Trængselen undgaar de ganske vist ikke, men frisk luft i lungene faar de og en og anden munter oplevelse vil de altid kunne bringe med hjem fra en av disse søndags-Themsen-utflugter.

Hvad han søkte og hvad han fandt.

Av

B. M. Croker.

(Fortsat.)

En stund efter at Mallender hadde set generalens kjøretøi vende tilbake, gik han over til hovedkvarteret, en fin, toetages stenbygning som laa midt paa en stor, rummelig gaardsplads, hvor en mængde fjærkræ spankulerte omkring, og hvor alt bar præg av soliditet og velstand. To statelike tjenere med skarlagensrøde belter, messingspænder og store turbaner bukket ærbødig, og paa ropet „boy” kom endnu en tjener tilsyne og viste gjesten ind gjennem huset til en stor veranda hvorfra man hadde utsigt over elven, basaren og over fjerne fjeld og daler. Her stod en høirygget stol og i den sat den gamle officer, som, skjønt hans vakre hode nu var høiet, engang maatte ha været en kjæmpeskikkelse. Han bar en hvit vaabenkjole med generalmerket paa, og hans bryst var prydet med en række ordener. General Beamish saa meget yngre ut end han var, hans hud var frisk og øinene klare og livlige, men lemmene var sammensunkne og i hans hender kunde man se tynde, blaa aarer.

„Det glæder mig at se Dem,” utbrøt han med rystende, men uventet kraftig røst, „en frem-

Miniaturesamling av kjendte malerier med historiske motiver.

Borgerne i Calais.

Etter maleri av H. Grobet.

I næsten hele det 14. aarhundre raste der kriger mellem England og Frankrike. De engelske konger, som nedstammet fra Wilhelm Erobreren av Normandi, hævdede at være de retmæssige arvinger ogsaa til Frankrike og paa denne tvist fortes saa de uendelige kriger. I 1347 beleiret den engelske konge Edvard den III byen Calais i Frankrike, men byens borgere ydet det tapreste forsvar og det var bare ved at omringe og utsulte byen at det lyktes englænderne at tvinge den til overgivelse. Kong Edvard var saa forbitret over byens motstand at han vilde la den brænde men han loyde den skaansel hvis seks av dens rikeste og mest ansete borgere vilde ofre sig for den. De skulde indfinde sig i kong Edwards leir medbringende byens nøkler og bare iført bodsskjorte. Om halsen skulde de bære det taug i hvilket kongen vilde la dem henge. Saa stor var borgernes kjærlighet til byen at der opstod en sand kappestrid mellem dem om hvem som skulde ofre sig. Endelig blev dog de seks utvalgt og begav sig til den engelske leir, hvor de overbragte kongen nøklene. Kongen vilde virkelig la de seks mænd henge, men hans mer milde dronning fik ham omstemt ved sine bønner, saa borgerne blev benaadet. I omtrent 250 aar var Calais i engelsk besiddelse.

med er en sjeldenhet her. Hvad er Deres navn, unge mand?”

„Geoffrey Mallender.”

„Hvad sier De? Jeg har kjendt en Geoffrey Mallender for tredive aar siden, men han druknet eller mistet livet paa en eller anden hemmelighetsfuld maate.”

„Ja, det var min onkel,” sa Geoffrey hvis haab atter blusset op.

„Sally,” fortsatte generalen henvendt til sin hustru som nu kom ind. „Dette er kap-

tein Mallender, hvis onkel jeg engang har kjendt.”

Geoffrey bukket, men Mrs. Beamish rakte en stor, arbeidsvant haand frem og hilste paa gjesten med et moderlig smil. Moderlig var netop ordet som passet paa Sarah Beamish. Det var en dame paa omkring femti aar med en korpulent, korsetløs figur, en kort, liten næse, etpar gode, venlige øine og en blek teint. Hendes fyldige brune haar var glatkjæmmet og samlet i en knute i nakken, hun var klædt i et mørkt skjørt og enslags hvit trøie, sammenheftet med en pragtfuld diamantbrosje, og uldtøfler.

„De vil vel spise aften hos os?” sa hun og hendes ansigt straalte av venlighet. „Beauforts kommer, men det gjør jo ingenting. Og De maa love mig at komme over til os naar De kjeder Dem, for det er trist at være alene. Nu vil jeg forlate Dem saa De kan snakke med generalen,” her sænket hun stemmen, „han er saa henrykt over at se Dem. La ham endelig faa snakke, stakkars, det gjør ham saa godt, og avbryt ham endelig ikke, for det liken han ikke.”

„Hvad er det hun sier? Hvad er det hun sier?” spurte den gamle mistroisk mens hans øine hang ved hendes læber.

„At vi to skal ha os en hyggelig prat om gamle dager, Sir,” forklarte Mallender idet fruens tykke skikkelse forsvandt bak dørførhænget.

„Hun er en god kone. Hun er min tredie hustru, født og opdraget paa landet, men ikke av bondeblod, hun er apotekerdatter og en dygtig sykepleierske, men det er ikke derfor jeg giftet mig med hende. Nei, nei. Kom nu, unge ven, træk Deres stol nærmere hit saa vil jeg spørre Dem riktig ut om England, om hæren og om mange andre ting.”

„Jeg er til tjeneste, Sir, men hæren har jeg maattet forlate for et aar siden.”

„Hvorledes kunde De svingte fanen, slik en pen, sterk, ung mand som De er?” Generalen saa paa sin gjest med bebreidende øine.

„Jeg hadde ikke noget valg, Sir,” svarte Mallender. „Det gjorde mig frygtelig ondt, for jeg elsket tjenesten.”

„Det tror jeg saa gjerne, min ven, for da jeg efter næsten femti aar maatte lægge sverdet bort, holdt det paa at knuse mit hjerte. Jeg er meget gammel, se paa mig. Jeg er fem og nitti. Jeg er født i det herrens aar 1818 da folk talte om Waterloo og St. Helena. Da jeg kom hit traf jeg en officer som hadde kjendt Clive, — tænk Dem — den mand som erobret Indien, og officeren fortalte mig at Clive var taus og tungsindig.”

„Han tok livet av sig, ikke sandt?”

„Jo, i sit hus i Berkeley Square — med en pennekniv. Jeg har oplevet store ting i mit liv, men hvis jeg vilde fortælle det alt sammen vilde folk tro jeg gik i barndommen, og jeg har jo ingen vidner paa mine ord længer. Jeg sitter alene igjen her og stirrer utover de evige sletter og tæn-

Stille stunder.

Et litel utvalg av de mest kjendte salmer, vuggeviser og andre sanger i let harmonisering ved N. K. Madsen-Stensgaard.

Melodi av J. A. P. Schulz.

Alt glimrende bæver det duftende blad —

Tekst av P. H. Haste.

O, jeg vil forglemme hver kunstlede tvang og blande min stemme med fuglenes sang. Snart enkelt de kvæde med sorgløse slag og hilse med glæde den voksende dag.

Nu solen fremstiger saa prægtig og klar, og rimfrossten viker, som græsstræet bar. Rundtom millioner forenes i kor, høit hvirvle de toner: „Vor skaper er stor!”

ker faa alle mine tapre kammerater. Mon vi engang skal møtes igjen? Naa, jeg faar snart vite det, for jeg sitter jo bare her og venter paa døden."

Mallender skyndte sig at lede den gamles tanker bort fra dette sørgelige emne.

"De maa ha oplevet meget i tjenesten, Sir," sa han.

"Ja," svarte den gamle og pekte paa sine medaljer. "Jeg tok paa mig disse til ære for Dem, ellers bærer jeg dem bare om søndagene, og Mrs. Beamish tok sin fine brosjé paa. Her ser De Moddke-

Aliwal-, Rangoen-, Pegu- og Mutiney-medaljen, — jeg har været med ved dem alle," og han fortalte ivrig en mængde enkeltheter fra disse slag. Baktefter maatte Mallender fortælle om hæren nutil dags og om de nye uniformer og de nye vaaben, om forandringen i signalene og om luftskibene og flyvemaskinene.

"Aa, hvis vi bare hadde hat alt det i min tid, Sir, saa skulde vi ha utrettet mirakler."

"Og De hadde vel ikke engang en børs som kunde skyte paa en halv mils avstand?"

"Nei, bare den gamle, gode, brune Bess. Og disse aeroplaner og automobiler faar jeg aldrig se — jeg kunde likesaa godt ha levet i middelalderen."

"Aa, automobiler kunde De vel opnaa at faa se, hr. general," svarte Geoffrey. "Det er værre med et aeroplan." Geoffrey gjorde nu sit bedste for at foklare ham hvad han visste om denne indretning og tiden gik saa fort for den gamle general at han glædestraalende utbrøt da hans hustru kom ind:

"Sally, den unge mand her har gjort mig klok paa mange nye ting, jeg har hodet fuldt av automobiler og flyvemaskiner," dermed reiste den gamle militær sig med besvær og vaklet ind fra verandaen, støttet av sin hustru og en tjener.

Da Mallender kom ind i spisestuen fandt han til sin forundring et helt selskap samlet. Tom optraadte som enslags ceremonimester og præsenterte:

"Kaptein Mallender, det er Tara, min yngste søster," — det var den samme unge piken han hadde møtt paa kirkegaarden — "og det er Jessie," han pekte paa en litet pen ung pike med fremstaaende kindben, klædt i en lyserød bluse. Jessie nikket og smilte — hun hadde sin mors smil. "Maa jeg saa forestille kaptein Beaufort," fortsatte Tom med en haandbevægelse imot en svær mand med et kulerundt hode, rødt ansigt og graa barter. Kaptein Beaufort reiste sig og hilste martialske ved at slaa hælene sammen som til parade.

"Miss Blanche og Miss Lily Beaufort," fortsatte Tom og saa bort paa to pene, leende unge piker, hvis teint imidlertid var temmelig mørk og som var klædt i blændende hvite bluser og bar koralhalsbaand og ørenringer.

Kolosseum i Rom.

I den lydlige utkant av vore dages Rom, rundt om det berømte Palatinerfjeld, ligger de stor-artede rester av Roms gamle torv, Forum Romanum, som avgrænses mot syd av det enorme amfiteater som man har kaldt Kolosseum. Endnu staar omtrent halvdelen tilbake av dette verdens største teater og romertidens vældigste bygverk, saa man ganske bestemt kan danne sig et bilde av denne skueplads for gladiatorspillene og dyrekampene i Roms storhetsperiode. Kolosseum, som først kaldtes Det flaviske amfiteater (fordi det var opført av keiser Titus Flavius Vestpasianus), blev indviet aar 80 e. Kr. Igjennem 160 dører kom de 87.000 tilskuere som teatret kunde rumme ind paa de fire vældige etager, som endnu kan sees ganske tydelig. I første etage hadde keiseren og hans familie, senatorene i embedsdragt, prestekollegiet i ornat og vestalindene plads, i anden etage ridderne, i tredje etage borgerne i hvite togaer og øverst oppe folket og matrosene. Paa den vældige, ovale arena, som er av et enormt flatemaal, fandt de blodige skuespil sted, som hensatte tilskuerne i vild begeistring eller vakte et saa fuldkomment dyrisk raseri hos dem at det gav sig utslag i den berygtede bevægelse med den nedadvendte tommelfinger, som betydde død over den feige usling, som uten motstand fandt sig i sin frygtelige lod. De stodartede ruiner utøver endnu en ganske betagende virkning paa tilskueren og navnlig er en maaneskinsnat paa dette gamle, historiske sted aldeles uforglemmelig. Den 21. april, paa Roms grundlæggelsesdag, er Kolosseum bengalsk belyst og tusener av mennesker tilbringer natten i og omkring de vældige ruiner.

"Nu kjender vi vist hverandre allesammen," sa Jessie. "Hvad vil De ha? Kold pukkkelokse, høns i karri eller stuete tomater?"

"Prøv dette kolde kjøttet, kaptein," foreslog Beaufort som øiensynlig følte sig fuldstændig som hjemme, "og saa denne Mango-chutney — den er ikke til at knipse av, og øllet er av bedste sort."

Bordet var dækket med mange og gode retter, og i vasene pranget valmuer og andre blomster. Miss Tara gjorde honnør bak en gammel fransk kaffekande fra Ludvig den femtendes tid, som vilde ha faat Fanny Tallboys til at graate av misundelse. Ellers var serviset og indboet av

en besynderlig blanding. Der var rottehaleskeer, sukkerkopper fra Carl den førstes tid, pragtfulde kandelabre med billige lys i en grov duk og barsarkrucker og skaaler. Den fornemme skjænk og et bokskap var utvilsomt fra grev Lallys dager og syntes at føle sig hævet over alt det øvrige, farvelige bohave.

Ogsaa selskapet var sterkt blandet. De to frøkener Beaufort med sorte krøller og vakre, fugtige øine var utvilsomt av blandet blod. Deres far var en grov soldatertype. Mrs. Beamish, Jessie og Tom var alle jevne, elskverdige middelstandsfolk, og Tara som ikke hadde den fjerneste likhet med nogen av familien var av en helt anden type, formodentlig lignet hun en av generalens forfædre. Hun bar sit lille yndefulde hode høit, og i det stolte, lille ansigt funklet et par mørke, granitgraa øine. Hun hadde vakre, slanke hænder, mens Jes-

sies saa ut som om de var hugget av ved andet led.

"Jeg tror vi møttes idagmorges," sa Mallender til hende.

"Ja, paa kirkegaarden — der gaar jeg ind andenhver dag og lægger blomster paa fars venners gravsteder. Jeg antok Dem sandelig for en av dem som var kommet tilbake til jorden."

"De forskrækket sandelig mig ogsaa, for jeg trodde at Wellunga var aldeles menneskeforlatt."

Kaptein Beaufort benegtet med munden fuld av mat at dette var tilfældet, og ramset op de militære og civile personer som bodde i byen.

"Har De ingen læge?" spurte Mallender. "Nei, men en dygtig indfødt apoteker som ogsaa kan anlægge forbindinger — Dorosawny er god nok."

"Det er min mor som er doktor," indskjøt Tom. "Og De kan tro hun er flink, hun er hospitalsutdannet og har diplomer og alt slikt."

"Hvad synes De om Welunga?" spurte Miss Blanche, hvis brune fløielsøine ikke vek fra den fremmede."

"Kaptein Mallender har jo ikke set den endnu," sa Mrs. Beamish som omsider hadde faat sat sig og for hvem Beaufort nu anbefalte hendes egne gode saker. "Og desværre er her svært litet at se."

"Jeg hører De fotograferer," sa Tara. "Jeg skulde ønske De vilde fotografere hesten min, Eustum, for den er saa vakker."

"Generalen har faat den fra Bombay," indskjøt Beaufort, "det er en Damaskus araber fra Abdul Raymans stald. Den skal brukes til veddeløp, saa De kan tænke Dem at der er betalt en stiv pris for den."

"Tara er aldeles gal efter den hesten," sa Jessie. "Jeg bryr mig ikke om at ride mer."

"Nei, ikke andet end din kjephest — dine racehøns."

"Aa, Tom, du er altfor morsom."

„Generalen har stalden fuld av vakre dyr,” sa Beaufort som ønsket at imponere. „Han har været en fin rytter engang — og jeg ogsaa. Det skulde man ikke tro,” og han lo saa hele bordet rystet.

„De kommer vel fra Madras,” sa Blanche som var aldeles betat av den fremmede der var dumpet ned i deres kreds som fra skyene.

„Ja, jeg kom først igaar aftes.”

„De fleste er oppe i fjeldene endnu,” bemerket Tara. „Jeg kjender Ooty godt, jeg har gaat paa skole der i syv aar.”

„Aa ja, og hun er saa flink,” sa Blanche. „Tara knipler saa nydelig og spiller og synger saa vidunderlig.”

„Saa, saa, Blanche, det er nok,” avbrøt Tara hende utaalmodig. „Jeg er slet ikke saa flink som de unge pikene hjemme i England.”

„Nei, hjemme,” gjentok den standhaftige Blanche, „det er naturligvis noget andet. Aa, min Gud, slik som jeg længter efter at komme hjem.”

„Du kunde simpelthen ikke holde ut at være der,” bet den yngste Miss Beamish hende av. Til gjengjæld tok hendes far som nu hadde fuldendt et solid maaltid, ordet paany:

„De maa bort og se vor store basar og de indfødtes by, kaptein. Den ligger nede ved elven og hvis leiren her er død saa er basaren til gjengjæld levende nok. Der er en fyr dernede, Rakar, heter han, som er saa rik at han svømmer i rupier. Han har et helt balletkorps — jeg har set det — han knep betydningsfuldt øinene sammen — „det er de vakreste piker fra Travancore, og han holder kamphøns og akerhøns og alle sorter hester. En av dem er en ren djævel, den har været brukt som enslags processionshest hos den store rajah og er et høit, flot dyr at se paa — men er en ren menneskeæter. Den har mindst dræpt fem, seks mennesker, sies der.”

„De indfødtes by er uhyre gammel,” faldt Tom ind; „folk sier at den er femten hundre aar og fuld av bytte, og jeg har selv set nogen vidunderlige mynter og juveler. Man sier at byen har tjent sin rigdom ved plyndring. — der lever absolut ikke europæere der.”

„Nei, det kan jeg da godt forstaa,” sa Mallender tørt.

„Her har forresten engang bodd mange,” sa Jessie. „To, tre regimenter, men først blev der oprør og siden utbrøt koleraen, og saa blev soldatene trukket bort fra byen.”

„Jeg liker godt Wellunga,” sa Tara. „Jeg er jo født her, men jeg indrømmer at det er et ensomt sted.”

„Der gaar de underligste historier om store slag som har fundet sted her,” tilføiet hendes bror. „Og de indfødte sier at der er mange skjulte skatter rundt omkring, bevogtet av djævler.”

„Ja,” sa Beaufort, „her ligger begravet en engelsk officer, og ved hans grav som bærer aastallet 1809 ofrer de indfødte konjak og cigarer.”

„Det er virkelig sandt,” tilføiet Tara. „Jeg rider sommetider forbi der, men nu tror jeg de bare ofrer arrak og basartobak.”

„Og vet du hvad,” sa Blanche som var meget overtroisk, „der sies at paa et bestemt sted kan man ved solnedgang og i maaneskin se store leire med mænd og hester, elefanter og standarter og høre rop og skud og tromme,” og hun saa paa Mallender med store øine og gyste.

„Jeg har hørt trommene,” sa Tara.

„Men Tara da, hvad er det for noget sludder du fortæller?” sa hendes mor. „Du gjør mig ganske skamfuld.”

„Nei, kjære mor,” sa Tara og klappet hende kjærlig paa armen, „du skal aldrig faa grund til at skamme dig over mig. Men hør, nu spiller vi bridge; iaften kan vi faa to kortbord.”

„Aa, saa morsomt,” sa de to frøkener Beaufort, men deres forhaabninger blev snart skuffet.

„La mig se,” sa Tara. „Kaptein Mallender, kaptein Beaufort, Jessie og jeg, og dere to kan faa Tom og mor.”

Og slik blev det. Det var tydelig nok at den yngste Miss Beamish hadde kommandoen i huset, alle saa ut til at holde av den unge pike og være stolt av hendes ynde og skjønnhet.

Da kortbordene var ordnet og alle var kommet paa plads sa Tara:

„Vi spiller en tiendedels bridge. Vi pleier at spille om næsten ingenting.”

I Wellunga spillet man bridge med mer alvor end egentlig dygtighet. Her hverken spøkte eller trøttet man. Da et stort, sort insekt kom flyvende ind gjennom vinduet og begyndte at sverme mellem lysene vakte det stor opsigt.

„Hvis min ayah var her,” sa Blanche, „saa vilde hun si at det var aanden av en som hadde levet her i bungaloven for mange aar siden.”

„Men heldigvis er ikke din ayah her,” avbrøt Tara hende og vendte sig imot hende med et misbilligende blik. „og her pleier vi ikke omgang med de lavere klasser,” og dermed var stakkars Blanche atter slaat av marken.

Efter at man holdt man op, og Tara og Geoffrey hadde tapt en rupie. Tara var meget skuffet, for hun var vant til at vinde.

„Jessie, her gir jeg dig prisen for to fine høns. Du maa se at faa mest mulig ut av dit kortspill, før du blir gift med Samuel, for bakefter du ikke lov til saa meget som at røre et kort.”

„Tara, din uskikkelige unge,” sa Jessie, som var mørkerød i ansigtet, „hvorledes kan du si slikt vrøvl. Jeg spiller selvfølgelig naar jeg har lyst til det.”

„Ja, la os nu se om jeg ikke faar ret.”

Nu la Mrs. Beamish sig imellem og sa paa sin elskverdige maate:

„Tara, du er en ertekrok! Silk har hun altid været,” fortsatte hun henvendt til Mallender, „like fra hun var ganske liten. Hun morer sig paa andres bekostning. Husk paa at vi venter Dem iovermorgen saa tidlig som De selv har lyst.”

Det syntes at bli betragtet som en selvfølge at Mallender og Tom fulgte Beauforts paa vei. Baade kapteinen, som forresten viste sig ikke helt at være i besiddelse av den rang som tildeltes ham og som nu hadde forlatt tjenesten for at overta en civil stilling, indbød venlig Mallender til sit hjem, og det samme gjorde hans to døtre som fristet ham med te, bridge og tennis, eller det han helst vilde; men Mallender svarte høflig men ubestemt paa disse indbydelser.

Da han og Tom endelig slap fra den snakkesalige familie og gik bortover mot gjestgiveriet sa Tom:

„Det er de skikkeligste smaapiker av verden og man kan holde saa meget spektakkel med dem som man bare vil. De er saa godhjertede. De kan danse og spille tennis og lage de deiligste indiske deilkattesser og karrier. Kaptein Beaufort er enslags veiinspektør, hans hustru viser sig aldrig, jeg antar hun er litt for mørk — denslags folk blir jo mørkere med aarene, desværre for dem.”

„Er det de eneste veninder Deres søstre har her?” spurte Mallender.

„Ja, i Wellunga, men oppe i fjeldene har de mange, og forresten blir de her ikke længe. Jessie er forlovet med en missionær i Tennevelly, og Tara skal gifte sig med en ung plantageeier — en av mine venner. Kanske forekommer hun en fremmed litt forkjælet, men hun er saa snil — mindst likesaa snil som hun er pen.”

„Hun er ualmindelig pen efter min mening.”

„Synes De? Ja, og hun opfører sig sommetiden som en virkelig dame, vil jeg si Dem, men hvor hun faar de fornemme nykkene fra, er mig en gaade.”

De hadde nu naadd gjestgiveriet hvor Anthony gjespente tok imot dem, og Mallender spurte ved avskeden Tom Beamish om han kunde skaffe ham kjøretøi og hester til jernbanen.

„Ja, det kan jeg nok, men ikke endnu. Nu maa De bli litt hos os og snakke med generalen og opmuntre ham, han har ikke mange fornøielser her, stakkars. Senere skal jeg nok kjøre Dem tilbake med generalens hester. Nu maa De ikke si nei. Vi sees igjen imorgen,” og før Mallender kunde gjøre indsigelser fik han et dunk i ryggen — i al venskabelighet — og Tom Beamish var væk.

XXIII.

Saasnant general Beamish var vendt tilbake fra sin kjøretur næste dag, sendte han bud efter sin nye bekjendt som dennegang blev mottat i dagligstuen, et merkelig værelse med blekrøde vægges, pyntet med horn og gevirer, Damaskusvaaben samt sportsblader og fotografier i gamle rammer. Efter at de hadde talt litt sammen fæstet den ærværdige officer sine staaalbla øine paa sin gjest og sa:

„Hør, min unge ven, De fortalte mig saa meget igaar, men De sa ikke noget om hvad som har bragt Dem hit til Wellunga.”

„Aa, det er en lang historie som bare vil kjede Dem.”

„Kjede mig? Jeg vil netop saa gjerne høre den,” sa generalen.

Mallender som nu egentlig ikke hadde lyst til at snakke mer om sin mission begyndte at fortælle og gjorde historien saa kort som mulig, men den gamle mand lyttet med haanden for øret ivrig til beskrivelsen av hans forskjellige feiltager. Da Mallender var færdig sa han:

„Jeg kan huske jeg har truffet Deres onkel i Ooty-klubben og har hørt ham si at han hadet Indien. Jeg antar at jeg husker det saa tydelig fordi det ærgret mig, — jeg selv har nemlig altid elsket Indien, og jeg sympatiserer med gamle Mem Sahib som længter efter „røken av en vandpipe og lugten av basar”. Jeg holdt av østen saasnant jeg hadde sat foten paa dens grund og saa palmene og de arabiske hester og følte solen steke i ryggen. Det er puvsig at jeg husker det som er foregaat for femti aar siden saa tydelig, men om det gjaldt mit liv kan jeg ikke huske hvad som foregik i forrige uke.”

Den gamle mand trak et dypt suk. „De husker altsaa at min onkel pludselig forsvandt?”

„Ja, selvfølgelig. Jeg læste om det i alle avisene.”

„Er det aldrig faldt Dem ind at han endnu kunde være ilive.”

„Nei — men — det er egentlig slet ikke umulig. Manden kan jo ha en grund til at holde sig skjult.”

„Men hvilken grund? Han hadde masser av penger og da han hadet Indien, hvorfor skulde han saa bli her i trediva aar og holde sig skjult.”

„Aa, hvad det an-gaar saa lever jeg jo ogsaa i en slags land-flygtighet,” sa generalen med en kvæk-kende latter. „Jeg har haaret mig lurt ad. Jeg har familie i England, men jeg gjemmer mig for den.

Jeg antar Tom har fortalt Dem om det. Siden De nu ikke kjender grunden til at Deres onkel holder sig skjult saa skal De faa høre min grund. Jeg vil fortælle Dem min historie, for De er en mand med en ærlig og sund dømmekraft.” Han saa sin gjest ind i hans solbrændte aapne ansigt.

„Der staar cigarer. Forsyn Dem og hør saa efter.”

Mens Mallender tændte sin cigar tænkte han: „Den gamle herre foretrækker nok at tale om sine egne saker fremfor at diskutere mine. Gud vet hvorfor folk altid fortæller mig sine hemmeligheter, mens mit eget foretagende staar aldeles i stampe!” Og derpaa belaget han sig resignert paa at høre efter.

„Jeg var ung da jeg kom hit,” begynde generalen, „og jeg var ung da jeg giftet mig med min obersts datter, en attenaars pike. Hun døde av kolera aaret efter, og det hadde nær kunst mit hjerte. Kort efter reiste jeg hjem med permission, men jeg var stadig meget nedbøiet over mit tap. Imidlertid fik mine gode venner opmuntret mig, saa jeg igjen kunde færdes blandt mennesker, og saa møtte jeg en vakker — en blændende ung pike hvis livlighet og munterhet virket gavnlige paa mig og gjen-gav mig mit humør. Hun var av god familie, men eiet ikke en øre. Allikevel giftet vi os og kom herover. Det var bare halvparten saa dyrt at leve dengang, og vi satte standsmaessig bo med hest og vogn og gav middagsselskaper. Mit første hjem hadde været beskedent, men var blit udmerket styrt. Her var der slet ikke tale om at styre huset. Det blev fuldstændig overlat til nogen skidne, dovne og tyvagtige tjenestefolk og følgen var nogen enorme regninger. Min hustru var byens skjønhed og selvskreven til at delta i alle baller, teaterforestillinger og selskaper. Saa kom barna, tre like efter hverandre, og Julia bestemte sig til at reise hjem med dem. Jeg var nærmest glad over at bli kvit hende i haab om at kunne spare litt. Jeg sendte penger til hende hver maaned, men det var aldrig nok, hun var utrolig ødsel, og hun drev det til paa en gang at ha tre forskjellige leiligheter, naar hun saa var lei av at bo i en av dem flyttet hun over i en anden og saa videre. Hun holdt piker, guvernante og kjøretøi, saa folk fik det indtryk at jeg var en hovedrik mand og ikke en stakkars, fattig kaptein med saare litet foruten sin gage. Jeg forsikrer Dem, jeg var saa ræd for hendes brever og hvad de kunde indeholde at jeg lot dem ligge uaapnet i flere dager — det holdt paa at ta livet av mig,” den gamle mands stemme blev aldeles hæst av bevæ-gelse.

En bryllupsfantasi.

... Med svimlende fart gaar reisen gjennom himmelrummet. Stjernene danser som ildfluer; melkeveien avtegner sin lyse stripe og den skrøpelige farkost — en kjæmpestor vielsesattest — bølger op og ned som en oceandamper. Hvad er det for en sælsom bryllupsreise det unge par er kommet ut paa? Er det alle nygiftes drøm om „den syvende himmel” og „særenes harmoni” som har inspirert tegneren til dette eiendommelige billede? Eller er det en allegori over livets lange reise, som begynner ved den station som heter egteskapet? Vi faar intet andet svar end kunstnerens korte underskrift til sin tegning og underskriften bestaar bare av det ene ord: „Hvorhen?”

„Hvis det gjør Dem ondt at snakke om alt dette saa maa De endelig ikke gjøre det, general,” ytret Mallender.

„Nei, nei, la mig bare faa fortsætte. Saa kom det omsider til et krak og Julie flyktet hit for at undslippe sine kreditorer. Da svaret jo hvilte paa mig maatte jeg begynde at laane penger til ublu renter for at faa betalt hendes gjæld, men det bragte mig i klørne paa aagerkarler for livstid. Hun reiste hjem fri for gjæld, men jeg var bundet paa hænder og føtter, min gage var tildels beslaglagt saa jeg var tvunget til at bli i landet, og dette tvve aars opphold i Indien uten avbrydelse bragte mig ut av mine engelske vaner, og jeg tapte mine venner avsyne.”

„Og Deres barn, hvad blev der av dem?”

„Aa, de blev udmerket ondraget, og takket være Julias fine forbindelser er de kommet frem i verden, men jeg har aldrig set dem siden jeg fulgte dem ombord da den ældste var fire aar. Jeg selv sat der i gjæld til opover begge ørene, og skjønt jeg var regimentschef var jeg daarliger stillet end min yngste løytnant. Jeg skammet mig over min ungdom, mine hester og over den karrighet jeg maatte utvise, — men hvad skulde jeg gjøre?”

„Nei, det var ikke let.”

„Nei, jeg hadde ingen utsigt til igjen at komme oven vande, jeg var død for verden og selskapslivet — jeg hadde en møllesten om halsen. Mine gutter fik imidlertid gode stillinger, og piken blev godt gift. Min kone døde og skjønt vi ikke hadde set hverandre paa mange aar hadde hun skrevet regelmæssig til mig og sendt mig aviser, og jeg tænkte virkelig paa at reise hjem. Men da jeg saa var blit pensionert var der en av mine venner som overtalte mig til at bo hos sig i fjeldene, og det var som om noget holdt mig tilbake — jeg tror det var selve østen. Tilslidst døde min ven og efterlot mig alle sine eiendeler og en stor formue som i forbindelse med min aarlige pension og de penger jeg senere

har kunnet lægge tilside, gjorde mig til en rik mand. Det skulde man ikke tro?” sa han og pekte paa de stygge, lyserøde vægger, det gamle møblement og det luvslitte Bagalore gulvteppe.

„Ser De, jeg er akkurat som enkelte indfødte der kan bo i et klædsskap i basaren og allikevel eie masser av rupier. Rygtet om min velstand naadde snart til England til min familie, og de blev pludselig saa ivrig efter at faa sin gamle far hjem.

(Fortsættes.)

Sangen i skogen —!

Alle de smaa blader
gynger let paa kvister
— ler mot himlens sol —
hist paa stien nede
stemmer en med liste og
lempe sin fiol.

Alle de smaa blader
rasler let og tror sig
av det pure guld —
hen igjennem skogen
lød en enslig tone,
livlig, ren og fuld.

Liten finke sitter
— hodet paa skakke —
lytter angstfuld til —,
aldrig nogensinde
hørte den i skogen
saadant sælsomt spil.

Eplerosens nype
graater, mellem løvet,
glædesgraat av blod —
mener sig at høre
et bristefærdig hjerte
hulke for sin fod.

Aa, men kjæmpebregnen,
krymper tæt sig sammen,
vet nok bedst besked —
Gud i himlen hjelpe
den som gjennom disse
toner kvalfuldt stred —.

Alle I smaa blader,
alle nyper røde,
alle fugler smaa,
aa, hvor blev I stille,
da den store, dype,
sorte sorg I saa —

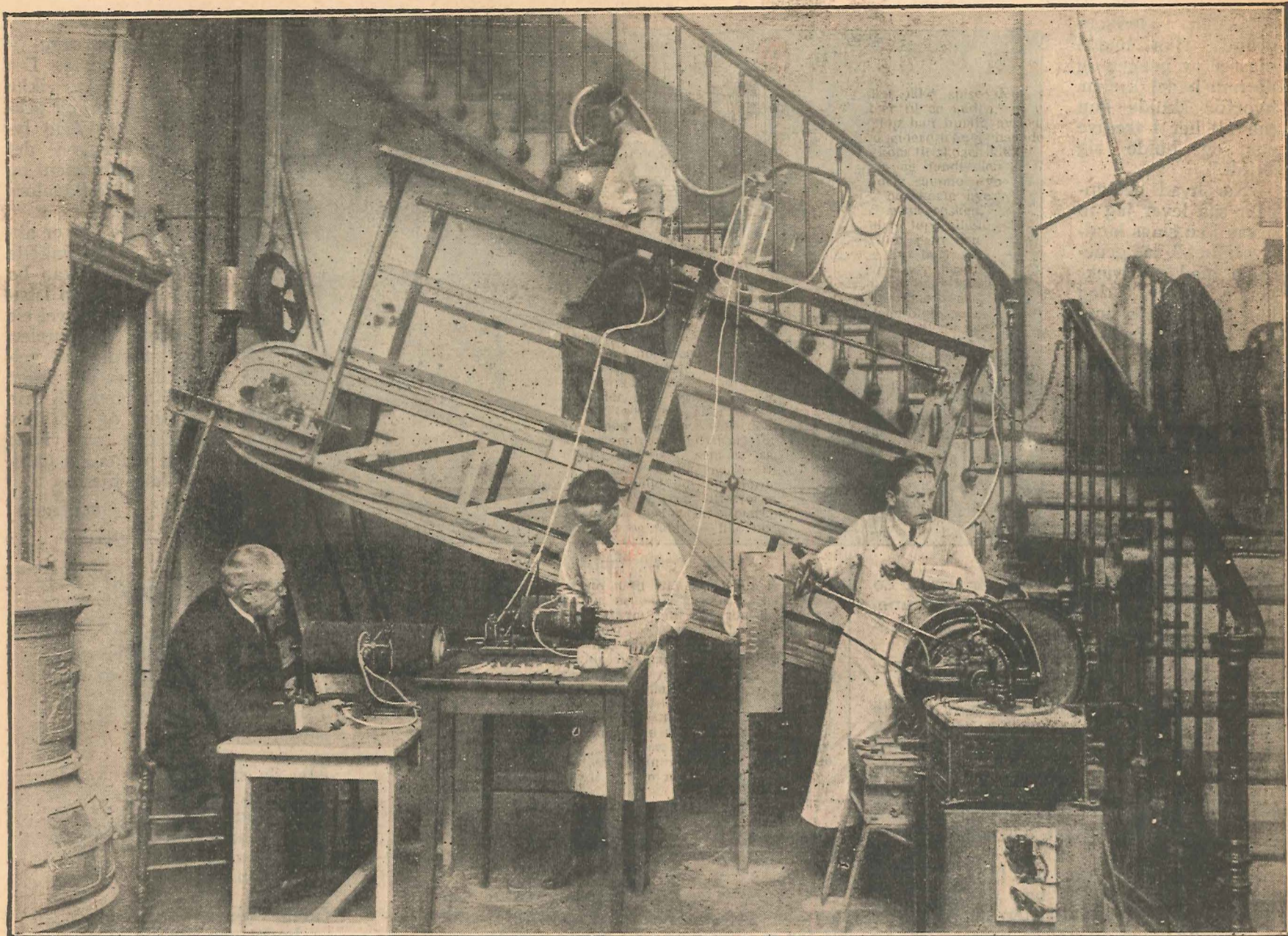
Sønderreven klinger
hertets brystne tone
fra en strengelek —
sangen om en ømhet,
der med liv kan bøte,
men som aldrig svek.

Hulker, jubler, graater,
i en sært forborgens
salighetens ve —

Kjærlighetens rose
straaler, brudesmykket,
gjennem vintersne —

B. T.

Det første forsøk paa „Det rullende fortaug“ bestaar i at manden gaar i motsat retning av den hvori den roterer. For ansigtet bærer han en maske der staar i forbindelse med det spirometer som maaler hans aandedræt, og om arm- og haandled har han lærringer, som indvendig har tynde plater der mottar indtryk av pulsens slag og meddeler disse til oscillografen. Paa de to baand tilvenstre ser man de valser paa hvilke spirometret og oscillografens valser optegner aandedrættets og pulsens hastighet og styrke. Tilhoire ser man den elektriske motor som driver „fortauget“ rundt. Manden som passer motoren kan øke eller minske hastigheten og anbringe „fortauget“ i mer eller mindre skraa stilling.

Forsøkene paa „Det rullende fortaug“.

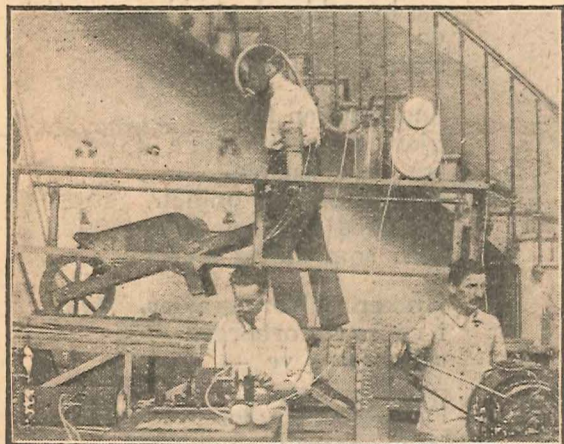
Der er av læger og zoologer i den sidste tid opfundet en række forskjellige, ofte meget sindrige instrumenter og apparater hvormed man kan maale styrken hos de forskjellige funktioner i menneskets eller dyrets krop, saasom hjertets slag, blodomløpet, aandedrættet, muskelspenningen. Et av de merkeligste av disse instrumenter og et av de som hurtig kommer til at vinde popularitet er „Det rullende fortaug“, som er opfundet av den franske professor Langlois.

Langlois' instrument, eller hvad man vil kalde det, bestaar av en løpende lærrem som gaar rundt om to stokker, en i hver ende. Lærremmen er ca. 60 centimeter bred og ialt ca. 8 meter lang. Der er ca. 3 meter mellem de to stokker. En elektrisk motor driver lærremmen rundt om de to stokker fremover en glat, polert flate av ek, som tjener t! underlag for læret. Man kan hæve eller sænke

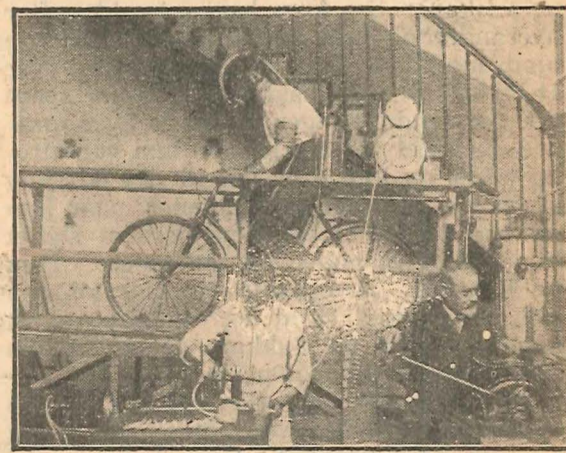
den ene ende av instrumentet saa det staar i forskjellige vinkler og man kan med motoren gi lærremmen forskjellig hastighet. Rotationen gaar i motsat vei av den retning som den observerede person skal bevæge sig i, og naar man trær ind paa lærremmen maa man altsaa gjøre visse anstrengelser for at holde sig staaende paa det og endnu større anstrengelser for at komme opover den og naa dens slutning. Det er disse anstrengelser og deres virkninger paa det menneskelige legeme man her kan undersøke.

Naar den person man vil undersøke trær ind paa lærremmen „Det rullende fortaug“ som Langlois har kaldt det, forsynes han med en maske som staar i forbindelse med et saakaldt „spirometer“, et instrument som maaler aandedrættets styrke og frekvens, og videre fæstes ved hans blottede venstre arm og haandled en oscillograf. Dette er et meget fintfølende apparat som maaler pulslagene hos et menneske og avsetter observationene paa en rundtløpende valse. Naar disse forberedelser er foretat kan man gaa over til forsøkene. Først gaar manden alene, uten nogen byrde ind paa lærremmen, som ruller langsomt rundt, næsten horisontalt. Derefter kan man øke hastigheten og samtidig litt efter litt dra den ene delen av „fortauget“ opover, saa at der blir større stigning. Arbeidet med at holde sig gaaende paa midten av remmen blir altsaa mer og mer anstrengende og det fordrer hurtigere aandedræt, og dette har sin indflydelse paa pulsen. Naar man har naadd maksimum av hvad manden kan prestere — naar han ikke kan lenger faar baandet magt over ham og drar ham ned — kan man minske hastighet og stigning og det kan da være av interesse at se hvor længe det varer inden han igjen har normal puls og normalt aandedræt. Man kan nu gaa videre i eksperimentene. Man kan la manden skyve en tom eller lastet trillebør foran sig, først paa den horisontalt liggende, langsomt roterende rem, derefter paa den naar den stilles mer og mer skraat og mens den kjører fortere og fortere. Man gjør de samme observationer som før. Trillebøren kan sættes tilside og nu kan manden forsøke sig paa cykel for at se hvor stor hastighet og brathet han kan naa til før han drages med tilbake av remmen

som løper i motsat retning. Det er dette som undersøkes. De resultater man paa denne maate kan komme til har ikke bare stor videnskabelig interesse for læger, de kan ogsaa gi et vink om hvorvidt et bestemt menneske passer for det ene eller det andre arbeide og om vedkommendes konstitution kan taale anstrengelsene. Det er bare meget faa personer som i den henseende har fuld klarhet over hvad de kan eller ikke kan. Man er i like stor grad tilbøielig til at overvurdere som at undervurdere sig selv. Skjønt installationen av et slikt „rullende fortaug“ ikke er særlig vanskelig eller kostbar er det dog ikke hver læges sak at kunne bestemme den, og Langlois anser at det bør være enhver større kommunes pligt at eie et slikt apparat. Man har jo nu i de fleste land en statsprøveanstalt for raamateriel og færdige produkter. Man bør efter Langlois' mening ogsaa ha en institution hvor man kan bedømme de forskjellige menneskers fysiske anlæg for forskjellige arbeider.

Det andet forsøk kan bestaa i at man lar manden som skal observeres kjøre en tom eller lastet trillebør over „fortauget“, hvis heldning og rotationshastighet stadig kan økes eller mindskes.

Derefter kan man sætte manden op paa en cykel og la ham drive den fremover lærremmen, som løper i motsat retning. Farten kan varieres fra 2 til 26 kilometer i timen og stigningen kan sættes op til 35 procent.

Den egte og den dyrkede perle.

Alle som elsker de skinnende smykker har altid næret en vis forkjærlighet for perlen. Den hadde sin særegne, ofte litt bisarre form, den kunde godt ha en solopgangs eller en solnedgangs sidste bristende farver, eller den kunde skinne med det samme fosforescerende skjær som man finder i havdypets skabninger. Den var jo ogsaa selv født i det mystiske dyp og man syntes den levde, var varmere, var mer talende end den kolde, slepne edelsten. I ringen, i naalen, i kronen og diademmet og først og fremst i halsbaandet blev perlen sat ind, dens anvendelse er større end nogen anden juvel. Perleindustrien beløper sig aarlig til mange, mange millioner og man kan derfor forstaa det røre, det maatte bewirke da man fik vite at man i Japan var naadd til at dyrke perler som kunde fremstilles for bare en hundredel av hvad en egte perle nu koster, at disse perler ikke var til at skjelne fra egte.

For at forstaa det efterfølgende maa man nu først erindre sig hvad en egte perle er. De fleste av havets skaldyr, baade østers og muslinger, er istand til at frembringe perler, men de største, vakreste og værdifuldeste findes i perlemuslingen (*Avicula margaritifera*), som lever i de østasiatiske og indiske farvand. Skallet av denne musling er skapt som hos alle østers og mulinger. Ytterst ligger et hornagtig og skjællat lag; derpaa kommer et lag av kulsur kalk som kaldes prismelaget og un-

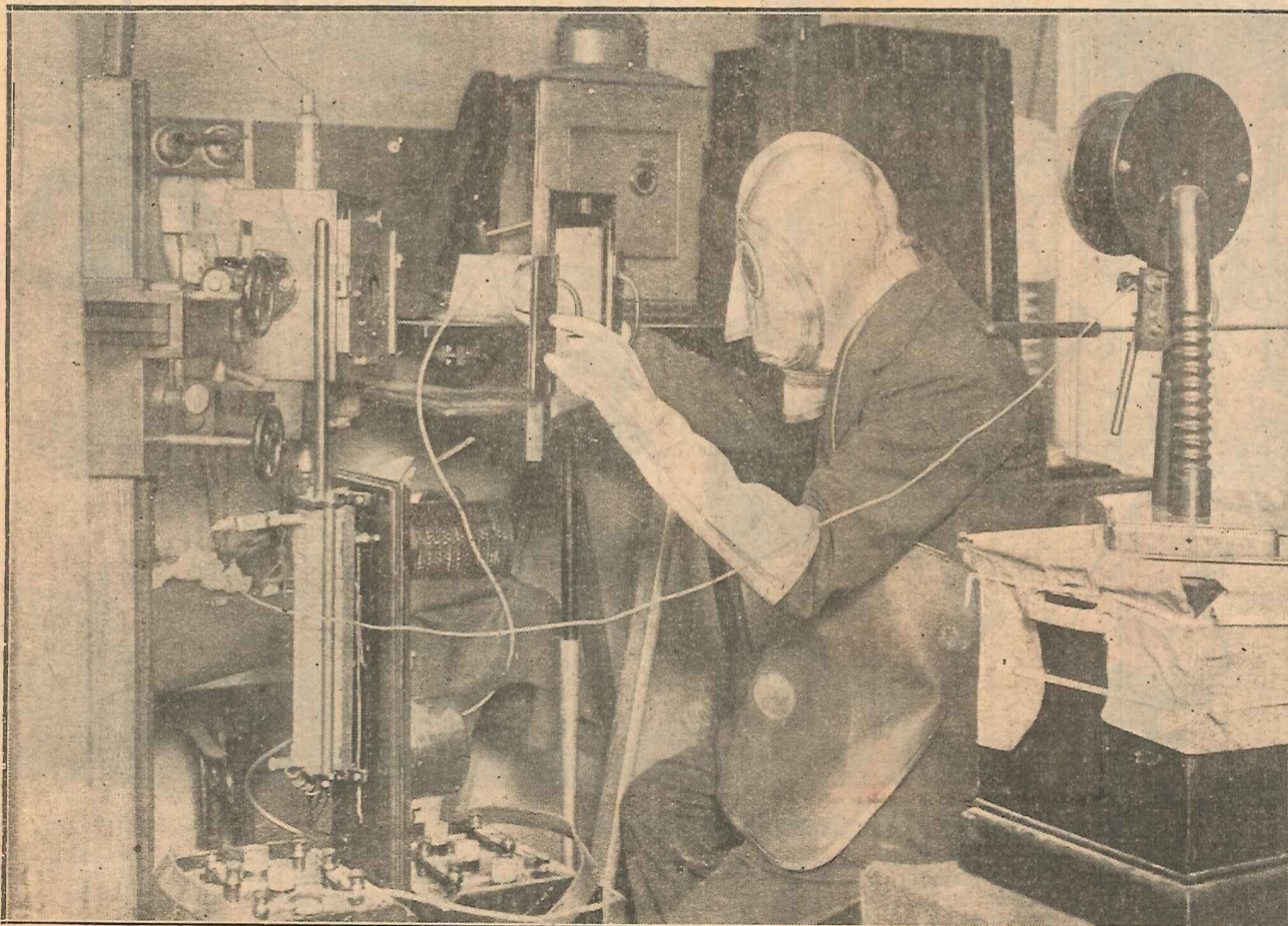

Perlesamlere i Det indiske hav. Utruset med dykkerhjelme og dykkerdragt gaar perlesamlerne ned paa havbunden, hvor perlemuslingene ligger. Naar kurven er fyldt lar de sig heise op til de skonnerter, hvorfra arbeidet ledes. Det vrimler med haier i havet, men perlesamlerne forstaaer alltid at holde sig uhyrene fra livet. Allikevel er det et yderst livsfarlig arbeide, da havstrømmer kan bryte baade liner og luftslanger, saa dykkerne ikke kan komme op.

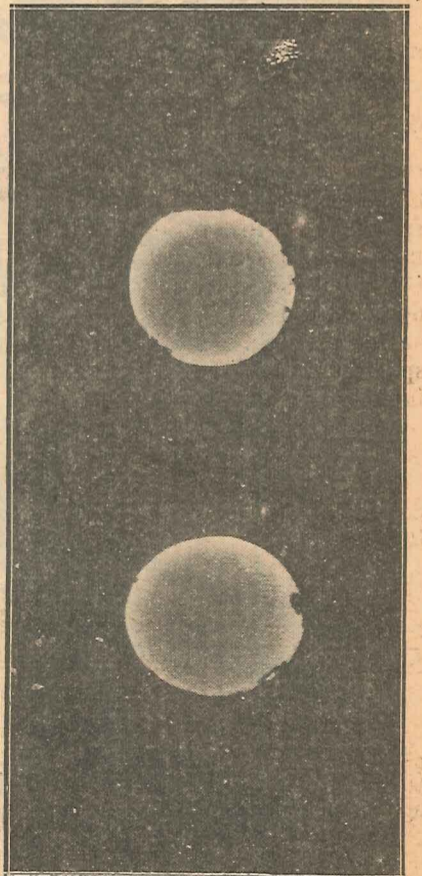
derst kommer laget av perlemor. Dette lag bestaar av en mængde tynde blader og det er lysets brytning i disse som fremkalder perlemorsglansen. Hele dette skal er skapt ved utsvedninger og avsondringer fra selve

ofte en perle i den. — De dyrkede perler man fremkaldte paa denne maaten var imidlertid i de fleste tilfælder lette at skjelne fra de naturlige, for dels var de i regelen kantede og uregel-

det bløte dyr. Naar dyret er fuldstændig sundt vil skallene indyendig være glatte. Findes der en perle i dyret er dette et sygdomstegn. Man trodde længe at perlen bare skapt ved at et fremmed legeme, for eksempel en liten stene eller sandkorn trængte ind i muslingen og at denne saa for at befri sig for gnidningen omgav dette fremmede legeme med en række lag av sine avsondringer. Nu vet man at i de aller fleste tilfælder vil perlen være opstaaet ved at en snylteorm har fundet vei ind til dyret og at dette saa har omgitt det med sine avsondringer. Sandkornet og den lille stene kan dog ogsaa i enkelte tilfælder være aarsaken. I hvert tilfælde, der dannes nu om det fremmede legeme et skal som er nøiagtig som selve muslingeskallet, bare med lagene i omvendt orden. Skjærer man forsigtig en perle over, vil man inderts inde i den finde den hornagtige masse, i midten den kulsure kalk som danner prismen og ytterst perlemoret. Hvorledes perlen opstod i muslingen har orientens folk naturligvis længe været klar over og da perlefiskeriet baade var en møisommelig og usikker levevei, som man ganske naturlig paa den ide at søke at fremkalde den tilstand hos muslingen som avler perlen. Man la fremmede smaa legemer ind i den opfiskede musling lot denne gaa tilbunds igjen, tok den atter op efter nogen aars forløp og fandt saa

Naturlige og dyrkede perler røntgenfotograferes av en særlig perlekyndig mand i London. Man hadde ventet at man ad denne vei skulde faa midler til at skjelne mellem de to arter av perler.

Et røntgenbillede av en dyrket perle, øverst, og en naturlig, nederst. Forskjellen er saa liten at man aldrig med visshet kan stole paa røntgenstraa- lenes dom.

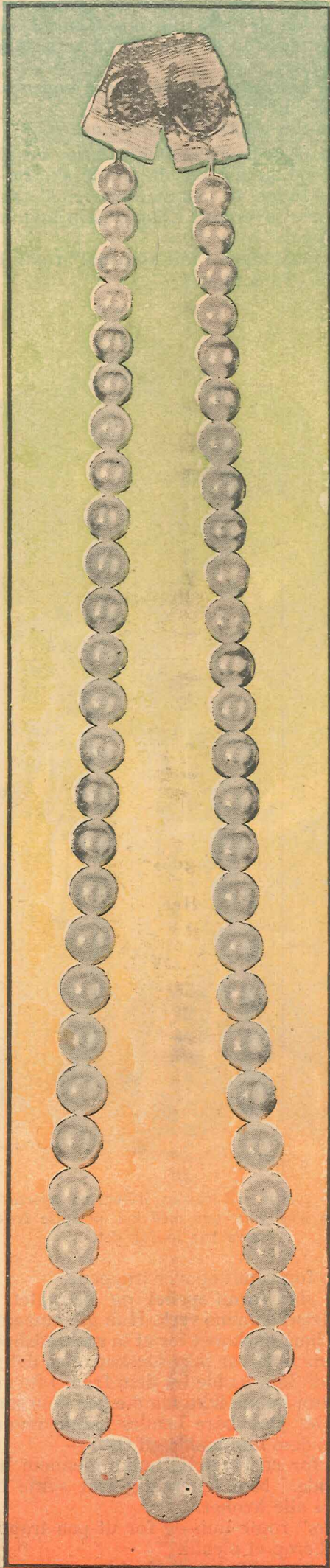

Hvor søkt perlene var som smykker sees av disse to gamle bilder. Ti venstre sees den engelske dronning Elisabeth med sin perlesmykkede hodepynt, tilhøre den store sjøfarer Walter Raleigh i sin perlebroderte dragt.

mæssige, dels stak det fremmede legeme som oftest frem av perlemoret. Men dette synes man nu at ha raadet bod paa i Japan, hvor perledyrkningen særlig trives. Man mener at den egte perles runde form skyldes to omstændigheter, nemlig for det første at den er dannet om den blæreformede orm og for det andet at havets tidevand skyller muslingen frem og tilbake, hvorved perlen inde i skallet bestandig rulles hit og dit og derved slipes rund. Ved fremkaldelsen av den dyrkede perle gaar man derfor frem paa den maaten at man i muslingen indsætter enten et rundslepet stykke perlemor eller, hvad endnu bedre er, en liten perle av mindre værdi, og derpaa sætter muslingen ned i et net av bambus som en nedsænket i vandet. Dette bambusnet, paa hvilket muslingene lever fra seks maaneder til flere aar, sættes i stadig frem- og tilbakegaaende bevægelse ad mekanisk vei, for eksempel ved et av strømmen drevet hjul. Man forstaar nu hvad der sker. Muslingen avsætter lag paa lag av sine avsondringer omkring perlen, man har stukket ind til den og perlen blir ikke bare større og større, men ved bestandig at rulle frem og tilbake, følgende bambusnettets og muslingens bevægelser blir den smukt rund.

Disse dyrkede perler kan naturligvis fremstilles langt billigere end de naturlige. Man maa ofte gjennemsøke tusener av muslinger før man finder en eneste perle, mens man ved dyrkningen kan faa næsten saa mange perler man vil. Der er ogsaa ad fabrikmæssig vei i mange aar fremstillet falske perler, men en perlekyndig mand har alltid med nogenlunde lethed kunnet skjelne den egte fra den uegte perle. Anderledes er det nu med den dyrkede perle. Den har i de fleste tilfælder den samme vakre, runde form som den naturlige og den har samme glans og skjær, eller som det heter i de sakkyndiges sprog, den har samme orient. Den er jo i grunden ogsaa likesaa egte som den naturlige og der er egentlig ikke anden forskjell end at den naturlige perle er skapt av ett dyr, mens den dyrkede perle er skapt av to perlemuslinger. Men for alle dem som ligger inde med og eier naturlige perler, som har

været kostbare, gjælder dette ræsonnement naturligvis ikke. De vil sætte alt ind paa at fin-

Perlehalsbaandet her var før krigens vurdert til 800.000 kroner. De 57 perler det bestod av er her set i naturlig størrelse. Men hvor stor vil værdien være hvis man begynner at dyrke perler efter en saa stor maalestok at verden blir oversvømmet dermed?

Det var formuer som var anbragt i perler i gamle dager. Her ser man tilvenstre den engelske konge Carl I.s dronning Henrietta Maria med haarsmykke, halskjede og kjolebroderi av perler, tilhøre den ulykkelige Anna Boleyn med haarpynt og halsbaand av perler.

de et middel, ved hvis hjelp man kan skjelne den naturlige perle fra den dyrkede. Man tænkte selvfølgelig først og fremst paa røntgenstraalene som dette middel, og man gjennemlyste dyrkede og naturlige perler med dem, men sandt at si gav det bare et tvilsomt resultat. — Forskjellen var yderst liten. — i hvert fald saa liten at man aldrig med bestemthet ad denne vei vil kunne konstatere om en perle er naturlig eller dyrket. En vei vil der alltid være, nemlig at gjennemsøge perlen. Men da er jo perlen ødelagt enten den var av den ene eller den anden sort.

Japanerne forsikrer at denne dyrkning av perler er ældgammel og de viser undertiden kinesiske og koreanske smykker som er besat halvt med dyrkede, halvt med naturlige perler, som de hævder ialfald ikke nogen hvit mand kan se forskjell paa. Men det er selvfølgelig bare en mager trøst for de europæiske perlehandlere og perleeiere og de forutser, at hvis perledyrkningen fortsættes efter en større maalestok, vil verden bli oversvømmet med perler — og perlene gaa ned til kanskje en hundredel av den værdi man hittil har tillagt dem.

—o—o—o—

Balskoene.

„Har du faat en ny kjole til tennisballet, „Hiaar?” spurte Agnes.

„Nei, det har jeg ikke,” svarte Eva tvert, „for jeg kommer ikke til at gaa dit.”

„Kommer du ikke til at gaa dit! Det mener du da ikke!” utbrøt Agnes bestyrtet.

„Du vet jo at Johannes ikke danser.”

„Men derfor kan du da godt gaa. Dere har fundet hverandre paa tennispladsen, saa han burde da virkelig av taknemlighet gaa med paa vort bal. Men han taaler ikke at se dig danse med andre.”

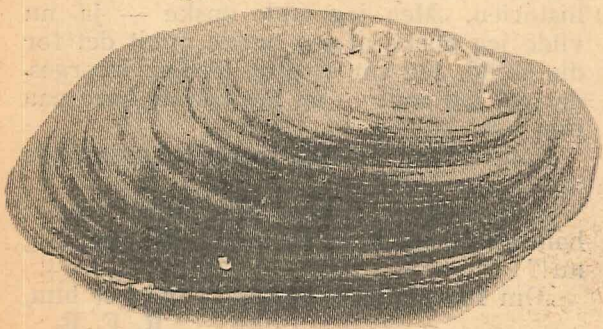
„Aa, for noget tøv,” avviste Eva. „Jeg kunde nok sagtens faa ham til at gaa, hvis jeg vilde. Men jeg vil ikke tvinge ham til noget han ikke har lyst til.”

„Det vilde virkelig jeg,” fortsatte Agnes uanfegtet. „For det er vel ikke din hensigt i al evighet at gi avkald paa at danse.”

„Der er saa mange ting man maa gi avkald paa naar man er blit forlovet,” utsyngtet Eva med værdighet.

„Pyt, ja da faar man vokte sig for at bli forlovet — ialfald med en mand som ikke danser. — Farvel, Eva, jeg skal denne vei — se nu til at komme allikevel.”

Hun smuttet ned ad en sidegate og Eva gik videre, irritert og ærgerlig. Og efterhaanden som hun gik, gik irritationen over til bedrøvelse, hun blev fylt med den dypeste medlidenhet med sig selv. Hun skulde ikke paa tennisballet, tennisballet, hvor hun hadde væ-

Perlemusling.

ret med og moret sig siden hun var en backfisch paa seksten aar. Hun vilde ikke komme paa noget bal mer, hun vilde aldrig komme til at danse mer. Det var næsten altfor sørgelig at tænke paa naar en bare er en og tyve aar. Det var nu ogsaa underlig at Johannes ikke kunde forstås hvar trist det var for hende og at han ikke straks hadde lovt at gaa med da hun bad ham om det.

Det var dumt av hende at hun straks hadde bøiet sig for ham. Hun hadde ment at hun burde ofre sig, men allikevel hadde hun gaat og været lei over det siden. Hun hadde prøvet at la være at tænke paa det, men nu hadde Agnes' ord rørt ved det ømme sted.

Da hun møtte sin forlovede var hun stille og taus, noget som ikke lignet hende.

„Hvad er der iveien med dig, Eva?“ spurte han. „Du er da vel ikke syk? Du sier jo ingenting.“

„Jeg feiler virkelig ikke noget,“ svarte Eva spidst.

„Da maa det være gaat dig noget imot,“ fortsatte han bekymret. „Si mig hvad det er.“

„Det er vel ikke saa underlig om jeg ikke er i særleg godt humør. Du vet jeg elsker at danse og saa —“

„Aa, er det tennisballet du tænker paa, Eva!“ utbrøt han.

„Ja, selvfølgelig tænker jeg paa tennisballet. Det er ikke pent av dig at du ikke vil ta mig med dit, det kunde ikke gjøre dig noget.“

„Men Eva, vi har jo talt om den sak og jeg trodde vi var enige. Du sa jo at du kunde godt forstå —“

„Jamen, du kan ikke forstå at det er trist for en ung pike aldrig at faa gaa paa bal.“

„Det gjør mig ondt, Eva, at jeg ikke kan danse! Men saalænge jeg læser til eksamen kan jeg ikke faa tid til at lære det.“

„Aa, du lærer aldrig at danse heller!“ utbrøt hun hidsig. „Nei, man skulde aldrig forlove sig med en mand som ikke kan danse.“

„Mener du det, Eva?“ Han saa alvorlig paa hende.

„Ja, jeg gjør,“ svarte hun trodsig.

Han svarte ikke og hun gik og stirret frem for sig med sammenknepne læber.

„Jeg skal gaa med dig iaften, Eva,“ sa han litt efter rolig. „Det er vel ikke forsent at bestemme det endnu.“

„Er det din mening, Johannes!“ ropte hun henrykt. „Det er virkelig pent av dig. Tak skal du ha.“

„Aa, jeg ber,“ sa han tørt. „Du maa ta til takke med mig som ledsager, dansekavallerer maa du selv finde dig derborte.“

„Ja, det skal jeg nok,“ sa hun glad.

Da de stanset ved hendes haveport spurte hun om han ikke vilde gaa med op og spise frokost, men han avslod det.

„Du faar jo travelt med forberedelsene,“ sa han.

„Aa, jeg har god tid,“ svarte hun.

Eva gik langsomt gjennom haven. Hun visste godt at hun ikke burde ha latt Johannes gaa uten at be ham om forladelse for sine ord før. Hun visste godt at han var bedrøvet og saaret, men hun løp ikke efter ham og kaldte ham tilbake. For da maatte hun med det samme ha tilbudt ham at bli hjemme fra klokke — og det — nei, det kunde hun ikke overvinde sig til. — Da Eva hadde spist frokost tok hun frem baltøiet og saa paa balkjolen og bestemte

hvilke smykker hun vilde ha paa sig. Eva elsket disse forberedelser. Saa ringte hun efter billettene — det hadde hun lovt Johannes at gjøre — og til friserdamen for at faa time.

Da hun endelig hadde alt i orden hadde hun endda to timer tilovers. Hun gik ned i dagligstuen for at øve sig til musiktimen dagen efter.

Hun var optat av Chopin da nogen kom farende ind i stuen.

„Gaa din vei, Otto!“ ropte hun.

Men Otto, hendes niaarige bror, for ind i stuen. „Kan jeg faa de gamle skoene jeg skulde selge til marskandiseren?“ skrek han for at overdøve Chopin. „Du lovte mig dem igaar.“

„De staar oppe i mit værelse!“ ropte Eva tilbake. „Ta dem selv.“

Da de stanset ved hendes havegrind spurte hun om han ikke vilde gaa med ind og spise frokost, men han avslod det.

Otto forsvandt opover trappene.

Eva stod foran speilet og betraktet tilfreds friserdamens verk. Hun gik smaannende bort til skapet for at ta ruskindskoene frem, men de var ikke i æsken. Nei, det var jo sandt, hun hadde tat dem frem i formiddag. Hun kunde ikke faa øie paa dem noget sted. Der stod bare hendes gamle revnede laksko, dem hun hadde git Otto —

Der for en frygtelig tanke gjennom hendes hode. Med feberagtig iver søkte hun rundt i alle kroker.

„Otto,“ ropte hun og for ut paa trappen, „kom herop et øieblik!“

Otto som tilfældigvis hadde ren samvittighet kom straks løpende.

„Otto,“ ropte Eva aandeløst, „har du været borte og solgt mine sko?“

„Ja, jeg har,“ svarte Otto glad, „og tænk, jeg fik en hel krone for dem.“

„Aa, det er forfærdelig,“ sa Eva graatende. „Det maa være de gale du har solgt. Her staar jo de som du skulde ha tat.“

„Dem der!“ utbrøt Otto. „Nei, vet du hvad, Eva, det kunde da aldrig falde mig ind at ta de pene blanke skoene der. Der stod nogen rædsomme nogen som saa ut som om de aldrig hadde været pudset og dem —“

„Mine deilige nye ruskindsko!“ graat Eva. „Aa, din dumme, dumme gut — selge mine nye sko for en krone!“

„Jeg er ikke dum!“ sa Otto støtt. „Det er dig som er dum som heller vil beholde de stygge skoene.“

„Du maa skaffe mig skoene igjen!“ ropte Eva. „Gaa straks bort til marskandiseren og si det var en feiltagelse!“

„Jamen han har vist lukket nu.“

„Da maa du gaa ind bakveien hos ham, jeg skal bruke skoene. Skynd dig nu.“

Otto forsvandt med en høist forurettet mine, og Eva gik nervøst frem og tilbake i værelset mens hun ventet. Hun syntes det varte en uendelighet inden han kom tilbake, og da hun endelig hørte ham komme buldrende, løp hun hen ham imøte.

„Naa?“ ropte hun aandeløst.

„Han var ikke hjemme,“ svarte Otto. „Jeg dundret paa alle dørene, men der kom ingen. Ta du bare de andre paa, de er meget penere!“

„Ti stille, gut, og gaa din vei!“ ropte Eva ophidset og sprang ind paa sit værelse igjen. Hun sparket hevngjerrig til lakskoene som stod der og lo ad hende med revnet lak og slitte hæler og saa kastet hun sig ned paa sengen og brast i graat.

Nu kom hun allikevel ikke paa ballet — og slik som hun hadde glædet sig — og hvad vilde Johannes si naar han kom for at hente hende? Han vilde le av hende, vilde han. Det var godt at hendes forældre var ute i middagsselskap, saa slap hun da at høre deres bebreidelser nu. Hun følte sig saa inderlig flau og ikke oplagt til at tale med noget menneske.

Saa nu ringte det — det maatte være Johannes. Uf, kunde hun bare ha gjemt sig væk, men der var ingen redning, hun maatte ned og gi sin forklaring. Hun gik bort og badet sine øine, han skulde ikke faa se at hun hadde graatt — og gik saa med løftet hode nedover trappene.

Johannes var inde i dagligstuen. Han hadde lagt frakken og sat der og straalte i kjole og hvitt. Han saa forundret paa hende da hun traadte ind med sin balfrisyr og sin dagligkjole.

„Men kjæreste Eva,“ utbrøt han, „er du ikke klædt om. Klokken er straks otte!“

„Nei, vi — kommer ikke avsted — jeg blir hjemme,“ stammet Eva.

„Vil du ikke allikevel — nei, hvor pent av dig,“ utbrøt Johannes henrykt.

Hun saa op, saa ind i hans gode øine som straalte av taknemlighet — og følte sig beskjæmmet.

„Det var ikke for din skyld jeg opgav det, Johannes,“ sa hun sagte. „Jeg vil ikke at du skal tro for godt om mig. Det var bare fordi jeg ikke hadde nogen sko,“ og saa kom hele historien. „Men jeg vilde ønske — ja, nu vilde jeg ønske at jeg hadde opgit det for din skyld. Jeg var styg og trodsig imorges, det vet jeg godt — og jeg tænkte bare paa mig selv —“

Han trykket det lille sorgbetyngede hode ind til sin skulder.

„Det gjør ingenting, lille Eva!“ trøstet han. „Naar du bare vil tænke litt paa mig nu!“

„Om forladelse, Johannes!“ hvisket hun.

R. F. R.

Therezia fra Saragossa.

Det er egentlig yderst litet man vet om hendes barndom og første ungdom, men bare 18 aar gammel finder man hende midt inde i en av historiens frygteligste hvirvelstorme, i den orkan som feiet et samfund og en gammel samfundsorden cverende og som heter: den store franske revolution.

Theresia Ignazia Marie Jeanne Cabarrus var den spanske finansmand og minister Cabarrus' datter og var født i Saragossa i Spanien i 1775.

Fra vinduet kunde han se ned i fængselsgaarden og snart var der med en snor etablert en forbindelse mellem ham og Therezia.

Da hun var 12 aar kom hun til Paris og da hun var 15 blev hun gift med den franske grev de Fontenoy, som var næsten 50 aar ældre end hun.

Egteskapet var en gaade for alle, men det synes trods aldersforskjellen at ha været lykkelig. Det var i 1790, revolutionen var allerede i fuld gang og Fontenoy var en av de mange adelsmænd som i teoriene indrømmede dens berettigelse.

Man ventet at faa en

stor og nødvendig renselse av samfundet ut av den, men da den utartet i grusomheter og urime-ligheter vendte han sig fra den og sammen med sin unge hustru reiste han mot Spanien, hvor de vilde søke beskyttelse mot stormen. De kom ikke lenger end til Bordeaux. Her blev parret arresteret av Tallien, den revolutionære regjerings utsending, og nu begynde Therezias roman. Jean Lambert Tallien var da hersker i Bordeaux. Han var søn av en portnerkone inde i Faubourg St. Denisgaten i Paris, hadde først været typograf, var saa blit skriver hos en sakfører, var veltalende, hadde evne til at tale saaledes som menigmand tænkte og var blit medlem av konventet. Han hørte til „Bjerget's" yderligst gaende parti, stemte for kongens henrettelse, var med paa at styrte de mer moderate girondiner og blev av konventet sendt til Bordeaux med en guillotine, etpar rakkerknegter og en deling soldater for at utrydde de sidste rester av girondinernes parti. Han gjorde dette saa grundig at der stod rædsel om hans navn. Det var ham som lot grev de Fontenoy og hans unge hustru arrestere, aabenbart i den hensigt at la dem begge henrette. Men det gik anderledes end han selv hadde tænkt. Ti han hadde neppe set den vakre spanierinde før han blev dypt forelsket i hende. Hun saa det og besluttet at benytte sig av det. Hun opnaadde ikke bare at faa sin mands sak utsat paa ubestemt tid og sig selv sat i frihet, men hun forstod ogsaa ved sin indflydelse at faa ham til at stanse henrettelsene og ophøre med de grusomme forfølgelser. Denne 18-aarige kvinde forvandlet den blodtørstige tiger Tallien til et fromt lam, som fulgte i hendes baand, og naar Therezia og Tallien red op igjennem Bordeaux' gater, hun med republikkens trefarvede kokarde paa sit ravnsorte haar, jublet byen til hende, som hadde befridd den fra rædselsregimentet.

Men dette var ikke efter Robespierres politik, og han kaldte Tallien tilbake til Paris.

Tallien hadde som Bordeaux' uindskrænkede hersker kunnet dekretere skilsmisse mellem Therezia og hendes mand grev de Fontenoy. Partene hadde indvilget og det var nu Talliens mening at ta Therezia med til Paris og her gifte sig med

hende. Men neppe var de i Paris før Robespierre slog ned paa dem. Robespierre var selv blit dødelig forelsket i Therezia og i sin brændende skinsyke vilde han forhindre giftermålet. Han utstedte arrestordre mot Therezia og lot hende gripe og indsætte i St. Lazare fængslet. Han trodde at naa to ting herved. For det første forhindret han giftermålet, for det andet kunde han, ved stadig at true Therezias liv, tvinge Tallien til at følge sig i sin terroristiske politik. Han ante ikke at denne arrestation skulde bli den direkte aarsak til hans fald.

Tallien var en meget veltalende mand, men meget handlekraftig var han ikke, og stod han overfor en energisk fiende og overfor en kjendsgjerning, sank hans armer ned som lammet. Da porten var smækket igjen efter hans elskede var han fuldstændig raadvild. Han søkte i sin fortvilelse hjem til moren, som stadig sat i sin portnerloge, uberørt av revolutionens storme og den ære og storhet hendes søn var naadd op til, og da hun hadde hørt hans klage visste hun straks raad. Sønnen maatte i forbindelse med Therezia, som var langt mer energisk og opfindsom end han. Moren kjendte en anden portnerkone som bodde i et av de huser som støtte op til St. Lazare fængslet, og i dette hus blev der skaffet et værelse til Tallien. Fra vinduet kunde han se ned i fængselsgaarden, hvor Therezia gikk, og snart var der med en snor etablert en forbindelse mellem dem. Brever blev utvekslet paa denne maate; Tallien kunde meddele hende alt hvad der skedde i konventet og hun kunde gi ham sine raad. Rædselsperioden blev vildere og vildere, Robespierre og Tinville klynget sig til magten ved terrorens hjælp, men det var for de fleste aabenbart at der ute i folket var en slik lede og avsky mot henrettelsene at en energisk mand, som vilde vaage sit hode, maatte kunne styrte guillotinen parti. Var Tallien denne mand? Therezia opfordret ham til at slaa til, men han nølte bestandig. Da fik hun en dag vite at hun neste morgen vilde bli ført for tribunalet

Therezia bandt en dolk til papiret og lot Tallien trække den op i snoren.

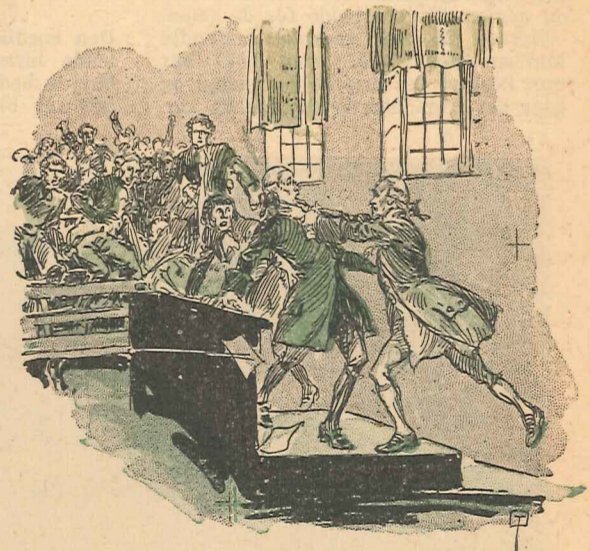
og hun visste at det var ensbetydende med en domsfældelse, overførelse til de dødsdømtes fængsel og derpaa kjøreturen i kjærren til skafottet. Hun var ikke ræd for døden, men hun harmedes over denne energiløse mand og hun vilde piske ham op til daad. Da han denne dag trak hyssingen med brevet op til sig fandt han en dolk indsvøpt i papir, og paa papiret hadde Therezia skrevet: „Imorgen vil man myrde mig! Er du bare en kujon siden du vil la dette ske!" Det sortnet for hans øine, han stak dolken til sig, han styrte op til konventet og med hodet brændende i feber og ophidselse holdt han en stormtale mot Robespierre, og uten at han selv egentlig var klar over hvad han gjorde sprang han som en tiger løs paa Robespierre, grep ham i strupen og kastet ham ned av tribunen. Først hadde de andre konventsmedlemmer set paa ham i rædsel, nu kom de til sig selv, de forstod at her var frelsen for rædselsherredømmet og de styrte ham til hjælp. Robespierre og de andre av „Bjerget" blev arresteret, bundet og kastet i fængsel, erklært for at være „utenfor loven" og henrettet neste dag. Det var 9. og 10. thermidor. Tallien hadde villet frelse sin elskede fra skafottet og det var lyktes ham, men han var, uten selv at ville eller vite det, ogsaa kommet til at frelse Frankrike fra at gaa under i blod og skam.

St. Lazare fængslet aapnet sig samme aften for Therezia og faa dager efter giftet hun sig med Tallien. Det var et vakkert syn at se det unge par ride opover Champs Elysée, hyldet av pariserne som dem der hadde befridd landet for blodtyraniet, og Therezia Tallien følte nok ogsaa sin triumf, men længe var hun ikke lykkelig. De mænd som hadde været med paa at styrte Robespierre delte saa at si de offentlige godser mellem sig. Barras, Brunoy, Fouché, Boursault, de fik alle god-

ser, pengesummer, embeder med magt og indtægter. Tallien, som var saa litet handlekraftig, fikk bare et beskedent hus i utkanten av Paris. Man mente at han hadde faat sin andel ved at bli gift med Frankrikes vakreste kvinde, og selv mente han vistnok det samme, selv var han tilfreds. Han, den fattige portnerkones søn, følte sin ærgjerrighet tilfredsstillet ved at bli gift med en grevinde. Therezia var av en anden mening. Med vrede og harme saa hun paa hvorledes man hadde fordelt byttet, og hun som hadde været vant til luksus hadde vanskelig for at finde sig i den halve fattigdom som hun nu skulde leve i. De andre hadde faat slotter — hendes mand hadde bare faat nogen bøker og en hytte. Da en av de nu mægtigste politikere, Ouvrard, tilbød hende et slot, forlot hun Tallien og flyttet ind paa slottet som blev tilskrevet hende.

Tallien tok sig meget nær av hendes flugt. Han hadde ikke lenger mod og kræfter til at ta del i politikken og i kampen om magten, æren og rigdommene, han blev skubbet ut, støtt ut overalt, han mistet sin indflydelse og han holdt sig i sit lille hus mellem sine bøker, levet næsten udelukkende av gaver fra tidligere venner og av at sælge bøkene og møblene. Da førstekonsulen Bonaparte drog til Egypten skaffet man Tallien en plads i ekspeditionen, dels som skriver, dels videnskapsmand. Mens han var borte benyttet Therezia sig av leiligheten til at la sig skille fra ham. Hun, som endnu var bare fem og tyve aar, hadde truffet den rike belgiske fyrst Chimay de Caraman og giftet sig nu med ham. Tallien, som var blit ganske nedbrutt, gjorde ingen indsigelse. Han hadde avfundet sig med livet og kanske betragnet han sin ulykke som en ikke helt uretfærdig nemesis for den grusomhet han selv hadde utvist da han hadde magten. Endnu engang skulde han dog se den vakre Therezia. Det var da den datter som var født i deres egteskap og som de hadde kaldt Thermidora skulde gifte sig med grev Narbonne-Palet. Tallien skulde som faren efter loven være tilstede. Den nu nedbrutte, enjødde, fattige mand gjorde en daarlig figur ved det fornemme bryllup, man pekte fingre ad ham som „kongemorderen", og da Therezia kjørte ham hjem i sin gallakarosse satte hun ham av midt i Champs Elysée.

Tallien døde i 1820. De sidste aar levde han av almisser og av at sælge sine sidste bøker. Da han en dag paa kaiene søkte at avhænde noen gamle bøker blev han gjenkjendt av kong Ludvig den 18.s husminister, hertugen av Pasquier, og denne bevæget kongen til at tilstaa ham en aarlig pension paa 1200 francs. Tallien, som hadde stemt for Ludvig den 16.s henrettelse, blev saaledes pensionert av sit officers bror. Han døde dog inden pensionen første gang skulde utbetales ham.

Tallien sprang som en tiger løs paa Robespierre, grep ham i strupen og kastet ham ned fra tribunen.

Den vakre Therezia overlevet ham i 15 aar. Hun døde i 1835, rik, fetert, beundret, stadig vakker. Og naar man saa hende sa man: „Hun var gift med en kongemorder, men det var hende som fikk rædselsperioden bragt til ophør."

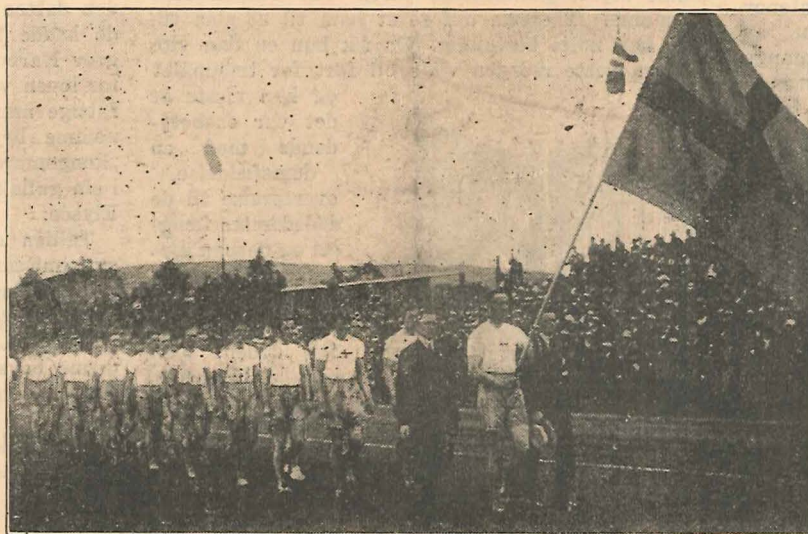

Norges anden varemesse 4.—11. september blev et storslaaet stevne fuldt ut svarende til de ihærdige forberedelser som var gjort av organisationskomiteén med direktør Per Larssen i spidsen og alle de andre som har medvirket til suksesen. Tiltrods for at vi nu befinder os midt oppe i en følelig depression var tilslutningen iaar næsten 50 pct. større end til messen ifjor. De fleste byer og fylker i landet, helt oppe fra Finmarken, var repræsenteret, og messen blev en virkningsfuld propaganda for vor nationale produktion paa de forskjelligste felter. Fra aapningen til messens sidste dag var stevnet stadig besøkt av tusener. De handlende avgjorde forretninger i mængdevis og publikum forøvrig fik et imponerende, solid indtryk av de norske varers konkurransedygtighet. Her ser man etpar billeder fra aapningen og fra det morsomme reklameoptog. — Fot. Skårpmoen.

En veltjent opdragerinde er bestyrerinde Karen Schult ved Trondhjems bys barneasyl som nyss har faat kongens fortjenstmedalje i guld som anerkjendelse for hendes store og uegennyttige arbeide for de smaa. Allerede 22 aar gammel begyndte hun en smaaskole, siden 1877 har hun bestyrt det nævnte barneasyl og gjør det fremdeles trods sine 84 aar.

Den nordiske landskamp i fri idræt paa Kristiania Stadion blev et straalende idrætsstevne med en glimrende tilslutning av de tre skandinaviske landes bedste idrætsmænd. Flere nye rekorder blev sat. Svenskene som her ser blev seierherrer, derefter kom nordmændene og saa danskene.

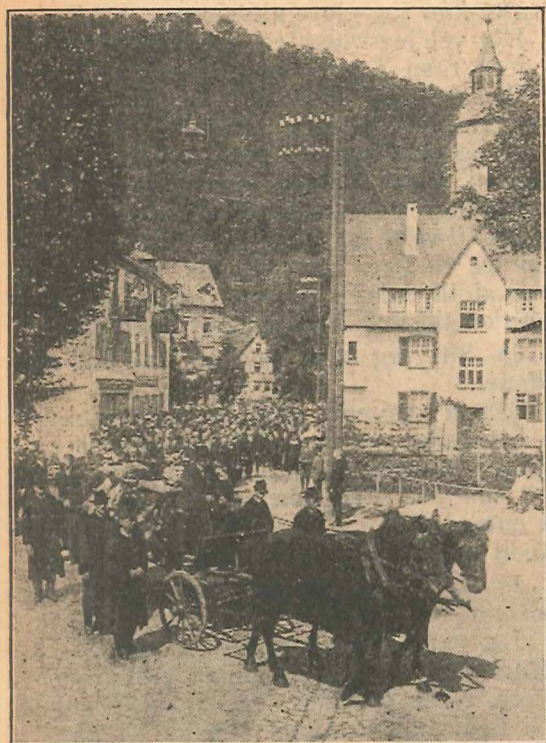
En uegennyttig sjømandsven. Redaktør Aug. Maurice Augustson der nu efter 22 aars arbeide trækker sig tilbage som hovedsekretær i Foreningen for skandinaviske sjømandshjem i fremmede havne — et arbeide han den hele tid har været sjælen i. Foreningen har nu egne hjem i 10 forskjellige utenlandske havne til en værdi av omkring 2 millioner kroner.

Et vældig religiøst landsstevne blev forleden holdt i Haugesund. Omkring 2500 personer deltok i dette mægtige landsvennesteve der var et av de mest bemerkelsesværdige som nogensinde er holdt. Paa grund av den store tilstrømning maatte der arrangeres paralelmøter i flere lokaler. Man saa ved dette stevne gamle missionærer, graanet i arbeidet paa missionsmarken, og unge som staar parat til at dra ut. Man saa folk fra statskirken, dissenterne og andre kirkesamfund — gamle veteraner og unge rekrutter samlet i arbeidet for Guds ords utbredelse. Der blev holdt en række foredrag og møter. Her ser man et billede fra en av de store friluftssammenkomster. — Fot. Olaf Olsen.

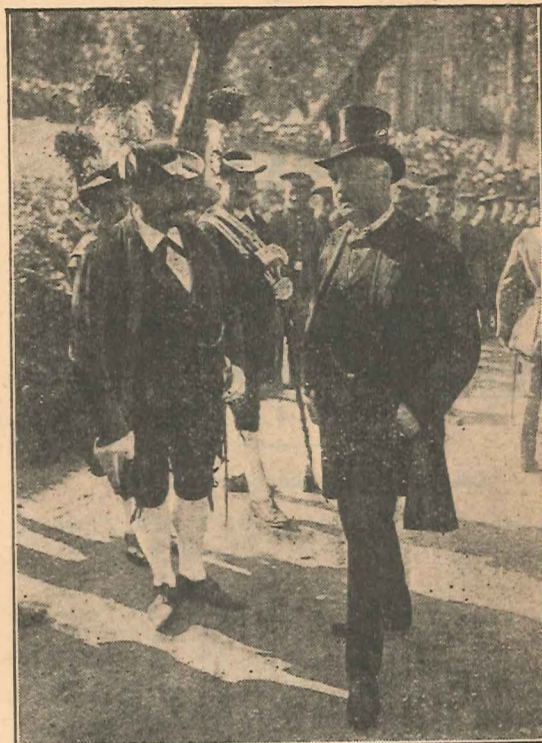
Spredte træk fra verden derute.

Mathias Erzberger jordefærd i Oppenau i Württemberg. Det var den 26. august at den tidligere tyske finansminister faldt for et par snikmorderes revolvere rammet av tolv kuler. Paa billedet ses det store liktog hvori deltog en mængde mennesker.

At snikmordet paa Erzberger var politisk maa anses for sikkert og man har sat det i forbindelse med de sidste tiders opsigtsvækkende militærdemonstrationer i Tyskland. Her ses keiserens næstældste søn prins Eitel Friedrich ved en av de mange militærfester i den senere tid.

Den tyske centrumsfører fhv. rikskansler Fehrenbæch ved Erzbergers jordefærd i samtale med schwarzwaldske „landskyttere”. I begravelsen deltok bl. a. ogsaa repræsentanter for riksregjeringen. Erzberger tilhørte centrumspartiet for hvilket hans bortgang betyr et stort tap.

Den sterke nervøsitet og gjæring som i den sidste tid har hersket i Tyskland har i høiere grad end paa længe skutt det altid mer eller mindre aktuelle tyske problem i forgrunden, og det er med voksende bekymring man ser den store republiks fremtid imøte. Det var selv sagt ugjærlig med et slag at omstøpe et saa utpræget militaristisk-monarkisk samfund som det Hohenzollerske Tyskland til en moderne, demokratisk republik. Og til de politisk-sociale vanskeligheter for den republikanske regjering kommer ogsaa det stadig økende økonomiske tryk som Versailles-fredens haarde bestemmelser har lagt paa det tyske folk efter krigens uhyre paakjending. Rundt omkring i riket ulmer misnøien. Fanatismen gir sig utslag paa forskjellig vis. Og det er som om det tyske folk befinner sig paa randen av en vulkan. En ny revolution? Paa den ene side forlyder det at kommunistene planlægger en ny aktion, og paa den anden har det gamle regimes mænd, der bærer ansvaret for krigen som aarsak til det store kaos, atter temmelig ugenert

Her ser man noget av det som svir i det gamle Tysklands øine. Det er rikets avvæbning ifølge Versailles-traktaten. Til de mindste ting har avvæbningen maattet gjennomføres. Her ødelægges endog de periskoper og kikkerters som blev anvendt i ubaater og skyttergraver.

begyndt at gjøre sig gjældende paa en maate som i denne vanskelige tid utvilsomt sterkt skader rikets utenrikspolitiske stilling. Fra de forskjellige kanter av landet kommer beretninger om vældige demonstrationer og blodige optøier, mens de politiske mord synes at bli mer og mer hyppige utslag av den skjæbnesvangre politiske fanatisme som forstyrrer arbeidsfreden og let kan virke som lunten til en krudttønde. Mordet paa Erzberger var vel det mest opsigtsvækkende av disse tragiske foreteelser og man mener at det er de altsyske kredser som staar bak dette sensationelle snikmord. Den skjæbnesvangre uro som efter hvert har tat slik overhaand i Tyskland har foranlediget den Wirthske regjering til i høi grad at stramme tølne. Men vil det hjelpe utover øieblikket? Og vil det økonomiske sammenbrud, som den engelske nationaløkonom Keynes har regnet ut maa indtræ i første halvdel av 1922, kunne avverges? Tysklands fremtid tegner sig nu idetheletat mørk og med stor spænding imøteser man den videre utvikling dernede.

Dette er de sørgelige rester av det store luftskib „Z. R. 2” som under sin første prøvofart styrtet ned i Humberfloden ved Hull. Luftskibet eksploderte, knækte tversover i to stykker og styrtet brændende ned. Bare 5 av den 46 mand store besætning overlevet den sørgelige katastrofe som vakte rædsel hos de mange tilskuere og har gjort et nedslaaende indtryk saavel hos det store publikum som inden de kredse der arbeider med luftproblemerne. Man ser her et fartøi søke at bjerge enkelte stykker av det ødelagte luftskib. „Z. R. 2” var av den amerikanske regjering bestilt i England, og man imøtesaa dets fart over Atlanterhavet med store forventninger.

Litt hodebrud.

Schakopgave
nr. 1862.
Av G. Heathcote, England.
(2den pr. Melbourne Leader 1911.)

Sort: K, 2 T, 2 S, 2 L, 6 B = 13 br.
Hvit: K, D, 2 T, S, L = 6 br.
Hvit gjør mat i 2 træk.

Løsning av schakopgave nr. 1859.

1. L f 4 - h 6, T g 2 - f 2. 2. S e 5 - f 3, T h 3 x S. 3. L h 6 - f 8 t.
2. . . . . T f 2 x S. 3. T c 1 x c 3 t.
1. . . . . T g 2 - d 2. 2. S e 5 - d 3, T h 3 x S. 3. L h 6 - f 8 t.
2. . . . . T d 2 x S. 3. T c 1 x c 3 t.
1. . . . . T g 2 - g 8. 2. T c 1 - d (e - f) 1, T h 3 x L. 3. S e 5 - d 3.
1. . . . . T g 2 - g 6. 2. S x T.

Løsning av beregningsoppgavene i forr. nr.:

1. Brøken 7/15.
2. 671.

Løsning av gaadespørsmålet i forr. nr.:

Neva - Eva, Volga - Olga.

Løsning av trylletrekanten i forr. nr.:

H	A	L	M	A
A	D	O	A	
L	O	G		
M	A			
A				

Aritmetisk oppgave.

		31	40
46			
	43		
		37	34

I denne kvadratstomme felter skal de ti tal 1, 4, 7, 10, 13, 16, 19, 22, 25 og 28 anbringes saaledes at de fire tal i hver av de to diagonale rader utgjør 94. Summen av de fire tal i hver lodret og hver vandret rad skal likeledes utgjøre 94.

Gaadespørsmaal.

- Hvilken blomst forvandles til en verdensdel, naar man sætter et par bokstaver foran dens navn?
- Hvilken svensk by danner bakfra et læst mandssnavn fra det gamle testamente?
- Hvilket vaaben kan forvandles til en by i Schweiz bare ved at man flytter bokstavene om?
- Naar jeg flytter om paa bokstavene i et av de første navn bibelen nævner, faar jeg en liten ø i Syd-europa. Hvilket navn og hvilken ø er det?

Prins Punnie.

Av Arthur W. Marchmont.

(Fortsat.)

„Er det ikke Mrs. Simmons? Jeg har skrevet at jeg ikke kan møte frem. Saken vækker ingen sympati hos mig og —”
„De maa ikke tro De kan narre mig —”
„Hvorfor skal jeg narre Dem, Madame, saken er jo —”
„Det er Celia Mostyn,” avbrøt hun mig heftig.

„De maa ikke prøve paa at faa mig til at tro det. Jeg talte jo netop med Miss Mostyn og —”
„Kaptein, blir De snart alvorlig?”
„Men bevare, Madame, jeg taler i fuldt alvor. Saken —”
„Vil De høre paa mig. Alt hvad jeg ønsker at si er bare tak. Nu vet jeg hvorfor De ikke kunde komme til Grafton. Det var Olnas skyld —”
„Aa — jeg er altsaa opdaget!” utbrøt jeg som en rigtig teaterskurk. „Men den tid skal komme da jeg skal bli hevnet —” tilføide jeg patetisk.
„Aa —” utbrøt hun utaalmodig og ringte av.
„Hvem taler du med, Nat?” Da jeg vendte mig om stod Punnie smilende bak mig.
„En ung dame, min ven.”
„Hvad — nok en?”
„Det var bare en.”
„Jeg synes at du, til at være kvindehader, begynner at bli litt vidtløftig. — Si mig, Nat, hvis stemme liker du bedst?”
„Din, min kjære ven.”
„Jeg mener syngestemme.”
„Naa ja, da blir det ikke din — min ærlighet tvinger mig til denne ubehagelige oprigtighet.”
„Jeg mener kvindestemme. Liker du en mezzosopran?”
„Hvad er egentlig din skjulte mening med disse spørsmaal? Hvorfor denne forandring?”
„Er forandringen ikke paa din side? — Hadde du en hyggelig eftermiddag igaar?”
„Meget hyggelig. Jeg drak te sammen med Miss Mostyn.”
„Jasaa? Gjorde du virkelig?” Han lo.
„Nu du sier det, saa synes jeg nok jeg har hørt en fugl syng om det. Jeg gratulerer dig, gamle ven.”
„Litt for tidlig, Punnie.”
„Hvad er din hensigt?”
„Kan jeg ikke beundre en vakker pike uten at ha hvad du kaller 'hensigter'? Nu blir du mig næsten for høitidelig.”
„Jeg var der efter middag igaar aftes og hun kunde ikke tale om andet end dig. Det var 'kaptein Whimster' her og 'kaptein Whimster' der. Tilsidst blev jeg kjed av det, og det samme blev Olna, skjönt hun ellers er villig nok til at syng din pris. Det var rent ut sagt kjedelig.”
„Faar jeg takke saa meget. Men skal vi nu ikke til en forandring tale fornuft —”
Jeg fortalte ham om pashaen, om avtalen for denne eftermiddag, hvor meget sygdommen hadde forandret pashaen osv. Saa sendte jeg ham bort for at utrette forskjellige ting.
Straks efter at Punnie var gaat kom Simon tilbake, og da jeg visste at han vilde føle sig roligere ute i kjøkkenet end i mit værelse gik jeg ut til ham, fik ham til at tænde sin pipe og fortalte ham om alt. Han hørte meget opmerksomt paa altsammen, og da han var litt av en mekaniker, interesserte Tarrants traadløse apparat ham meget og jeg viste ham det.
„Det ene inde i mit værelse staar i forbindelse med apparatet i pashaens spisestue; hans dagligstue staar i forbindelse med min spisestue hvor Deres kone hørte stemmene igaar aftes, og min dagligstue med hans soveværelse. Mason, naar jeg er ute maa De overta lytteposten og fortælle mig hvad der er værd for mig at høre. Forstaar De?”
„Javel, Sir. Det er som i gamle dager.”
„Det gjælder om at finde ut hvad hans egentlige hensigt er — og ogsaa at skaffe os at vite andre ting om ham. Si til Adams at Deres kone er blit syk og be ham fin-

de en kvinde som kan gjøre rent og den-slags.”
„Det kan jeg gjøre altsammen, Sir.”
„Det vet jeg nok. Jeg skal ikke engagere nogen; men jeg vil at vor ven skal vite at De og jeg er alene her. Det er mulig at han faar lyst til at gjennemsøke mine papirer og slikt og det maa han faa anledning til. I det øiemed maa vi begge være fraværende paa en bestemt tid. Eftermiddagen vil være den bedste; la os si fra klokken tre til fire. Han vil nok faa vite det, men si til Adams at hvis nogen kommer paa den tid maa han ta imot besked.”
„Ja, Sir; jeg staar paa en god fot med Adams.”
„Saa er der en anden liten vanskelighet — hvorledes vor ven skal komme ind i leiligheten uten besvær. Vi maa arrangere noget, saa han kan faa fat paa en nøkkel til entredøren og indbilde sig at det er skedd ved hans egen lurhet.”
„Ja, Sir,” sa Mason, men han saa litt uforstaaende ut.
„Jeg har tænkt paa en list, og De skal utføre den. De maa ta hele Deres kløgt til hjelp. Naar pashaen er ute maa De passe paa naar han kommer tilbake og uten at han ser Dem, maa De svippe forbi ham og la nøklen bli sittende i laasen. Den tar han straks og beholder den saa længe til han har tat et avtryk av den. Læg øret til døren og lyt. De vil høre ham ta nøklen — og stik ikke næsen utenfor leiligheten før ti minutter efter at han har sat den tilbake igjen. — Forsøk at gjøre det første gang han gaar ut, men la ham for himlens skyld ikke faa øie paa Dem.”
„Jeg skal gjøre hvad jeg kan, Sir.”
„Har De noget De vil ha besked om?”
„Hvis jeg er hjemme naar han kommer, hvad da?”
„Det vil De ikke være. Han er ikke saa dum.”
„Og hvis der kommer nogen andre?”
„La dem gjøre hvad de vil. Gjennemgaa nu altsammen for at jeg kan høre, om De har forstaat det. Han er en lur ræv, og et eneste feilgrep kan ødelægge det hele.”
Han gjentok alt hvad jeg hadde sagt og var saa interessert i det hele at jeg var sikker paa at han vilde gjøre sit bedste.
Saa bad jeg ham om at gjøre istand lunch til mig, mens jeg gik ind til pashaen for at si ham at jeg hadde truffet avtale med Olna.
Hun og Punnie kom fem minutter før tiden, og det moret mig næsten at hun, istedetfor at gi mig haanden, gjorde en stiv bøining for mig.
„Goddag, kaptein Whimster!” sa hun formelt.
Det vilde jeg naturligvis ikke finde mig i, men rakte haanden ut, saa hun maatte gi mig sin. „De kommer i god tid, Miss Meredith.”
„De fortalte mig ikke at De skulde være tilstede ved denne sammenkomst.”
„Gjorde jeg ikke? Jeg beklager at jeg glemte det. Pashaen bad mig om det, men hvis De ikke ønsker det saa gaar jeg naturligvis.”
„Anser De Deres nærværelse for nødvendig?”
„Aldeles ikke.”
„Naturligvis blir du med os, Nat,” sa Punnie. „Det sa jeg jo, Olna.”
„Nuvel, naar du ønsker det,” sa hun øiensynlig for at la mig forstaa at hun ikke ønsket det.
Saa gik vi ind i pashaens leilighet.

XVII.

Olna og Mahmoud.

Vor mottagelse var arrangert saa ceremonielt som det under disse omstændigheter var mulig. Døren blev aapnet av en tjener i livre og bak ham stod en slank ung franskmand der forestilte sig som Monsieur Ganton og som hadde den ære at være hans excellences sekretær.

Han viste os ind i Tarrants dagligstue som i samme øiemed var gjort halvmørk. Persiennene var trukket saa tæt for at alt lys og solskin blev utestengt, og pashaen stod med ryggen til vinduet hvor skyggen faldt tættest.

Han hadde sørget for at se saa syk ut som mulig; hans ansigt var omhyggelig pudret for at skaffe en sykkelig blekhet; han støttet sig med den ene haand til en stok, mens den anden hvilte paa ryggen av en lænestol og det syntes som om det kostet ham stor anstrengelse at trekke pusten. Han var likesom den foregaaende dag klædt som en fransk dandy, og da han hadde avlagt sin fez, var hans skaldede hode det mest iøinefaldende ved ham.

Sekretæren meldte høitidelig: „Hans høihet, prins Punislaw, hendes høihet prinsesse Meredja og kaptein Whimster!” og fulgte efter mig ind i værelset hvor han gik bort til et bord i den andre enden.

Mahmoud som ikke ønsket at forlate sit mørke hjørne foretrak at gjøre en anstrengelse for at gaa henimot dem, men maatte støtte sig til stolryggen, saa Olna og Punnie gik bor til ham.

Han bukket flere ganger, og da Olna rakte ham sin haand førte han den ærbødig op til sin pande.

„Det er mig en stor glæde at Deres høiheter vil nedlate dere til at komme til mig,” sa han læspende paa fransk, hvorpaa han bukket for mig.

Der var stillet stoler til dem; Olnas stol var stillet saaledes at hun bare dunkelt kunde se hans ansigtstræk. Min stol stod bak deres. Olna syntes litt ilde berørt av denne ceremonielle etikette og hendes stemme skaly let, da hun mumlet noget om den glæde det var hende at se „hans excellence”.

Punnie hadde gjennomgaat det hele før, og jeg tror virkelig det moret ham at gjøre indtryk paa Olna med sin værdighet og vise hende hvilken værdighet der ventet hende som hans „prinsesse”. Han kom straks op paa stytene.

„Det gjør mig ondt at se Deres excellence saa lidende,” sa han. „Jeg er ræd for at denne audiens vil bli en tortur for Dem.”

Han ante litet hvor sande disse ord var. „Deres høihets deltagelse rører mig dypt, og jeg maa til min beklagelse indrømme at jeg ikke føler mig saa vel idag som igaar,” svarte han med hæs stemme. „De synes vist at jeg er meget forandret. Jeg har været inde i døden —” og den gamle løgnhals vugget sørgmodig paa hodet.

I denne dur vedblev han nogen minutter. Olna indskjøt av og til en deltagende ytring.

Det var klart som dagen at hun ikke hadde den ringeste anelse om at denne mand, paa hvem hun ødslet sin deltagelse, var den samme skurk som i Ursa hadde villet hendes ødelæggelse, og da dette gik op for ham vandt hans væsen i tillid og hans stemme i styrke. Men han vilde dog ikke løpe risikoen og derfor klaget han over at endog det dæmpede lys der hersket i værelset var for sterkt for hans øine og han bad om tilladelse til at ta en skjerm paa sig. Denne dækket hele den øverste

del av hans ansigt, like fra panden til næsen, og han beholdt den paa hele tiden mens vi var der.

Saa blev emnet „den nye stat” diskutert og der blev ikke ødslet saa meget med „Deres høihet” og „Deres excellence”. Olna følte litt mer fast bund under føttene og blev litt mer interessert; hun gjorde en del spørsmål om landet, folkene, om skik og bruk osv. — Hvis hun hadde været helt sig selv, vilde det vel ha været hende paafaldende at mens Mahmoud talte frit og fortrolig om det meste av hvad der angik denne sak, viste han en merkelig uvidenhet med hensyn til hvor de hadde truffet hverandre, undtagen det han hadde erfart offisielt i Konstantinopel.

Naturligvis omtalte han ogsaa sine ønsker med en klok, beregnende aapenhet.

„Kanske Deres høihet synes det er paafaldende at jeg som tyrk, der i mange offisielle saker har tjent landets ophøiede herre, nu begunstiger dannelsen av en ny stat som nødvendiggjør vort lands deling.”

„Det har ikke faldt os ind,” svarte Punnie. Jeg likte godt det „os”.

„Det var kaptein Whimster paafaldende,” svarte han og vinket med haanden i den retning hvor jeg sat. „Jeg tror jeg har forklart det for ham.”

„Fuldkommen tilfredsstillende, Deres excellence,” indskjøt jeg.

„Jeg vil gjerne forklare det nu —” og han fortalte dem det samme, han hadde fortalt mig i Mullion. „Jeg mener at jeg bør være fuldt ærlig og tilføie at der er nogen andre personlige grunde som veier i vegtskaalen for mig. Jeg har flere besiddelser i distriktet omkring Adrianopel og i den nordlige del av byen, og det er mit ønske at Deres høihet skal regjere over dette land under de alliertes ægide.”

„Vi sætter meget pris paa Deres samarbeide, Deres excellence,” erklærte Punnie med den mest opstyltede mine.

Saa utviklet pashaen nærmere sine ønsker med hensyn til at faa tilladelse til at utnytte forskjellige miner i visse egne. Naturligvis var denne tilladelse betingelsen for hans medhjelp og samarbeide.

„Tilkommer det os eller de allierte at ta avgjørelse i denne sak, kaptein Whimster?” spurte Olna og vendte sig for første gang mot mig.

„Det er litt for tidlig at avgjøre det, Deres høihet,” svarte jeg, glad over at kunne gi hende denne tittel.

„Saavidt jeg kan skjønne vilde det være ønskelig og fordelagtig for landet,” sa hun.

„Jeg mener det samme,” sa Punnie viktig.

„Jeg er fuldkommen tilfreds med at overlate det i eders hænder!” sa pashaen med et buk der gjaldt dem begge. „Jeg ønsker bare at pointere hvor viktig denne sak er for mig personlig.”

Der fulgte en pause og jeg skjøv min stol tilbake for at tilkjendegi at vi burde trekke os tilbake; men Olna hadde endnu noget at si.

„Pasha, faar jeg lov til at komme med et rent personlig spørsmål?”

„Det skulde glæde mig hvis De vilde gjøre tusen,” smisket han.

„Kjender De noget til en landsmand av Dem, Hadi Bey?”

Jeg burde ha ventet dette spørsmål, men jeg hadde det ikke og hans svar var ogsaa en overraskelse.

„Jeg kjender ganske vist en mand av det navn, men det er neppe en som Deres høihet kan kjende noget til.”

„Vil De være saa snil at si mig hvad De

vet om ham og hvor han kan findes?” sa hun ivrig.

„Jeg kan si Dem meget om ham. Monsieur Garton, vil De gi mig den mappen som er merket ‚personlig’ — jeg tror, det er den tredje i rækken,” sa han til sekretæren som gik bort til et skap og kom tilbake med en tyk mappe.

Mahmoud skjøv skjermen op over øinene og lot fingeren gli over indholdsfortegnelsen. „Det er ikke her, det maa være den næste, Monsieur Garton.”

Det var naturligvis komediespil allsammen. Den lure gamle slyngel hadde ventet dette spørsmål av Olna og hadde forbedret en beretning om Hadi Bey. Dette lovet at bli ganske interessant.

„Ja, her er det,” sa han og tok nogen papirer ut av mappen. „Naar traf De ham?” spurte han i en let tone.

„For næsten to aar siden i Ursa i omegnen av den nye stat, pasha.”

Han lot som om han blev meget forbauset.

„Da maa det være denne slyngel. Han gik den gang under navnet Hadi Bey og var netop paa den egn. Det er meget forbausende. Hadi Bey stammet oprindeligen fra Kidros, en fiskerby ved kysten av Det sorte hav; han var søn av en fisker og hans virkelige navn var Tovlik; han forlot sin fødeby for at gjøre sin lykke. Han hadde et godt hode og reiste meget omkring og tilegnet sig et vist kjendskap til sprog som satte ham istand til at imponere en mængde mennesker, hvem han dog alle bestjal paa den mest skamløse maate. Det er til ingen nytte at ramse op alle enkelthetene for Dem —”

Mens han talte lot han fingeren gli nedover den skrevne beretning og læste nu og da op etpar brudstykker.

„Jeg ser at han er blit tat tilfange to ganger — og at han blev anfører for en bande røvere — javel — de forøvet flere røverier. Naa — her er det — Ursa. Han kom i besiddelse av falske papirer fra regjeringen — det maa ha været paa den tid, De nævner — var det ikke to aar De sa?”

„Jo — omtrent to aar.”

„Bedrageriet skulde hindre at der blev utført nogen store arbeider i Ivridge, og han fik samlet en hel del penger som han røvet fra alle slags mennesker — ogsaa bønder og fiskere. Jeg var paa den tid i Konstantinopel og saken blev forelagt mig offisielt. Vi reiste for at arrestere slyngelen, men kom forsent. Nogen hadde advart ham og han var flygtet. Senere har man ikke kunnet finde hans spor. Der er naturligvis sat pris paa hans hode, og han vil bli dømt fra livet hvis vi faar fat paa ham. Jeg antar ikke De bryr Dem om at læse alt dette; men papirene staar til Deres raadighet hvis De ønsker det.”

Alt dette var naturligvis beregnet paa at sætte en stopper for alle efterforskninger efter Hadi Bey.

Olna hadde hørt paa ham med et bedrøvet uttryk i ansigtet.

„Det gjør mig meget ondt at høre alt dette,” sa hun efter en pause. „Jeg hadde haabet paa ganske andre opplysninger, for han har vist mig en tjeneste som jeg aldrig kan glemme, Pasha. Det maa jo være den samme mand, for jeg hørte senere at han hadde været i Ursa i den anledning, De omtaler. Jeg vil gjerne læse beretningen.”

„Jeg beklager meget ikke at kunne gi Dem bedre opplysninger, prinsesse,” sa den gamle skurk, idet han rakte hende papirene, „men De maa være overbevist om at dette er den rene sandhet.”

„Jeg vilde gi meget for at kunne tvile paa det,” sa hun alvorlig, idet hun reiste sig,

uten at drømme om at hun var blitt holdt saa absolut for nar.

Med de sedvanlige buk og talemaater marsjerte vi ut av værelset, og sekretæren fulgte os til gangdøren. Saa snart vi var kommet utenfor, vendte Olnas kjølige væsen overfor mig tilbake.

„Miss Meredith, faar jeg lov til at by Dem en kop te?”

„Nei tak. Jeg vil helst hjem saa snart som mulig.”

„Jeg er bange for at meddelelsene om Hadi Bey har gjort Dem trist og skuffet Dem,” vovet jeg at si.

„Jeg ønsker ikke at tale om det, kaptein Whimster.”

„Olna, la os drikke en kop te,” sa Punnie.

„Peter, jeg vil helst hjem.”

„Men Nat vil gjerne høre, hvilket indtryk du har faat av Pashaen.”

„Et overmaade fordelagtig indtryk, kaptein Whimster. Jeg er bare ræd for at den lange samtale har trættet ham meget. Han saa saa lidende ut,” sa hun i samme kjølige tone.

„Er det alt hvad De ønsker at si om dette møte?” spurte jeg tilsynelatende rolig.

„Vi kan ikke godt diskutere disse ting paa en trappeavsats.”

„Derfor har Nat ogsaa invitert os til at drikke te inde hos sig, sa Punnie.

„Peter, jeg har allerede avslaaet indbydelsen,” svarte hun koldt.

Jeg bukket dypt.

„Jeg ber Deres høihet undskylde. Jeg skal passe paa ikke at krænke Dem igjen.”

Dette irriterte hende og hun bet sig i læben.

„Hvad ialverden er der iveien med dere to?” utbrøt Punnie.

„Jeg forstaar dig ikke, Peter. Jeg har bare ønsket at komme hjem,” sa hun i samme tone.

„Det er helt og holdent min feil. Jeg har være anmassende og glemt den skyldige ærbødighet overfor Deres høihet.” Jeg bukket igjen likesaa dypt som før, gik baklængs

henimot min entredør og stod der med foldede armer og bukket dypt.

Punnie lo — dum som han var — og Olna rødmet av ærgrelse.

„Hvem kan forstaa sig paa dere to?” sa han.

„Jeg har hat den ulykke at vække hendes høihets mishag og foreløbig mistet hendes tillid, og i dette tilfælde blir det nødvendig for mig igjen at overveie alt med hensyn til min stilling,” sa jeg med formelt alvor.

Olna var straks med paa mit bluff.

„La det bli som De ønsker, kaptein Whimster. Farvel!” Hun gik nedover trappen, fulgt av Punnie som befandt sig i en tilstand av haabløs forbauselse.

XVIII.

En advarsel.

Min sorg over Olnas kulde varte ikke længe. Det hele var altfor latterlig til at tas alvorlig, og efter at jeg hadde ledd av denne komedie, forsøkte jeg at finde grunden til den.

Skjønt forandringen i hendes opførsel var indtraadt like efter den komedie, jeg hadde spillet med Celia, kunde ikke det være den eneste grund. Jeg maatte være en indbildsk nar hvis jeg trodde at hun kunde føle den mindste skinskyke. Men det var en kjendsgjerning at forandringen skedde fra den dag.

Den logiske slutning blev derfor at Celia, den elskelige skabning, hadde sagt noget som hadde vækket Olnas vrede imot mig, noget som jeg skulde ha betrodd hende under vor lange sammenkomst.

Hvorfor ønsket Celia at gjøre ondt? Naa, det var jo tydelig nok. Hun vilde ha Punnie, hun visste at Olna ikke elsket ham og ikke vilde ha tænkt paa at gifte sig med ham hvis det ikke hadde været av politiske grunde; hun hadde sandsynligvis skaffet sig at vite at hele planen vilde være alvorlig truet hvis jeg trak mig tilbake, og hun

visste at hvis hun kunde hitføre et brudd mellem Olna og mig, saa vilde jeg bli tvunget til at trække mig tilbake.

Hvad kunde hun ha sagt? Det var vanskelig at gjætte uten at bli ledet paa spor av Olna, det var sandsynligvis noget der stod i forbindelse med den ulyksalige Hadi Bey. Jeg gjenkaldte mig hvad Celia hadde sagt om ham, hendes spørsmål og bemerkning om at Olna „gjorde regning” paa min hjælp. Jeg hadde foregit fuldstændig uvidenhed; men hvis hun hadde fortalt Olna at jeg visste hvem manden var og at jeg hadde løiet for hende, saa var naturligvis det grunden til hendes forandrede væsen.

Ja, den Celia var en søt pike! Jeg hadde smigret mig med at jeg hadde utvist stor klokskap i mit komediespil med hende og hun hadde sandsynligvis hat hele planen færdig, da hun arrangerte sammenkomsten med mig for at flirte med mig paa denne latterlige maate. Aa — den simpelt tenkende, snedige kvinde! Det var en nydelig hustru for Punnie!

Det værste ved det hele var at jeg ikke visste hvorledes jeg skulde klare for mig. Jeg kunde ikke gaa til Olna og spørre, om Celia hadde løiet paa mig. Jeg kunde ikke engang bringe emnet Hadi Bey paa tale uten at risikere et farlig virvar. Men det var jo umulig at jeg kunde bli ansat ved regjeringen i den nye stat naar hun ansaa mig for en løgner.

Mens jeg sat og spekulerte paa alt dette, kom Punnie, likesaa fortunlet og uforstaaende som da han gik fra mig.

„Hør nu, gamle ven, hvad er der iveien med dig?”

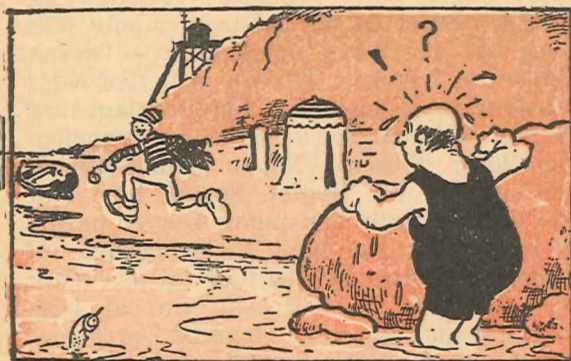
„Aldeles intet. Jeg har aldrig i mit liv befundet mig bedre.”

„Du vet godt hvad jeg mener. Det med Olna?”

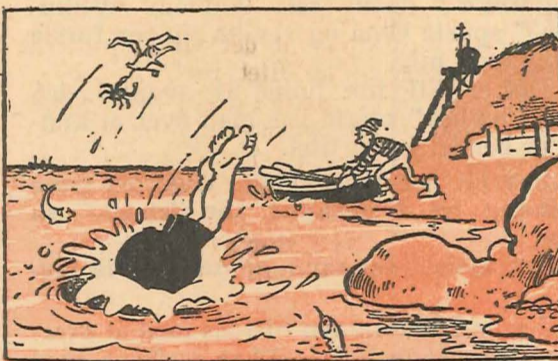
„Burde du ikke heller spørre hende?”

„Det har jeg gjort. Hun gir mig samme svar — intet iveien. Det var naturligvis bare noget dumt snak, du sa om at opgi din stilling, eller hvad det var. Det kan du ikke gjøre, Nat.”

Den uheldige langfinger.

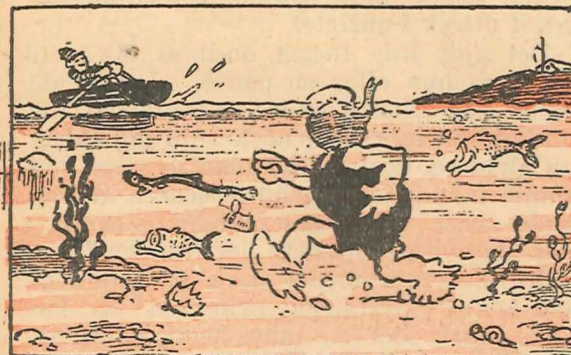
1. Mens den tykke mand forfrisker sig ved et bad i de kjølige vover, er der en langfingret fyr som gjør attentat paa samme tykke mands klær.

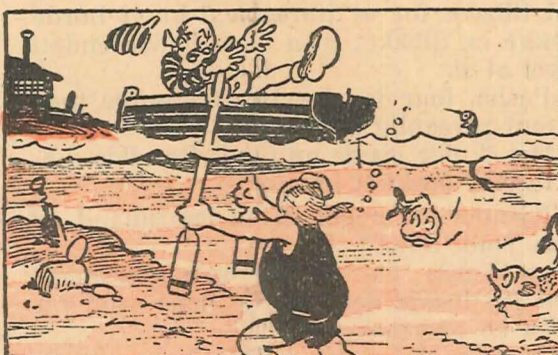
2. Den tykke mand opdager at tyven tar tøst og forsøker at flygte bort med det i en baat. Skulde han prøve at svømme efter baaten?

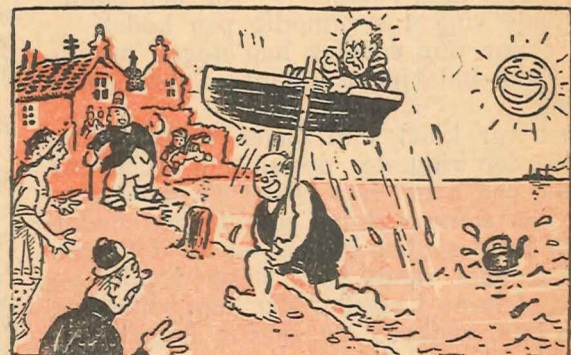
3. Nei, han vil meget heller noget andet og meget mer originalt! Men hvad? Dette er foreløbig en hemmelighet. Paa havbunden finder han en gammel tekjele.

4. Skulde ikke den kunde finde anvendelse som dykkerhjelme? Jo, udmerket. Det gjælder bare om at være opfindsom. Nu kan han spasere ugenert paa bunden.

5. Han kan uten at den langfingrede person begriper hva der er iveien, skynde sig avsted under vandet, bort under baaten, gripe fat i begge aarene og . . . .

6. . . . i triumf bære baaten med hele dens indhold, deri indbefattet den forbløffede tyv iland under det forsamlende publikums høilydte bifald.

„Kan jeg ikke? Det skal du faa se, min ven.”

„Men vi kan ikke klare os uten dig.”

„Det tror Miss Meredith vist godt at du kan.”

„Aa — det er noget dumt vrøvl altsammen,” utbrøt han ærgerlig. „Bli nu med bort til Mostyns og la os faa greie paa altsammen.”

„Det skal være mig en glæde at avvente, om hendes høihet vil gjøre mig den ære at tilsi mig til at gjøre hende min opvartning.”

„Naa — saa du er i det humør! Bare jeg visste hvad der gaar av hende! Forleden kunde hun ikke holde op med sine lovtaler over dig. Jeg tror, hun er litt pikert over at du ikke ventet paa at tale med hende efter at du hadde sittet saa længe sammen med Celia. Jeg vet, hun gik ned for at træffe dig, og de to hadde en lang samtale sammen, men da jeg kom efter middag, var de meget gode venner og siden da har Olna været saa rar imot dig.”

Min formodning var altsaa rigtig; men jeg sa ikke noget om det.

„Nat, hvad vil du egentlig gjøre?” spurte han efter en pause.

„Ingenting.”

„Vil du ikke bli med mig nu?”

„Nei tak.”

Der fulgte igjen en pause.

„Hun liker Pashaen forfærdelig godt,” sa han saa.

„Som du ser, forstaar hun godt at bedømme karakterer.”

„Aa, hold nu op, du gamle satiriker! Du liker ham ikke og derfor tror du ingen anden gjør det.”

„Vi staar tilfældigvis paa den bedste fot med hverandre.”

„Virkelig? Det glæder mig meget! Stakars mand! Han har været forfærdelig syk!”

„Ja, det er frygtelig hvor sygdommen har forandret ham, ikke sandt?”

„Det gjør mig meget ondt for ham. Jeg synes, det er makeløst elskværdig av ham at utsætte sig for den lange reises anstregelser for at ta sig av vore affærer.”

I dette øieblik ringte telefonen, og da jeg tok røret, blev jeg ikke særlig glad over at høre Celia si i en spottende tone: „Det er igjen Mrs. Simons —” hvorpaa der fulgte en høi latter.

„Jeg beklager meget ikke at kunne tale med hende nu, da der er nogen hos mig.”

Jeg hængte op hørerøret som om vi var blit avbrutt og vendte sig om mot Punnie. Men i samme øieblik ringte telefonen igjen. Atter Celia.

„Der er nogen som ikke er videre høflig, kaptein Whimster,” sa hun. „Men jeg har et viktig budskap til Dem — fra Olna. Saa jeg formoder, De vil gi Dem tid til at høre paa mig.”

„Vi maa være blit avbrutt.”

„Det sier de altid.”

„Centralen sa at De hadde ringt av.”

„Og naar det er sandt? Naa — Olna ber Dem komme hit, saa snart De kan. De bør helst springe hele veien hvis De kan.”

„Kan hun ikke tale med mig i telefonen?”

„Aa — hvor koldt! Hænger der istapper i Deres leilighet? — Nei, hun kan ikke komme til telefonen. Hun har en gjest og vil gjerne De skulde tale med hende. Det er Mrs. Ambrose.”

„Jeg skal komme straks.”

„Vil ikke Mr. Punniston følge med?” spurte hun. Hendes stemme lød betydningsfull; hun hadde øiensynlig opdaget noget om Mrs. Ambrose.

Jeg fortalte Punnie at Mrs. Ambrose var hos Olna og bad ham følge med mig.

„Nei tak, min gode ven. Det skal vi ikke

ha noget av. Jeg skal bort i klubben — jeg har truffet avtale med en om at møte ham der. Du kan senere fortælle mig resultatet av dette besøk.”

Jeg skyndte mig til Kings Gardens, litt nysgjerrig efter at vite hvorledes Olna vilde ta imot mig. Jeg blev straks vist ind i værelset hvor hun og Mrs. Ambrose sat i alvorlig samtale. Hun lot mig straks forstaa at hun ikke var mildere stemt imot mig.

„Mrs. Ambrose, jeg har sendt bud efter kaptein Whimster, fordi det dreier sig om en sak, i hvilken han er meget implicert, og jeg tror derfor, det er bedst at han hører hvad De har at si.”

„Jeg har omtrent sagt alt hvad jeg ønsker at si,” svarte gjesten. „Kaptein Whimster har været saa venlig at interessere sig saavidt for mine affærer at han har lovet at mine fordringer skal bli forebragt de allierte. Var det ikke saaledes, hr. kaptein?” spurte hun og vendte sig mot mig.

„Der var en betingelse som jeg tror De ikke dengang mente at kunne gaa ind paa, Mrs. Ambrose.”

„Jeg gaar ind paa alle betingelser,” svarte hun.

„Er det paa opfordring av Megri pasha? De møtte ham vel i Paris?” spurte jeg, og hun for let sammen ved dette spørmaale.

„Han mener at mine fordringer er uomstøtelige,” sa hun med sterkt ettertryk efter en liten pause.

„Kaptein Whimster, er det en likesaa stor overraskelse for Dem som for mig?” spurte Olna.

Jeg undgik dette spørmaale.

„Jeg har allerede forelagt utenriksministeriet Mrs. Ambroses papirer,” sa jeg og henvendt til Mrs. Ambrose tilføide jeg: „Jeg maa desværre si Dem at Deres fordring ikke blir tat videre alvorlig.”

„Jeg har gjort mit bedste for at forklare Miss Meredith at jeg bare har de vanligste hensigter, kaptein Whimster,” sa hun med paatat oprigtighet. „Jeg bare ber om retfærdighet.”

„Og mine ønsker er ganske de samme,” sa Olna. „Intet skal faa mig til at indta en stilling som ikke med fuld ret tilkommer mig. Begge fordringer maa undersøkes paa det nøieste med absolut upartiskhet og omhyggelighet.”

„De kan stole paa at det vil bli gjort,” sa jeg alvorlig, ikke litet forbauset over denne skjønne harmoni i deres tankegang. Mrs. Ambrose var øiensynlig blit paavirket under sit besøk i Paris — og Olna muligens av sine forandrede følelser overfor mig.

„Det har været en stor overraskelse for mig at finde Miss Meredith saa forstaaende og venligsindet med hensyn til min stilling,” sa Mrs. Ambrose litt efter.

Det var øiensynlig et hip til mig og Olna stemte i med.

„Jeg hadde ogsaa ventet en ganske anden optræden fra Deres side, Mrs. Ambrose.”

Nu var turen aaberbart kommet til mig.

„Maa det være mig tillatt at uttrykke min glæde og overraskelse over at finde damene saa skjønt enige.”

Ingen av damene syntes at finde behag i disse ord og der forløp nogen minutter i hvilke de avskjøt adskillige piler imot mig som skurken i stykket. Min hud var dog for tyk og jeg kjendte den virkelige understrøm for godt til at føle mig krænket eller fornærmet. Endelig brøt Mrs. Ambrose op. Hun og Olna trykket hverandres hænder saa hjertelig at det undret mig at de ikke kysset hverandre.

Da hun var gaat sat Olna i stiv taushet

og ventet øiensynlig at jeg ogsaa skulde gaa. Men jeg sat likesaa stiv og taus og ventet paa at hun kulde bryte tausheten. Hun holdt ut i omtrent fem minutter, saa sa hun iskoldt: „Kaptein Whimster, Celia er inde i dagligstuen.”

„Tak, Miss Meredith.”

„De ønsker vel at tale med hende?”

„Nei tak, Miss Meredith.”

„Jeg trodde det siden De blev her.”

Det var et tydelig vink, men det prellet av paa mig.

„Jeg beklager at De har faat et uriktig indtryk,” sa jeg med et undskyldende buk.

Der fulgte en pause, før hun begyndte igjen:

„Er det da Mrs. Mostyn, De ønsker at tale med?”

„Nei tak — det haaber jeg at kunne gjøre en anden gang.”

Hun trak øienbrynene let sammen og sendte mig et hurtig blik, som om situationens taapelighet begyndte at gaa op for hende. Men hendes ansigt vedblev at være koldt og stivt.

„Kaptein Whimster, jeg vil ikke længer spille Deres tid.”

„Jeg takker Dem for Deres omtænksomhet, men jeg har for øieblikket intet at forsømme.”

Hun blev rød og reiste sig.

„Er det Deres ønske at drive mig til den uhøflighet at forlate værelset, Sir?”

Nu reiste jeg mig naturligvis og gik bort til døren.

„Som De vil, Miss Meredith. Det betyr selvfølgelig at saken er endt saavidt den vedrører mig —” og jeg aapnet døren for hende.

Hun løftet hodet trodsig og gik mot døren, men stanset før hun naadde den.

„Kaptein Whimster, hvad betyr alt dette?”

„Miss Meredith, der er en ting som trenger en forklaring.”

„Mener De at ha ret til at fremtvinge en slik?”

„Skal jeg lukke døren?”

„Jeg synes Deres opførsel er utilgivelig.”

„Skal jeg lukke døren?” spurte jeg igjen.

„De har truet mig.”

„Undskyld — jeg overlot det bare til Dem at gjøre ende paa saken.”

Hun betænkte sig litt og gik saa med et skuldertræk tilbake til sin stol.

Jeg lukket døren og satte mig ned igjen.

„De maa indse at det er aldeles umulig for mig at vedbli at virke i denne sak, hvis Deres forandrede væsen overfor mig betyr at De har mistet tilliden til mig. Jeg er mig ikke bevisst at ha gjort noget som berettiger til denne forandring, og da De sendte bud efter mig, besluttet jeg at faa saken opklart.”

„De — besluttet?” spurte hun og løftet øienbrynene let.

„Jeg har ialfald en forbryders ret til at tale min sak. Jeg ber Dem derfor at si mig grunden til denne forandring.”

„Til hvilken forandring?”

„Til den forandring der er indtraadt siden igaar. Den er altfor tydelig til ikke at behøve en nærmere forklaring.”

„Jeg erkjender ikke Deres ret til at utspørre mig.”

„Skal det bety at De negter at si mig det?”

„Og hvis det gjør det?”

„Tilgi mig — men saken er for alvorlig til at gaa let henover. Negter De at si mig grunden?”

„Sir, jeg tillater ingen at utspørre mig i den tone.”

„Jeg beklager meget hvis min tone fore-

kommer Dem krænkende. Det er ikke min hensigt. Vil De være saa god at si mig grunden?"

Hun betænkte sig.

"Det gjør mig ondt — jeg — jeg kan ikke."

"Er det noget som er sagt om mig?"

"Jeg kan ikke besvare dette spørsmål."

"De foretrækker altsaa at fordømme mig uten at gi mig anledning til at forklare Dem det. De har hørt?"

"Jeg har ikke sagt at jeg har hørt noget."

"Nuvel, saa lar vi det fare. Men hvilken grunden end er, saa er resultatet det at faa Dem til at mistro mig?"

"Jeg har ikke sagt at jeg mistror Dem."

"Nuvel da — føler De den samme tillid til mig som den De var saa venlig at uttrykke for mig den aften da vi hadde den lange samtalen?"

Hun trak igjen øienbrynene let sammen og efter at ha tænkt sig om et øieblik sa hun pludselig:

"Under den samtalen lovet De mig at hjelpe mig med at finde Hadi Bey. Har De holdt Deres ord?"

"Jeg har gjort det, jeg anser for rigtigst," svarte jeg.

"De har netop fremhævet nødvendigheten av at tale rent ut, kaptein Whimster. Har De gjort forsøk paa at finde ham? Det er jo et ganske enkelt spørsmål, paa hvilket De bare kan si ja eller nei."

"Nuvel — jeg har ikke gjort forsøk paa det."

Hun trak øienbrynene forbauset op.

"Da jeg igaar spurte Dem, om De hadde noget nyt at meddele mig, var Deres svar at De endnu ikke hadde hat held med Dem. Var det ærlig?"

"Nei. Jeg agter ikke at gjøre noget forsøk paa at finde ham."

"Jeg takker Dem for Deres ærlighet," sa hun og kruset læben.

"Er det altsaa grunden til Deres mistillid?"

"Var det ærlig?" spurte hun igjen.

"Hvis De kjendte mine grunde vilde De være den første til at bifalde dem."

"Vil De si mig dem?"

"Det kan jeg desværre ikke. Men dette er jo bare et slag i luften. De hørte jo idag Megri pashas beretning om ham."

"Tror De paa den?"

"Den synes at være officiel."

"Tyrkisk —" sa hun og trak paa skuldrene; saa gik hun bort til en pult, tok ut de papirer som pashaen hadde git hende og læste op et stykke i slutten av rapporten, hvor det stod at man hadde spor av Hadi Bey til den asiatiske kyst, men her hadde man tapt ham avsyne. "Ser De, pashaen vet ikke saameget som jeg vet, for jeg vet jo at han var fange i englændernes hænder."

Jeg undertrykket et smil ved tanken paa hvorledes den gamle slyngel hadde begaet en bommert og skrevet mer i sin beretning end han kunde staa ved.

"Han kunde jo være flygtet," sa jeg.

"Hvorfor skal en engelsk officer flygte fra England. Nu spør jeg Dem igjen, om De vil hjelpe mig at finde ham?"

"Det gjør mig ondt, — men jeg maa avslaa det."

"Saa —" hun gjorde en gestus der skulde uttrykke hendes vedvarende mistillid til mig.

"Jeg bøier mig for Deres avgjørelse, Miss Meredith. Som sakene staa nu, kan det ikke vedbli at gaa. Og da jeg sikkert ikke senere faar anledning til at gi Dem

en advarsel, saa tillat mig at gjøre det nu. Det vilde være tilraadelig hvis De viste mig litt mindre mistro —"

"Jeg ønsker ikke at vise Dem mistro — men hvad skal jeg tænke?" avbrøt hun mig.

"Og pashaen litt mer —" vedblev jeg. "Spør Dem selv, hvorfor han ikke har villet møte Dem før? Hvorfor han reiste til Paris? Hvorfor han, da han kom dit satte sig i forbindelse med Mrs. Ambroses venner og sa til hende at hendes fordring var mer berettiget end Deres, skjønt han hadde paastaat det motsatte overfor mig? Hvorfor han blev saa længe borte at han baade kunde faa barter og skjeg? Hvorfor han foregir at være saa syk at han bare kan ta imot Dem i et mørkt værelse? Hvorfor hans haar som var sort da han var i Cornwall, nu er bliit næsten graat og saa avbarbert at der bare er en liten strimmel tilbake? Hvorfor han optrær under falsk navn? Og endelig hvorfor han, naar han taler med Dem, viser kjendskap til enhver del av den nye stat undtagen den del hvor — Ursa ligger?"

Jeg hadde talt i en let konversations-tone, og hun hadde hørt paa mig med mer nysgjerrighet end interesse indtil de to sidste spørsmål, men ved at høre dem snapet hun efter pusten og hendes stemme uttrykte baade sindsbevægelse og umaadelig spænding, da hun nu utbrøt:

"Hvad mener De?"

"Jeg mener at De bør og maa nære den samme mistro til ham som om De kjendte ham som den mand, hvem De har beskrevet som en 'falsk slyngel' og hvis navn De senere hørte var — Mahmoud pasha."

Hun sat ganske taus i nogen minutter,

Av en dyrepassers interessante dagbok.

1. Brandmændene skulde ha friluftskarneval. Og ved denne leilighet var det meningen at min kollega i haven skulde optræ som beduin, ridende paa en kamel. Denne fik han laane her i haven.

2. Naturligvis skulde han ha turban paa. Praktisk som altid laget jeg denne hodebekledning av et badchaandklæ. Og bøsken kom mine søstersøner med — en fæl gammel muskedunder at se paa.

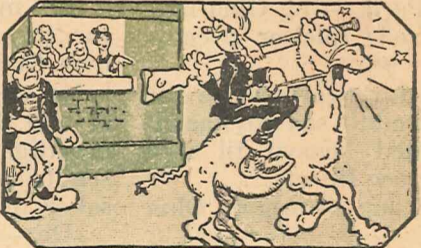
3. Men da min høiterede kammerat og medarbeider litt efter strunk red ut av haven paa ryggen av kamelen, "Karoline", saa han allikevel helt tilforladelig ut og kunde godt gjælde som egte beduin.

4. Som saadan blev han da ogsaa betragtet hvor han kom frem. Et enkelt sted viste husets hele kvindelige tjenerstand med Maren kokkepiké som centrumfigur sig i vinduet og viftet til beduinen.

5. Og denne gjengjældte de venlige hilser med likesaa mange venlige smil og øiekast. Men ved at vende sig om kom vor beduin til at kile kamelen i nakken, hvad denne tok meget ilde op.

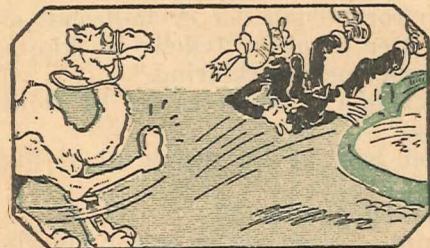
6. Men beduinen glemte hurtig den advarsel som hans tro dyr gav ham, vendte sig paany smilende og hilsende om mot Maren kokkepiké og hendes stab av unge, vakre damer.

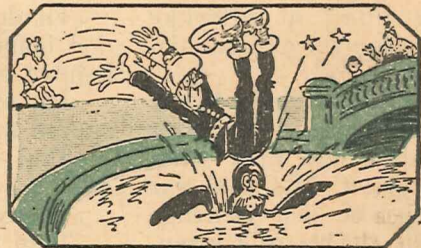
7. Og da han derved igjen kom til at kile kamelen i øret med sin skyter, brast det godmodige dyrs taalmodighet, hvilket ikke er noget at si paa. Hurtig dreiet den hode, grep beduinen i trøien og . . .

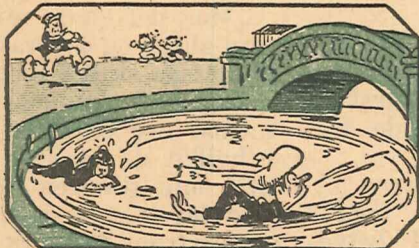
8. . . . trak ham ned fra hans ophøiede stude, hvorefter den gav ham en indgaende lektion i hvorledes man opfører sig naar man vil optræ som gentleman-beduin paa kamelryg. Og med et raskt og sikkert kast . . .

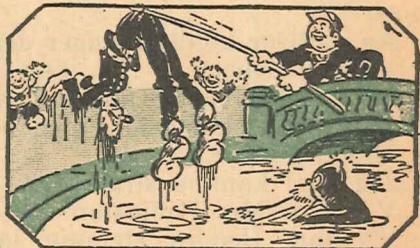
9. . . . besørgetes den uheldige ørkensøn ut paa en liten eventyrlig luftreise. Det var ikke første gang han var ute paa en slik, men det var første gang i sin egenskap av beduin at han var det.

10. Og til alt uheld for ham og til skade for hans værdighet som beduin endte luftreisen i bassinet hos hvalrossen — ja saa uheldig var manden at han dalte noigtig ned i hodet paa hvalrossen.

11. Denne syntes selvsagt ikke om en slik respektstridig opførsel overfor en hvalros og paabegynte straks en hidsig forfølgelse av beduinen, som under flugten slog alle tidligere svømmerekorder for kort distance.

12. Allikevel var det nok endt galt for min høiterede ven og kammerat hvis jeg ikke var kommet til og i rette øieblik hadde faat fisket ham op av bassinet. Og saa kom han slet ikke med paa karnevalet!

stiv som en marmorstatue. Saa rystet hun paa hodet.

„Det er ikke mulig,” sa hun med lav, brutt stemme.

Jeg reiste mig straks.

„Saa har jeg advaret Dem forgjæves —” og jeg forlot værelset uten at agte paa hendes rop til mig om at bli.

XIX.

Komplottet trækker sig sammen.

Idet jeg kom ut av huset kjørte en taksa-motordrosche netop forbi og jeg stanset den og kjørte til min klub. Jeg var meget utilfreds med mig selv, men efter nogen faa minutters forløp var mit daarlige humør forbi og jeg følte hvor barnagtig jeg hadde baaret mig ad ved at forlate Olna paa en slik maate.

Hendes mistillid hadde bragt mine nerver i oprør, og jeg hadde opført mig som et surmulende barn netop i det øieblik, da en smule selvkontrol sandsynligvis kunde ha hitført en forklaring.

Nu var det forsent — det stod fast. Celia hadde øiensynlig fortalt hende en usandhet angaaende mit avslag om at jeg ikke vilde gjøre noget for at finde Hadi Bey; Olna hadde betragtet det som et brudd paa min troskap — og naar jeg svigtet hendes tillid i en ting, saa vilde jeg naturligvis gjøre det i flere.

Selvfølgelig vilde hun ikke tro det, jeg hadde sagt om pashaen — min advarsel hadde været forgjæves. Ja, jeg laget en nydelig redelighet!

Punnie var i klubben og spurte mig straks om hvad der hadde foregaat imellem Olna og Mrs. Ambrose.

„De skiltes som gode, gamle venner.”

„Som venner?” utbrøt han i den største forbauselse.

(Fortsættes).

—o—o—o—

Til

vore ærede postabonnenter!

Vi tillater os herved at henlede opmerksomheten paa den postanvisning som medfulgte sidste nummer av vort blad. De av vore postabonnenter som endnu ikke har betalt for tredie kvartal, bedes snarest utfylde og indlevere anvisningen vedlagt kontingenten kr. 4.50 samt 15 øre til porto paa nærmeste postanstalt saa stans i forsendelsen kan undgaaes.

Ærbødigst

Redaktionen.

—o—o—o—

Løsninger paa opgavene i Dr. X's afdeling i nr. 35:

100. Hesten ved muren: Hestens eiermand hadde ikke ret. Blior tjoret to ganger saa langt, har hesten adgang til en græstlate som er fire ganger saa stor, med et tre ganger saa langt tjør kan den græsse over en ni ganger saa stor flate osv. Med andre ord: Græsningsflatene forholder sig til hverandre som tjørslængdene ganget med sig selv eller matematisk uttrykt: som kvadratet paa tjørslængdene.

Hesten kan græsse i det tre meter lange tjør i 4 timer, i det forlængede tjør i 9 timer. De to sidstnævnte tal uttrykker hvorledes kvadrattallene av længdene forholder sig til hverandre. Kvadratrotten av 4 er 2 ($2 \times 2 = 4$), og kvadratrotten av 9 er 3 ($3 \times 3 = 9$). De to tjørslængder forholder sig altsaa som 2 til 3. Følgelig skal tjøret gjøres $3 : 2 = 1\frac{1}{2}$ gang saa langt. Og da $3 \times 1\frac{1}{2} = 4\frac{1}{2}$, vet man at hvis hesten skal ha græs nok til 9 timer, maa tjøret under de givne forhold være $4\frac{1}{2}$ meter langt.

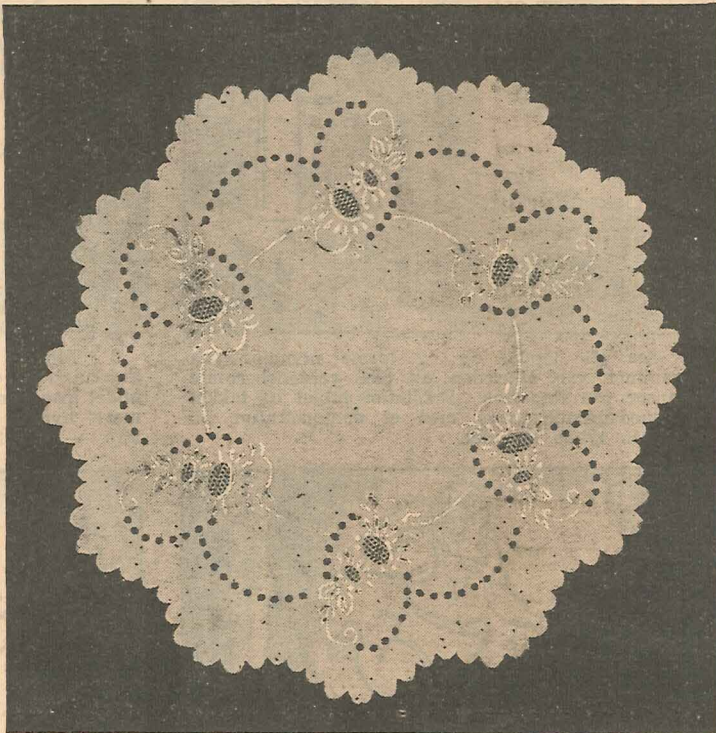
101. Hjalmar's stjernebillede: Det var stjernebilledet „Den store bjørn” som Hjalmar viste Dagmar og Betty. Karlsvognen, som alle kjender, utgjør en del av dette stjernebillede, idet stangen i vognen danner bjørnens hale.

102. Logograf: Nord, broget, neger, Tor, byg, ord, droner, brod, — Tordenbyge.

38te haandarbeide.

B 315. Rund serviet med engelsk broderi og kniplingsstof.

Servietten som syes paa hvit lin utføres i huller og tyksøm, samt pyntes de blomsterlignende figurer med kniplingsstof, under hvilke tøiet klippes bort. Størrelse 65 cm. diameter. Materiale. Paategnet serviet, garn, kniplingsstof pris kr. 6.50 + porto. Faas gjennom vor broderiavdeling, Storgaten 49, Kra. Bestillingsseddel findes i „Raadgiver” paa side 28.

B 315. Rund serviet med engelsk broderi og kniplingsstof.

Romantik og virkelighet.

Avsluttede illustrerte fortællinger fra nær og fjern.

Troldmanden.

Novelle av N. M.

—o—

Etpar aar før krigen brøt ut var jeg paa reise i England, og her hadde jeg en yderst sølsom oplevelse som endnu staar præget i min erindring indtil de mindste detaljer, som om det hele var skedd igaar.

Ja, hvert eneste ansigt staar dypt præget i min erindring og hvert eneste ord lyder i mine ører som om jeg netop for nogen faa øieblik siden hadde hørt dem og netop skulde til at aapne min mund for at svare.

Men det var ogsaa en oplevelse som var egnet til at fæstne sig i sjælen og som ikke, som saa mangen anden erindring, glir bort i en taake, hvor bare enkelte træk staar tilbake.

Jeg hadde været en uke i London og hver aften hade jeg maattet gaa træt iseng efter en anstrengende dag i „British Museum's” bibliotek, hvor jeg studerte gamle haandskrifter og middelalderens sorte magi og troldmænd. Og flere

av de ting jeg merket mig stod ualmindelig levende for mig.

Den sidste aften var jeg blit sittende temmelig længe, og da jeg endelig var færdig begyndte det at bli mørkt og samtidig hadde den berygtede Londonertaake faat magten og kjæmpebyen holdt paa at bli en utslettet by, hvis omrids tapte sig i ubestemmelige former i den klamme, gulgraa taake.

Det kan være vanskelig nok for en indfødt at finde vei, og for mig som var fremmed syntes det næsten en umulighet. Jeg for vild, og skjønt jeg flere ganger omhyggelig forhørte mig om veien hos en politikonstabel, lyktes det mig ikke at finde mit hotel.

Tilslidst opgav jeg helt alt haab og bestemte mig til at ville søke ind i den første og bedste kafé jeg traf paa min vei, og der vilde jeg bli sittende for resten av aftenen, indtil skjæbnen muligens vilde sende mig en fører som kunde vise mig vei hjem.

Men det syntes som jeg ikke engang skulde faa dette ønske opfyldt, for jeg var aabenbart kommet til en bydel hvor der ingen vertshuse fandtes. Det var gamle, skidne bygninger, og jo længer jeg gik desto uanseligere blev husene. Underlige, fremmedartede skikkelser gled tause forbi mig som skygger i den tette taake, og det gik efterhaanden op for mig at jeg var kommet ind i Whitechapel eller en anden skummel bydel. Det var ikke netop de hyggeligste utsigter, for jeg visste jo hvor Londons berygtede forbryderkvarterer var og jeg hadde hørt at den fremmede som forsvinder her, for stedse er tapt for omverdenen.

Jeg holdt mig derfor tèt øptil murene og gik med haanden i lommen, hvor jeg hadde en liten revolver. Den var desværre ikke ladd, men jeg haabet paa at den vilde skræmme bort enhver som fik isinde at overfalde mig. Jeg er forøvrig ingen svæklung, jeg bokser fortrinlig og jeg pleier ikke at være ræd av mig, men allikevel følte jeg mig alt andet end vel tilmode.

Pludselig pustet jeg lettet. Tæt ved en løgt dukket der frem en sort gjenstand og jeg saa et hestehode og hørte et rop. Det var en drosche. Men før jeg fik tid til at rope den an hørte jeg endnu et høit rop og i næste øieblik laa jeg paa den skidne, fattede stenbro. Droschen hadde haf for sterk fart og i taaken kunde hverken hest eller kusk skjelne mig, da jeg kom frem for at stanse vognen. Min pludselige tilsynekomst skræmte hesten saa den satte avsted i galop.

Jeg fik et støt for brystet av den ene vognstang og idet jeg faldt mistet jeg bevisstheten. Hvor længe jeg laa slik paa gaten vet jeg ikke, men jeg kom til mig selv ved at en stemme talte og jeg merket en haand som tok mig i armen.

Jeg for op med et rop, og i skjæret fra løgten kunde jeg se en gammel herre i sort frak som var knuppet helt op til halsen. I hans lange hvite skjeg hang der smaa vanddraaper fra taaken og hans øine maalte mig med et prøvende blik.

„Er De blit overfaldt?” spurte han. Hans stemme hadde en eiendommelig myndig klang.

Jeg fortalte i korthet hvad der var skedd og spurte ham om der var langt til Trafalgar Square, hvor jeg visste at mit hotel laa.

„Der er over en times gang,” svarte han rolig, „og De kan ikke finde veien dit alene, desuten er det ikke uten fare for en fremmed at gaa gjennom Whitechapel om natten i taake. Det er bedre at De blir med mig. Jeg vil med glæde yde Dem husly til imorgen tidlig.”

Jeg takket og tok imot hans venlige tilbud, og vi fulgtes ad langs en høi mur indtil vi stanset ved en liten, solid dør, som min fører aapnet med en nøkkel.

„Mit navn er doktor Griffith,” presenterte han sig selv, idet han laaste døren omhyggelig efter sig og derpaa viste han mig vei gjennom en stor, tilgrodd have. Vi kom op til et toetages hus, og her lukket han os ind gjennom en dør som han likeledes omhyggelig laaste efter sig.

Et kvarter senere hadde jeg gjort mig istand i et litet, hyggelig værelse, og derpaa viste en tjener i sort livré mig ned gjennom et stort bibliotek og ind i en meget pent utstyrt spisesal.

Den gamle herre, som nu hadde tat av sig den tætknappede frak og optraadte i mørk jaket, trykket min haand og anviste mig plads ved sin side ved et langt, overdaadig dækket bord.

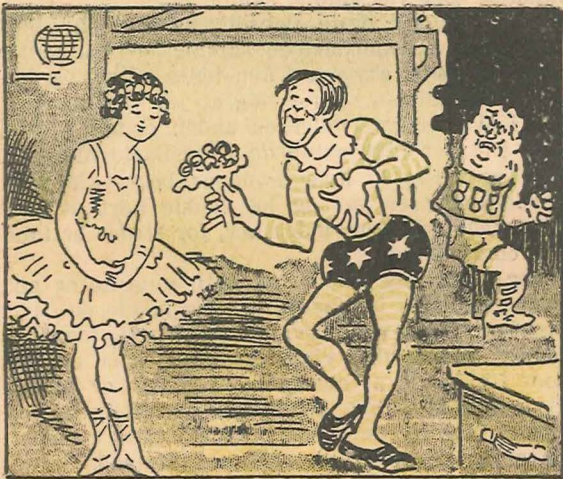
(Fortsættes side 23.)

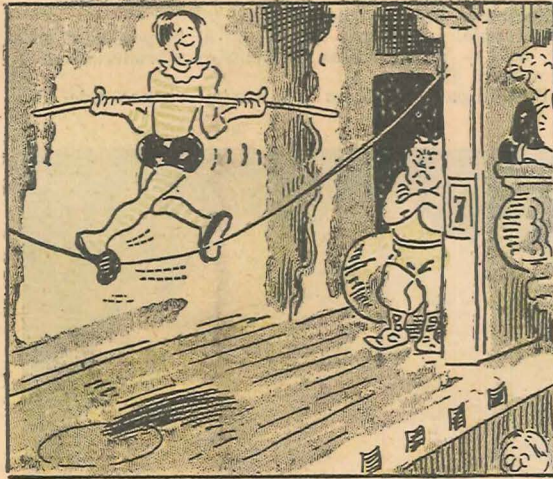

Etpar blader av puslingenes dagbok. II. Automobilnibussen i gnomernes land.

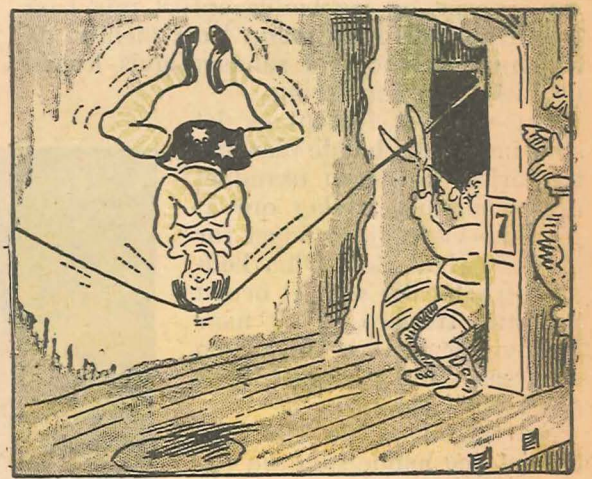
Den, som graver en grav for andre — —

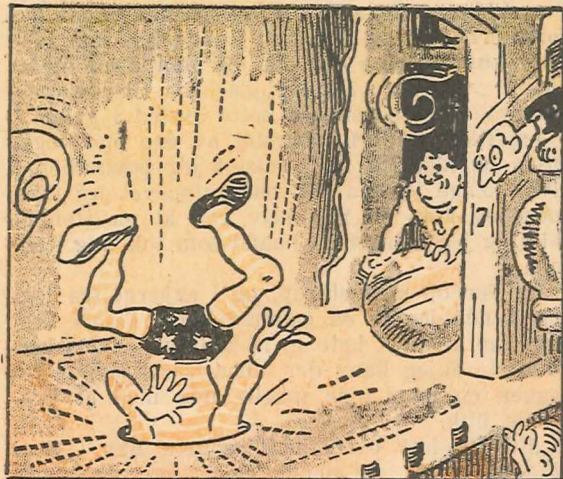
1. „Skjønne dame! Motta denne buket som et synlig bevis paa min kjærlighet!“ sa linedanseren til balletdanserinden, mens den tykke balacekunstner i bakerunden skummet av skinsykt raseri og svor hevn.

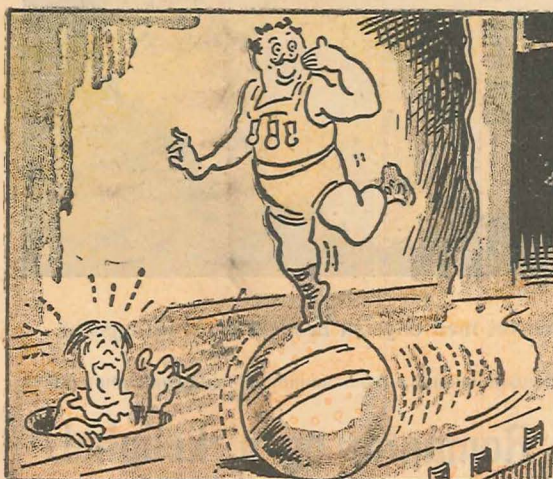
2. Saa gik teppet op og første nummer paa programmet var optræden av den verdensberømte linedanser paa stap line. Publikum jublet og takket den linedansende mand med et demonstrativt bifald. Den tykke skumlet.

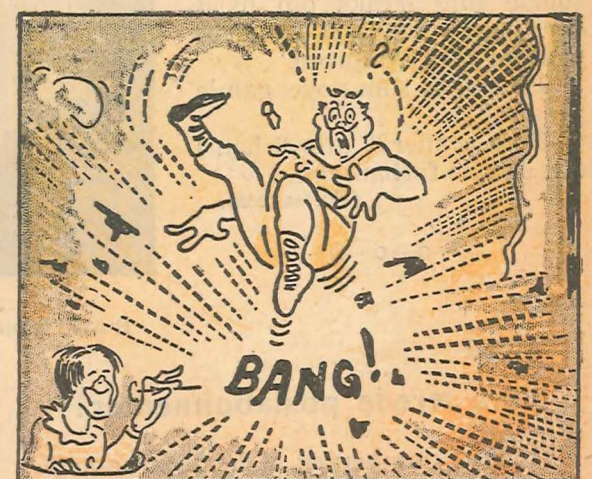
3. Bifaldet steg til en orkan av haandklap da linedanseren viste sin største kunst og stod paa hodet paa den slappe line. „Nu er oieblikket kommet!“ hvisket den tykke rival og klippet linen over: klip — klap!

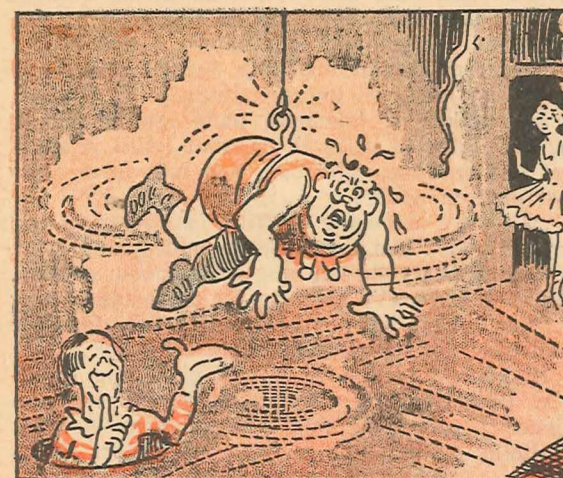
4. Og hurtig som et stjerneskyd sank linedanseren ned, stotte hodet mot scenelemmen og forsvandt i kjeldereren. Publikum kikket forbauset efter ham og den tykke rival holdt seiersstolt og smilende sin entre paa scenen.

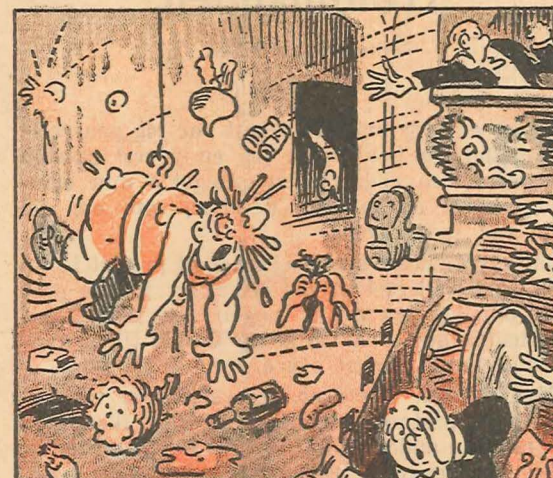
5. Hans glansnummer var evolutioner paa den rullende fotball og han utførte sine kunststykker med en sikkerhet og elegance som næsten tok pusten fra det begeistrede publikum. „Han er bedre end linedanseren!“ lod det.

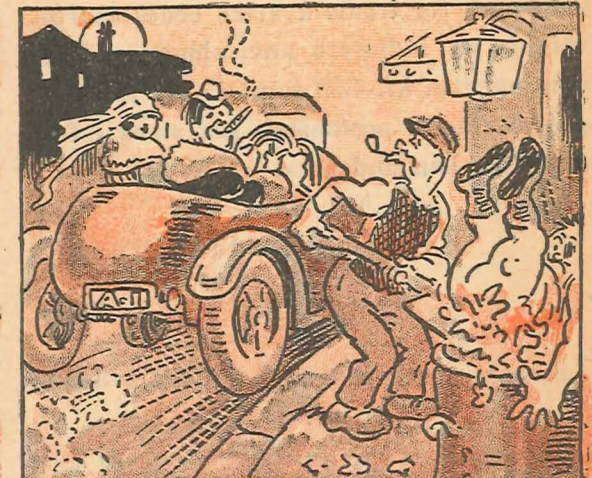
6. „Mon han er?“ tænkte den forsvundne linedanser, som atter var kommet tilsyns i scenelemmen. „La os se paa det!“ Og dermed stak han en hattenaal ind i den tykke mands fotball saa den sprang med et vældig brak.

7. Ifølge fysikkens lover burde den tykke tungt na være faldt til jorden — og det temmelig tungt. Men til publikums store overraskelse blev han hængende i luften, svævende som en meget stor og underlig fugl mellem gulv og tak.

8. Saken var: hans kunst var bluff! Han hadde til sine balacekunster en virksom hjælp av en snor som var anbragt i loftet. Og nu fik han publikums mishag at føle: det regnet med kasteskyts mot ham.

9. Og tilsids blev han bokstavelig talt kastet paa porten. Hans glørværdige løpebane endte foreløbig i søppelkassen. Men den seirende linedanser kjørte bort i sin private automobil med den vakre danserinde ved sin side.

(Fortsat fra side 21.)

Han ringte med en liten sølvklokke og næsten i samme øieblik sprang en fløiddør op og omtrent tyve ældre og yngre mænd kom ind. De var alle selskapsklædt og uten at si et ord anbragte de sig omkring bordet. De hadde aabenbart hver sin bestemt plads.

Maten var fortreffelig og der blev skjænket god vin, og det varte ikke længe inden samtalen gik livlig. Min vert tok ivrig del i den og jeg la med forundring merke til de mange skarp-sindige bemerkninger som mine bordfæller kom med.

Ved min høire side sat en yngre, glatraket herre med et rigtig typisk engelsk ansigt. Jeg vilde ha kaldt ham en fuldent vakker mand hvis ikke hans skarpskaarne ansigt hadde været præget av en saa dyp melankoli.

Han talte ikke meget, men det han sa var yderst fornuftig. Det forundret mig bare at han ikke forestillet sig for mig. Idetheletat syntes jeg at sceneriet var saa eiendommelig at jeg følte mig trykket.

Av og til var der dog en av bordfællene som kom med en meget vittig bemerkning, og straks brast alle de andre i en næsten grotesk larmende latter. Bare min vert og den unge mand ved min side bevarte alvorret.

Pludselig saa jeg den unge mand gripe vin-karaffen for at skjænke sig endnu et glas, og det gav et voldsomt sæt i mig da jeg hørte min verts stemme.

„Sæt ned den karaffen,” hans stemme var haard og befallende, og da den andre ikke syntes at ha lyst til at adlyde slog han haardt i bordet: „Sæt den ned,” næsten skrek han, „De drik-drikker ikke en draape mer.”

Den unge mand adlød, men han sendte ham et vredt blik og hans øine lynte.

Kort efter brøt vi op og en tjener viste mig vei til mit værelse. Jeg klædte mig av og la mig i sengen, men det var mig umulig at sove. Jeg hørte de sælsomste lyder. Snart lød det som om en lo ubehersket langt borte, og snart hørte jeg tydelig en mand som hulket.

Saa blev der stille en kort stund indtil jeg hørte nogen uartikulerte lyder som ganske vist kom fra et menneskes strupe, men det lignet i en uhyggelig grad et rovdyrs snerren. Og litt efter lød der et svakt, fortvilet kvindeskrik. Hvad kunde det være for et underlig hus jeg var kommet ind i?

Jeg vendte mig fra den ene side til den andre og da det lysnet hadde jeg ikke faat et eneste minuts søvn. Jeg var træt og nervøs da jeg stod op og uten at vente paa tjeneren gik jeg ned i biblioteket. Der traf jeg flere av mine bordfæller fra den foregaaende aften. Den unge mand med det sørgmodige ansigt kom like borte til mig og grep min haand og til min store forbauselse saa jeg at han hadde taarer i øinene.

„Endnu et offer for hans ondskap,” sukket han, „hvorledes har han faat lokket Dem herind?”

Jeg saa mig omkring og betragtet de alvorlige ansigter og jeg vil ikke negte at jeg følte mig uhyggelig tilmode. Jeg mindedes de sælsomme lyder jeg hadde hørt om natten og pludselig husket jeg paa den skjærende klang som min verts stemme hadde had da han forbyød den vakre, unge mand at drikke et glas vin til.

Hvad var det for en frygtelig hemmelighet dette hus skjulte?

Det gav et sæt i mig da en ung mand ved min side sukket, det lød som en fortaapt sjæls navnløse fortvilelse, som forgjøves gir sig utslag.

Han bøide sig henimot mig og holdt haanden op for munden, idet han saa sig sky om til alle sider:

„De slipper aldrig levende ut av dette fængsel,” hvisket han og jeg hørte de andre, som hadde samlet sig i en kreds om os, sukke og stønne.

„Eller kanskje De er kommet hit for at hjelpe os,” sa en gammel herre, „vi andre kan ikke slippe herfra. Vi er prisgit hans djævelske magt.”

„Ja, men hvad er det da han vil?” utbrøt jeg høit. Jeg var blit helt uhyggelig tilmode; disse mænd som alle hørte til den høieste samfundsklasse saa ikke ut som om de drev spøk med mig.

„Ja, det lyder fantastisk i vor tid,” svarte den gamle mand, „men han er trolldmand og ved djævelsk list har han faat os alle i sin magt. Vi kan ikke slippe ut. Jeg har været her i huset i snart ti aar. Mange av os har prøvet paa at slippe borte, men det gaar alltid galt. Prøver vi paa at komme over muren, saa sker der en ulykke, enten brækker man et ben eller en arm, ja, der var en mand som for nogen aar siden knækket halsen.”

Han taug pludselig og de vek ængstelige borte fra mig. Døren gik op og en av tjenerne i sort

det i nattens løp og det var et herlig høstveir. Haven lyste i sensommerpragt. Jeg blev staaende et øieblik som fortaapt, men saa hørte jeg en nøkle rasle.

Det var næsten som et fængsel og jeg slap ut paa en lang gang med smaa dører paa begge sider. Hver dør var omhyggelig laast og der var et litet kikkul.

I midten av gangen laa et stort teppe som helt dæmpet støien av skridtene. Jeg fulgte like i hælene paa tjeneren som igjen aapnet en omhyggelig laast dør, og jeg stod i en liten dagligstue som var møblert med ualmindelig smag.

En dør i bakgrunden stod aapen og lot mig se like ind i et værelse med glasskaper, fyldt med gamle bøker. Ved et stort skrivebord i midten av værelset sat min vert. Jeg saa at der paa bordet stod retorter og glasflasker av samme slags som man kjender fra et kemisk laboratorium.

Han reiste sig og rakte mig haanden og jeg kunde ikke undgaa at lægge merke til hans graa øine, som maalte mig med et ransakende blik.

„Jeg haaber De har sovet godt,” sa han, „og at De ikke har merket følger av sammenstøtet med droschen igaar. Der holder en vogn derute som skal kjøre Dem like til Deres hotel.”

„Hjem,” ropte jeg, „vil De la mig gaa frivillig?” Jeg var saa paavirket av samtalen i biblioteket at jeg helt hadde levet mig ind i at der skulde ske noget frygtelig. Han smilte:

„Ja, Dem er det da ingen grund til at spørre inde her, det er sandelig nok med de virkelige patienter.”

„Patienter,” roper jeg.

Han saa ransakende paa mig.

„De er nervøs,” erklærte han, „De arbeider vist for meget, lyd mit raad og und Dem en ferie. Jeg kjender selv til hvor ødelagt man kan bli av for meget aandelig arbeide,” hans smil forsvandt, „jeg har jo udelukkende med ødelagte mennesker at gjøre.”

Han rakte mig haanden og jeg fik ikke lov til at komme med et eneste ord. Paa en bestemt, men venlig maate fik han mig paa døren, og utenfor paa den sollyse gate stod en automobil og ventet.

Jeg skyndte mig at stige ind, og endnu før døren hadde lukket sig efter min merkelige vert hadde vognen sat sig igang. Det var en ganske almindelig automobildrosche som i løpet av et kvarter bragte mig til mit hotel.

Jeg betalte automobilen og gav chaufføren drikkepenger.

„Hvad var det for et hus De hentet mig i?” spurte jeg pludselig.

Manden saa forbauset paa mig, men i betragtning av de rikelige drikkepenger nedlot han sig til at forklare.

„Herren er fremmed,” sa han, „ellers vilde De sikkert kjende stedet. Skjønt De kommer jo like derfra.” Han smilte paa en eiendommelig, litt nærgaaende maate, syntes det mig. Saa fortalte han:

„Det er doktor Griffiths privatklinik som har sine private patienter, der alle tilhører det høieste aristokrati. Nogen av dem skal være helt gale, men andre faar lov til at gaa løs om indenfor anstaltens mure. Herren har kanskje selv været der i længere tid?”

Han smilte uforskammet, men jeg tok ikke notis av det. Jeg hadde faat den naturlige forklaring paa trolldmanden.

I øieblikket syntes jeg det var en interessant oplevelse, men senere har jeg mangen gang tænkt tilbake paa det hele og endnu kan jeg føle den uhygge som grep mig da jeg hørte de merkelige lyder og da mine bordfæller fortalte mig om trolldmanden som hadde dem i sin magt og hvis ofre de trodde de var.

„Er De blit overfaldd?” spurte den gamle herre, og jeg fortalte ham i korthet hvad der var skedd.

livré kom ind og bukket for mig.

„Doktoren venter Dem i sit arbeidsværelse om fem minutter,” sa han, saa bukket han og trak sig tilbake.

De andre flokkedes atter om mig og vilde trykke min haand.

„De vender alrig levende tilbake derfra,” ropte de. „Følg ikke godvillig med, det er meget sjelden skedd at en av os er blit kaldt ind i hans private værelser, men den som først engang kommer derind vender aldrig tilbake. Han forsvinder sporiøst. Trolldmanden bruker ham til sine sorte kunster.”

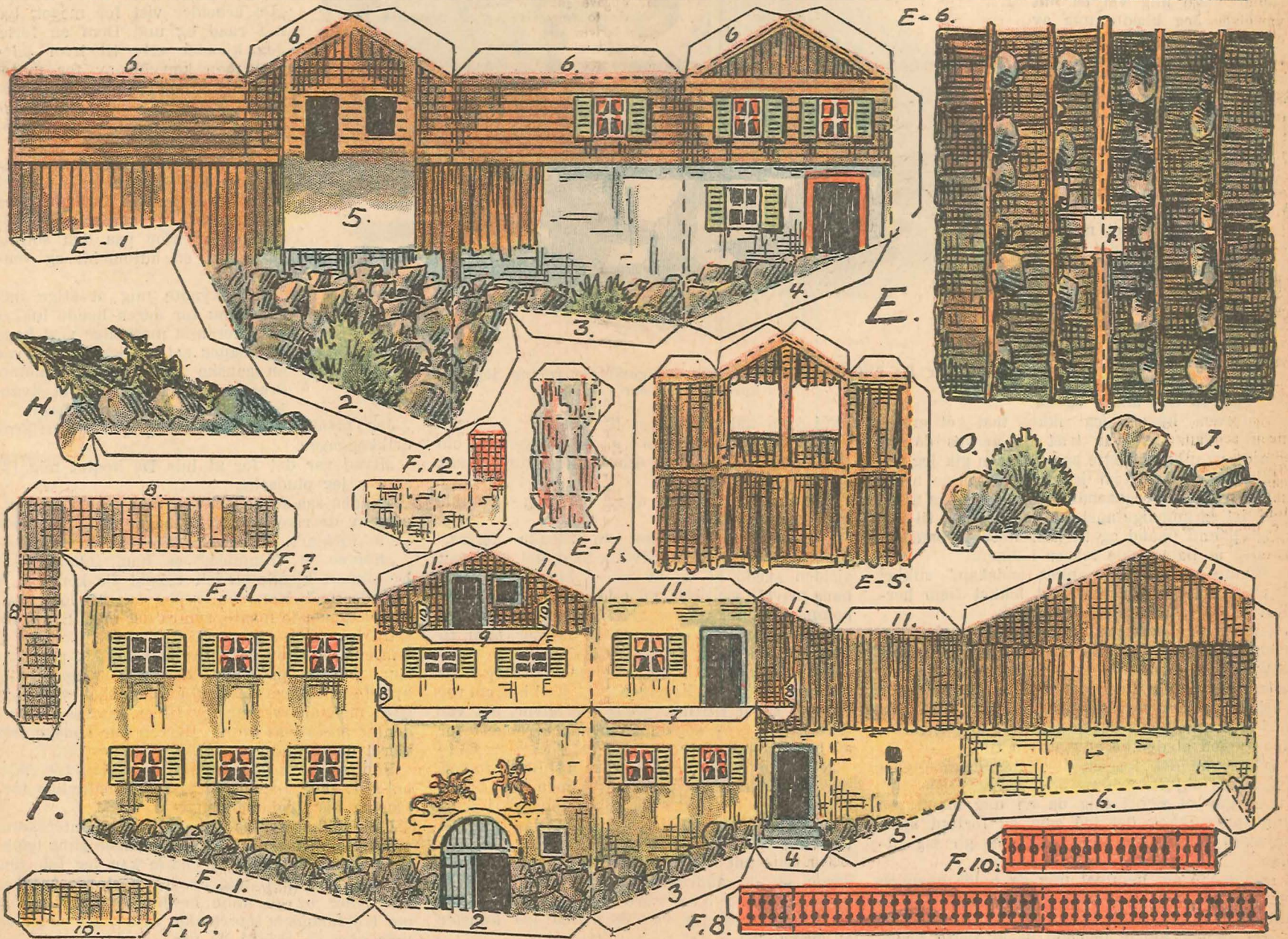
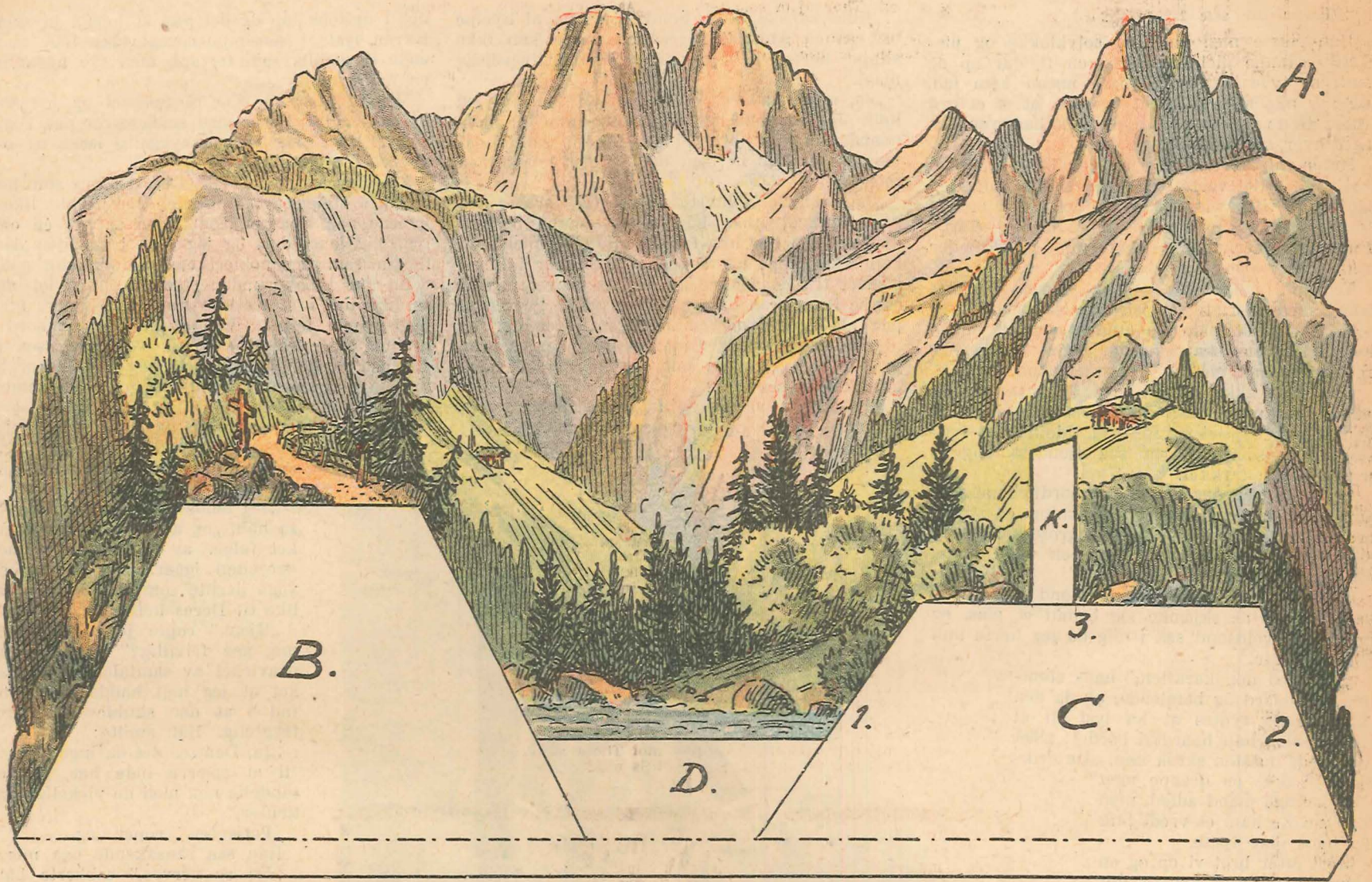
Det var den gamle herre som sa dette og hans stemme var saa indtrængende at jeg likefrem var tvunget til at tro det. Dette var alvor, det var ikke nogen grov spøk man hadde arrangert for at ha mig tilbedste.

Jeg følte i lommen efter min lille revolver, selv om den ikke var ladd kunde jeg bruke den til at true med. Jeg søkte febrilsk i lommen. Vaabenet var der ikke, det var sporiøst forsvundet.

Jeg følte mit hjerte banké da jeg gik bortimot døren og de andres urolige blik fulgte mig, men jeg vilde ikke være feig, jeg var jo en sterk mand og jeg var ikke ræd for kunster av nogen art.

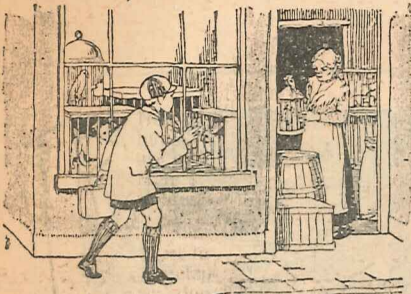
Tjeneren aapnet døren for mig og jeg gik gjennem en stor, vakker havestue, hvorfra jeg kunde se ut i en yppig have. Taaken var forsvun-

Et alpelandskap med fjeldhytter og kirke gruppert om den fossende fjeldelv.
 De øvrige deler til denne interessante modelkartong findes side 26 og paa side 32

Thor utstøtte et litet skrik, for han kjendte straks igjen Fløielspels.

Thors ven.

Da barnepiken gik med Thor og lillebror ut i skogen saa visste han ikke at han skulde opleve noget saa morsomt. Men det hændte paa denne maate: Det var saa morsomt at spaae i de brune, visne blader fra forrige aar. De raslet og var helt tørre, saa Thor kunde ikke la være, men gik gjennom dem hvor de laa sammenfoket i dynger, for at høre den lyd „Hss! Hss!“ som det sa. Barnepiken la ikke særlig merke til ham. Han var en snild gut og gjorde ikke noget galt. Hun gik litt foran med lillebror og la derfor ikke merke til at Thor snublet og faldt — like ned paa en dyngte tørt løv.

Men det var ikke alt. Han følte at der var noget nedenunder som bevæget sig og han hørte et litet halvkvalt skrik. Han grep efter det som bevæget sig og opdaget at det var en liten vild kaninunge.

„Jeg er Fløielspels' han kaninungen ned og saa den løpe bort til et hul i

jorden og saa gik Thor hjem som sedvanlig.

Før de gik ut næste dag gik Thor bort til gartneren og bad om et par gulerøtter.

„Jeg skal ikke spise dem selv.“ sa han, „det er til en anden.“

Da han kom til skogen kikket han efter kaninungen og fandt den ogsaa. Den sat ved den samme dyngte blade og nippet av det korte nye græs og lekte med sine smaa søsken.

De andre løp allesammen bort da de saa Thor, men den morsomme lille kaninunge løp bort til ham og gav sig til at gnage av gulerøttene, som om den hadde kjendt ham hele sit liv.

Han var meget glad over dette og klappet dens bløte pels. Han vilde gjerne ta den med hjem, men saa husket han noget hans far hadde sagt:

„Det er meget grusomt, Thor at ta vilde dyr og spærre dem inde i bur. Dyrene er likesaa glad i sin frihet som menneskene og de længes ofte saa meget efter friheten at de dør naar de er indespærret.“

Det husket Thor og derfor lot han kaninungen more sig i skogen og leke med sine søsken og han gik hjem uten den.

Men han glemte den ikke. Han kaldte den Fløielspels og gik hver dag for at se til den. De blev saa gode venner at han kunde bære den og leke med den. Den holdt virkelig meget av ham for den pleide at gni sin lille næse mot hans haand, som om den vilde si:

„Er ikke vi to gode venner, Thor?“

En dag da Thor kom bort til stien hørte han ynkelige skrik. Først kunde han ikke forstaa hvor det kom fra, men saa opdaget han Fløielspels, som hang fast med sine ører i en tornebask.

Thor løp bort og befri den, men tornene hadde revet Fløielspels slem i det høire øre saa det var istykker.

„Aa stakkars Fløielspels“ utbrøt Thor. „Se her har jeg noget deilig kaal til dig, da gaar det nok snart over og saaret vil nok læges.“

Det gjorde det ogsaa, men da nogen tid efter saaret var helet, saa var det høire øre ujevnt i kanten og det var ikke glat skind paa det som før. Det var ikke videre pent, men det var senere til stort held for Fløielspels.

Allt dette skedde mens Thor var hjemme i paaseferien. To dager senere skulde han reise, for han bodde paa en skole langt fra sit hjem og han kunde ikke komme igjen for pinse. Den sidste dag gav han Fløielspels et helt kaalhode, det mente han maatte kunne vare en tid.

„Jeg kommer igjen til pinse, vent paa mig“ sa han tilsidst.

Thor var flittig paa skolen og glemte ikke Fløielspels. Da saa pinseferien kom gledet han sig til at se den igjen. Han kjørte med toget og da han naadde byen som han skulde til fik han øie paa en ganske ny butik som han aldrig før hadde set.

Den var fuld av fugler, kaniner og andre dyr i bur.

„Men det er jo en vild kanin! Hvor den ser bedrøvet ut!“ tenkte han og kikket ned gjennom vinduet. Og der sat en graabrun kanin og gned sin næse mot sprinklene.

Men pludselig utstøtte Thor et litet skrik, for han opdaget at kaninen hadde et ru, ujevnt øre akkurat som Fløielspels.

Han løp like ind i butikken og holdt paa at velte den gamle dame i sin iver og stak haanden bort til buret.

„Aa, Fløielspels!“ utbrøt han. „Kan det virkelig være dig, Fløielspels, som er vokst slik?“

Og som om den vilde gi svar paa hans spørsmål den kaninen sin næse mot Thors haand, akkurat som Fløielspels pleide.

For det var virkelig Fløielspels og den husket ham endnu.

Thor følte i sin lomme. Han hadde to kroner tilbakke som han hadde lænket at kjøpe en ny ball for. Men nu maatte Fløielspels reddes for enhver pris.

Saa kjøpte Thor sin kjøledagge og nu lever Fløielspels i hans have og er den lykkeligste kanin i verden.

Et vidunder.

En bekjent professor ved universitetet i L. hadde talt for studentene om vidunder og mirakler. Han syntes at han hadde utviklet sine tanker om emnet med al fornøden klarhet, men en av studentene reiste sig dog og spurte om der ikke kunde gis ham en tydeligere forklaring, da foredraget, hvor lærer det end var, ikke hadde været ham fuldt oplysende. Professoren som straks gjennemskuet den unge mand og forstod at denne hadde til hensigt at gjøre sig lystig over ham lot sig ikke merke med noget, men lovet at gjøre hvad studenten ønsket.

„De kan vente maag, ute i forhallen, naar de andre er gaat.“ sa han, „saa skal jeg gi Dem forklaringen.“

Studenten ventet paa det angitte sted og forkortet ventetiden med at spekulere paa hvorledes han skulde gjøre sine spørsmål saa vanskelig som mulig for riktig at sette sin lærer i forlegenhet.

Mens han stod og tenkte paa dette, fik han pludselig en veldig ørefik som uvilkkaarlig appresset ham et smerteskrick.

Bak ham stod professoren og spurte ham i den venligste tone av verden:

„Gjorde det ondt, mia unge ven?“

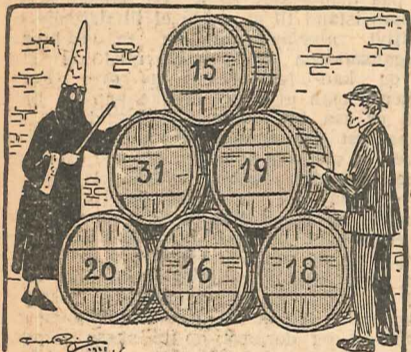
„Om det gjorde ondt? Ja, det skulde jeg mene.“ sa studenten rasende.

„Ser De, min kjære.“ sa professoren blidt, „hvis dette ikke hadde gjort ondt, hadde det været et mirakel — tror De, De nu har forstaaet det?“

DR. X's AVDELING med lommepenger.

Alle indsendte løsninger henlægges til den 26. september. — Indderer av den paa denne dag ved uløst gaaende først uttagne, rigtige løsning, tilsendes 5 kroner som lommepenger, de to følgende faar 2 kroner hver. Alle læsere kan delta. Hver løsning skrives paa sit særskilte papir, men flere løsninger kan indlægges i samme konvolut.

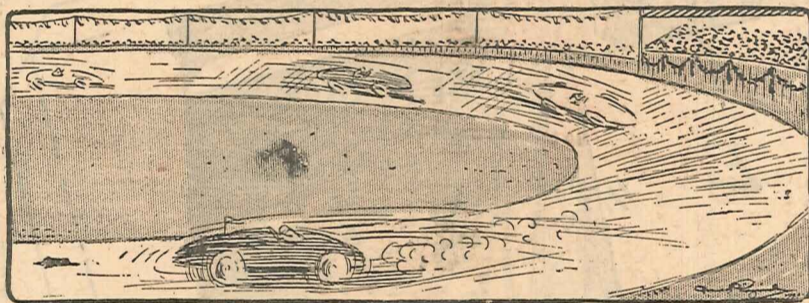
Lommepenge-opgave nr. 109.

I hvilken av disse tøndre er der øl?

Dr. X blev en dag kaldt bort til en mand som gjenne valde prøve hans skarpsindighet. Manden førte dr. X ned i kjelderen og viste ham her seks ganske ens utseende fustager. Den eneste forskjell var at der stod forskjellige tal paa tøndene: 15, 31, 19, 20, 16, 18. „Ja, hr. doktor,“ sa manden, da de stod nede ved tøndene, „her ser De altsaa seks tøndre, og jeg kan betro Dem at det er vin i de fem av dem og øl i den sjette. Tallene angir hvormange deciliter hver tønne indeholder. Nu er spørsmålet: „Kan dr. X si mig, hvilken av tøndene det er øl i?“ „Ja, men jeg maa da hvite litt mer end De der oppgi!“ svarte dr. X. „Ellers kan jeg bare ved at smake paa indholdet løse den interessante opgave.“ „Naa ja, det er jo sandt!“ sa manden. „Jeg glemte at fortælle at jeg har solgt et vist kvantum av vinen til en mand og en dobbelt saa stor portion, nemlig resten, til en anden mand, mens jeg har tænkt at ville forære dr. X ølet, hvis han nu kan løse opgaven og utpeke den tønne som det er øl i. Men læg merke til: Vinen sælges som den ligger — der blir ikke tale om at fylde om paa tøndene!“ Dr. X var litt i vildrede med hvorledes han skulde løse denne merkelige opgave. Han prøvde ved at banke paa tøndene med sin magiske stok. Men vin og øl gav samme svar, og han var like langt. Og han er endnu ikke kommet videre! Kan nogen av læserne hjelpe ham ut av forlegenheten? Hvilken av tøndene er der øl i? Om lommepenger se ovenfor.

Lommepenge-opgave nr. 110.

Hvor mange automobiler deltok i dette væddeløp?

Der var et stort automobilvæddeløp paa veddeløpsbanen i Brooklands. Dr. X var ogsaa med, vel at merke blandt tilskuerne. Mens han sat her og fulgte de hvæsende automobiler rasende hurtige rundkjørsel, fandt han pludselig paa at si til sin sidemand: „Har De talt hvormange vogner som deltar i dette løp?“ „Nei,“ svarte manden, „det er jo næsten umulig at tælle dem i den fart de kjører rundt med.“ „Saa kan De regne Dem til det!“ fortsatte dr. X. „Kan

De se den hvite vognen derborte? Lægger De en trediedel av det antal automobiler som er foran den vogn til tre fjerdedeler av det antal som er bak, saa faar De det rigtige svar.“ „Tak for venligheten!“ svarte manden. „Men jeg er endda like klok!“ Mon læseren sier det samme? Hvem kan regne ut hvor mange automobiler deltok i løpet?

Om lommepenger se ovenfor.

Lommepenge-opgave nr. 111.

Logograf.

3. 6. 2. 2. 4. — 1. 2. 2. 6,

Naar du ældes faar du dette, hvis ei du mister det du har. Kanskje du for længe siden alt har set det hos din far?

3. 2. 7. 3.

Jeg har høist forskjellig mening i dit dagligdags sprog. Rum i hus kan jeg betegne, men bevægelse betyr jeg og.

4. 2. 7. 3.

Ogsaa sterkt forskjellig tydning kan man gi det ordet her. Det til planteverdenen hører, men og et verktøis navn det er.

4. 2. 2. 6. 7.

I en storby vil du finde mig i massevis jeg tror. Sjeldnere du vil mig møte ute der hvor bønder bor.

5. 4. 4. 2.

Har du lært geografien let du ser i disse tal navnet paa en vakker del av vor mest berømte dal.

4. 5. 3.

Mig du finder naar man feirer en og anden høitidsdag, men jeg og gjør daglig nytte i vort travle nutidsdag.

4. 5. 6. 2.

Her et velkjendt navn staar skrevet — kanskje just du selv det har. Hvis saa er, da trygt jeg vædder du er pike. Saa, gi svar!

1. 5. 6. 3.

Dette ord mon ei du kjender? Det betyr et offersted i hedenskapets tid i Norden. Ja, nu vet du fuld besked.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7.

Vogt dig vel for vore torne, de kan stikke, og hvast. Vil igjennem os du trænge skal vi nok dig holde fast!

Om lommepenger se ovenfor.

Mottagerne av lommepengene for opgavene i nr. 35:

Opgave nr. 100: Sofie Rønning, Tonsenveien 33, Grefsen, 5 kr.; Arne Sten. Kjernmoen pr. Elverum, 2 kr.; Johan Aasen, Vadheim, Tingvoll, 2 kr.

Opgave nr. 101: Peter John Ottesen, Manger, 5 kr.; Oddmar Fuskevaag, Tormødvold, Alstahaug, 2 kr.; Peder Olsen, Vossevangen, 2 kr.

Opgave nr. 102: Anna Goderslad, Strengereid pr. Arendal, 5 kr.; Solveig Gjerde, Nordbygt, 54, Kra., 2 kr.; Kirsten Sundbotten, Ladegaards Terrasse 3, Bergen, 2 kr.

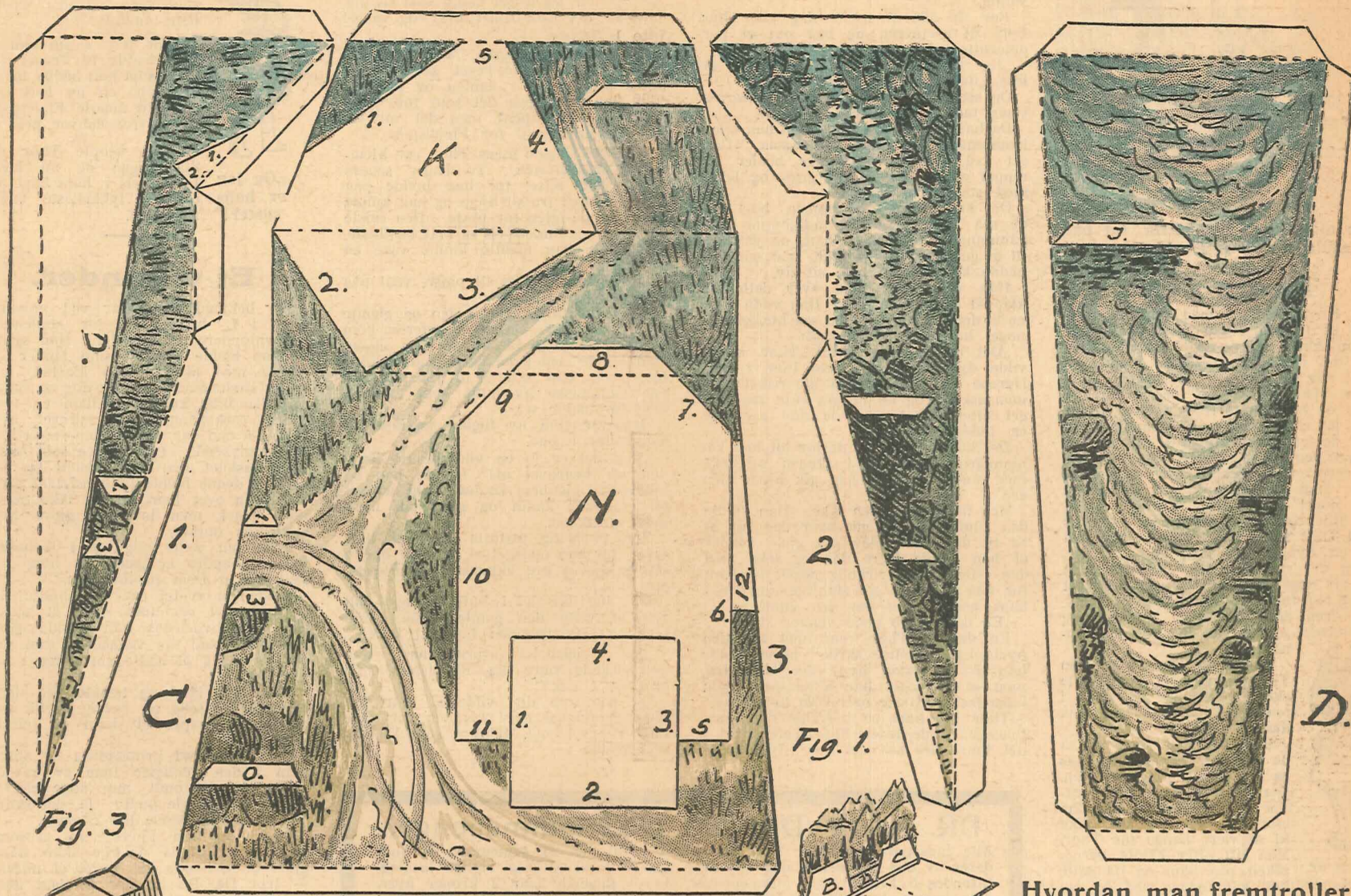
Løsningene paa opgavene i dette nummer offentliggjøres sammen med navnene paa mottagerne av lommepengene i bladets nr. 41. — Løsningene paa opgavene i nr. 35 findes i dette nummer side 21. — Besvarelsen paa opgavene i dette nummer maa være dr. X ihende inden 26. september og brever med løsninger adresseres slik:

Til dr X (38),

„Allers Familie-Journal“.

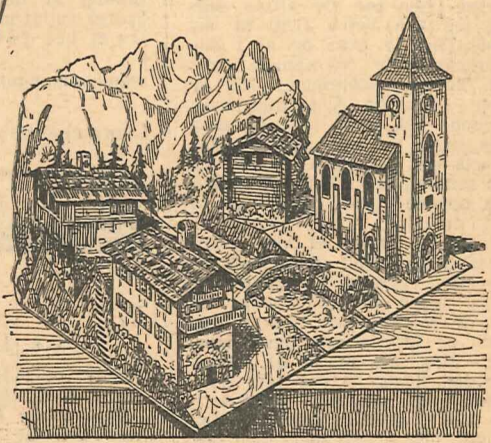
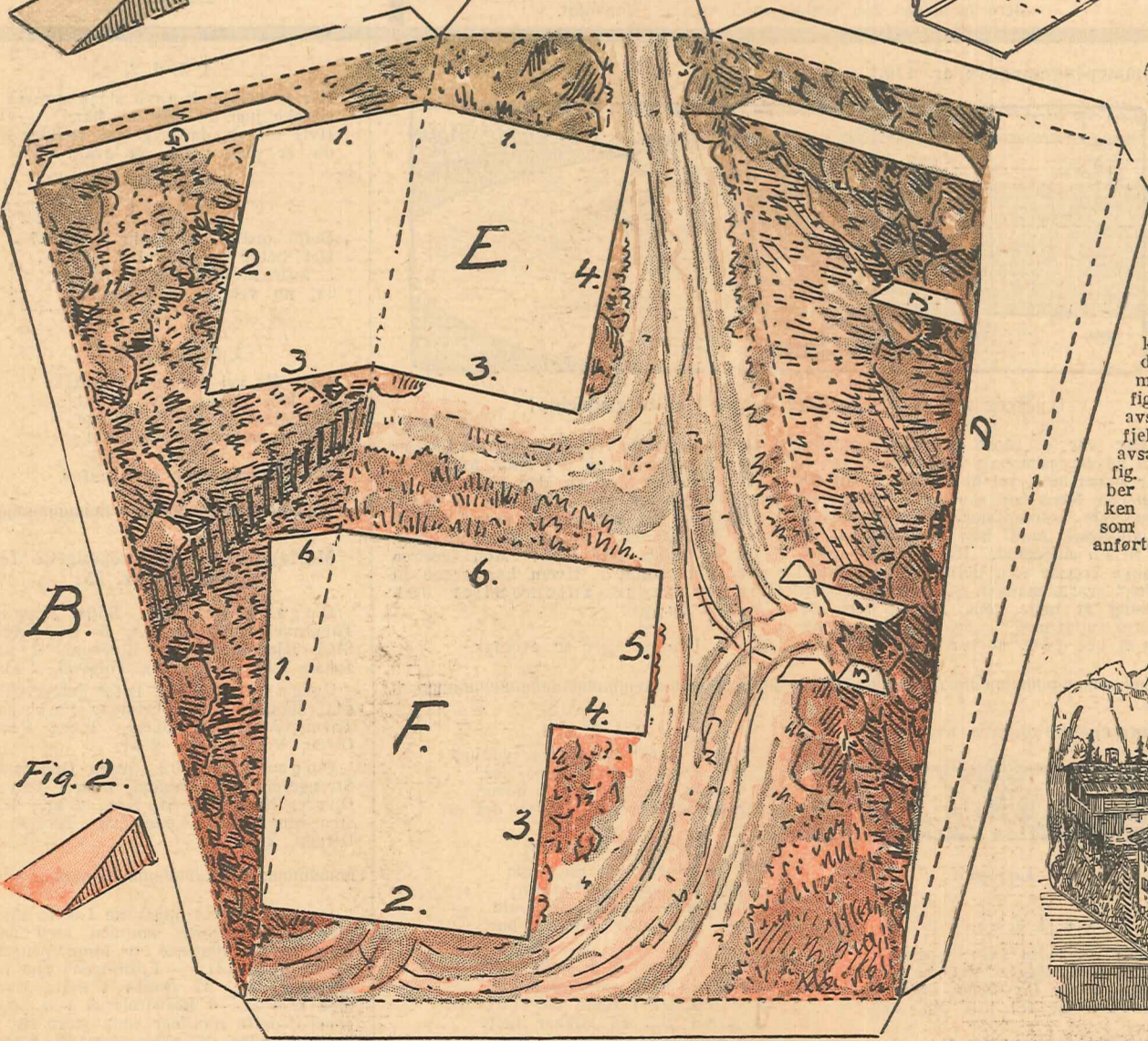
Kristiania.

Hvordan man fremtroller et litet stykke Schweiz

Anvisning: Ved hjælp av det materiale som findes paa denne side samt paa sidene 24 og 32 er man istand til at skape et illuderende og dekorativt alpelandskap en miniature. Fremgangsmaaten er ganske enkel og like-til og kan forklares i faa ord. Først skjærer man ut av et stykke pap en flate som er saa bred som den øverste av de to nederst paa denne side anbragte tykke streker og saa lang som den længste av disse. Denne papplate danner landskapets grundplan og paa den anbringes de forskjellige bygninger og dekorative deler, efter at de først er klæbet op paa tynd kartong eller tegnepapir og sat sammen ved hjælp av klæbekantene. Naar alle bygningene og klippene som de skal staa paa er stillet sammen, fastgjør man bakgrunden A (side 24) paa grundplanen (se fig. 1 ovenfor) og dernæst de to skraa klippeavsatser B og C (paa denne side) og mellem dem fjeldbækken D (likeledes paa denne side). Klippeavsatsene B og C er i sammenstillet stand vist i fig. 2 og 3 her paa siden. Og tilsidst fastklæber man bygningene, baade fjeldvillaene og kirken samt broen og de smaa sætstykker, idet man som veiledning gjør bruk av de paa hvert stykke anførte bokstaver og tal.

Model.

Denne strek viser hvor bred alpelandskapets grundplan skal være.

Og denne strek angir længden paa grundplanen.

Hvad der interesserer damene.

Bordløper og liten serviet med korsstingsbroderi i rosemønster.

(Hertil hører bill. 1—5.)

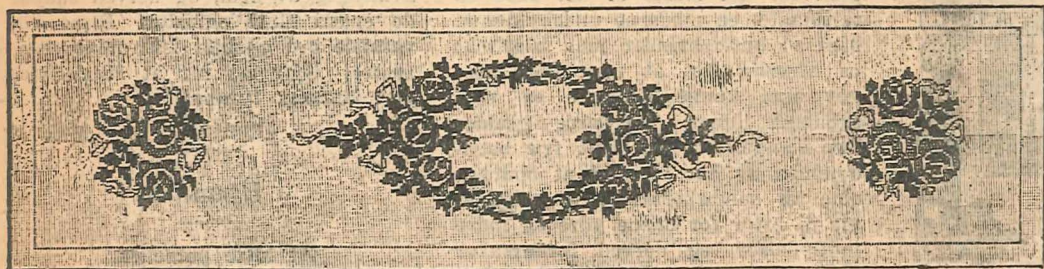
Et broget og virkningsfuldt korsstingsbroderi pryder disse to tepper, som egner sig bedst til

veranda- og kurvmøbler. Modellene til bordløperen og servietten var henholdsvis 140 x 35 cm. og 40 x 40 cm. store, og sydd paa hvitt korsstingsstof, hvorpaa 3 korssting fyldte 1 cm., man kan godt vælge litt grovere stof, saa broderiene falder større ut. Med mellemfint garn broderer man rosene i en matrød farve, bladene og stilkene skal være grønne og baandene bronsefarvet. I kanten

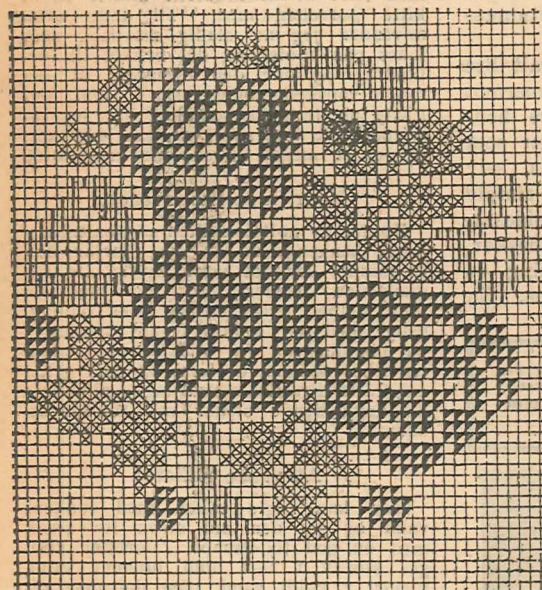
av begge arbeider lægges en 2—3 cm. bred fald.

Materiale til bordløperen bill. 1: Korsstingsstof og garn, pris kr. 9.00 + porto. — Materiale til servietten bill. 4: Korsstingsstof og garn, pris kr. 5.00 + porto gjennom „Nordisk Mønster-Tidende's broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania.

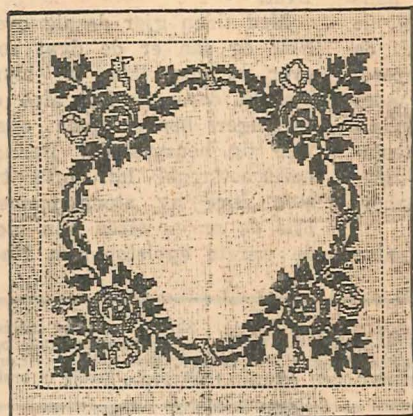
(Se bestillingssedlen paa side 28.)

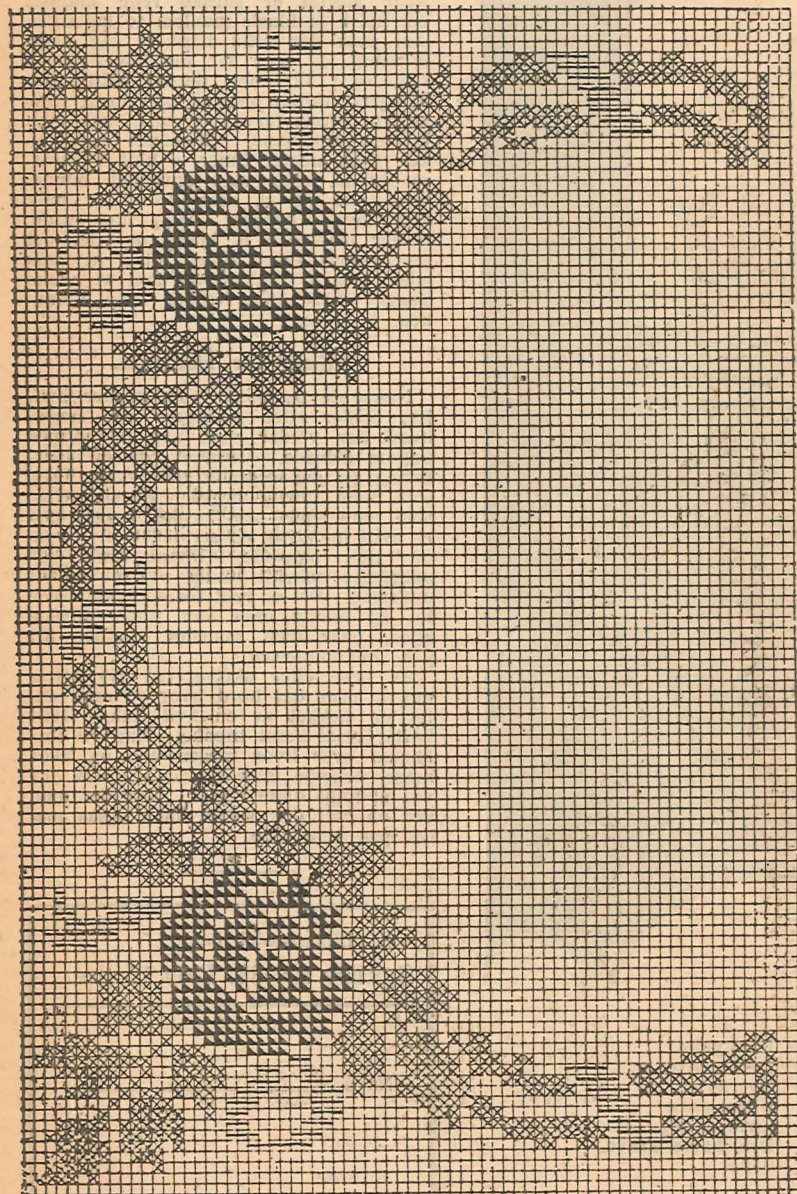
Bill. 1. Bordløper med korsstingsbroderi. (140 cm. lang, 35 cm. bred.)

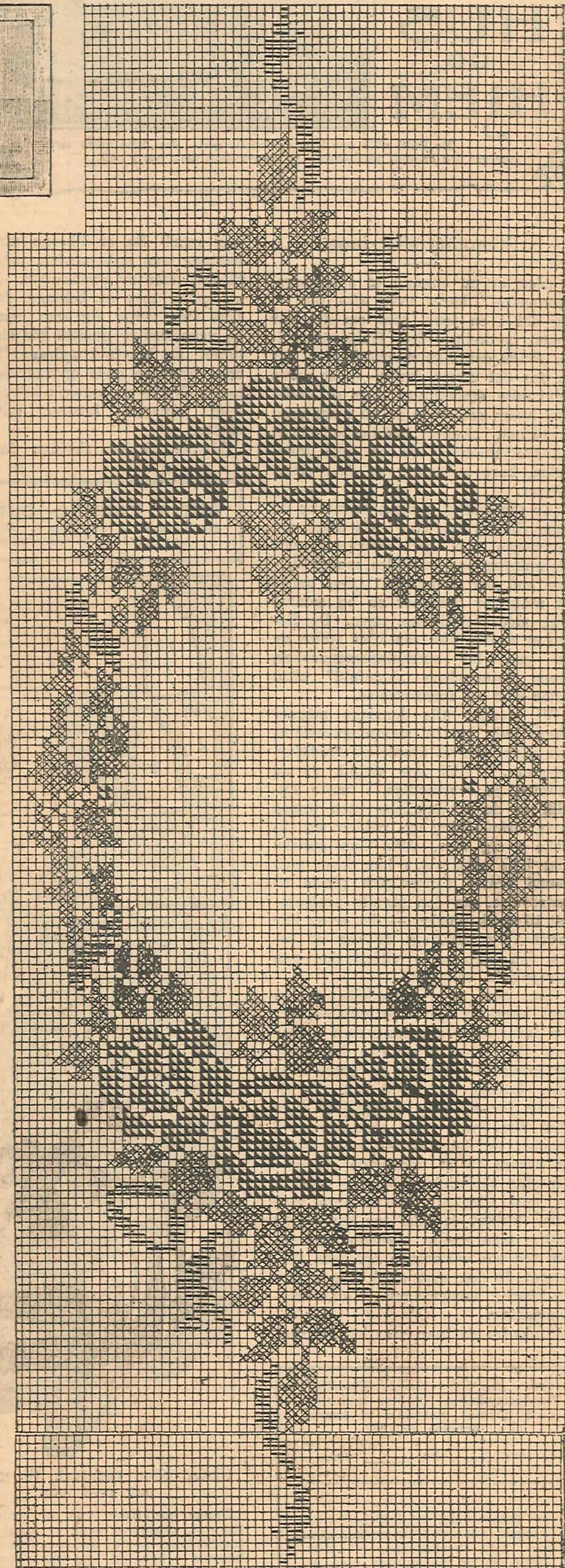
Bill. 3. Typemønster til sidemotivene paa bordløperen bill. 1.
Tegnforklaring: matrød, grøn, bronsegul.

Bill. 4. Liten serviet med korsstingsbroderi. (40 cm. stor.)

Bill. 5. Typemønster til halvdelen av servietten bill. 4.
Tegnforklaring: matrød, grøn, bronsegul.

Bill. 2. Typemønster til midtmotivet paa bordløperen bill. 1.
Tegnforklaring: matrød, grøn, bronsegul.

**RAAD-
GIVER
FOR
HUS
OG
HJEM**

Historiske huser og minderike hjem.

Ole Bulls villa paa Lysøen ved Bergen. Paa dette vakre sted som var den berømte violinvirtuos' sommerresidens døde han i 1880.

Stemning eller lune.

„Jeg er nu engang et stemningsmenneske!” hører man ofte folk si og det i en tone, som om det var noget merkelig i det. Hvis man vilde svare denslags mennesker — det er for det meste damer — at deres saakaldte stemninger ikke er andet end luner, saa vilde de bli i høi grad fortørnet. „Luner, nei det er noget ganske andet!” De er ikke lunefulde, bare avhengig av sine stemninger.

Er forskjellen mellem stemning og lune virkelig saa stor? Og staar det menneske som gir etter for sine stemninger saa særdeles meget høiere end den lunefulde? Jeg synes at man her betegner en og samme ting med forskjellige navn. De fleste er endda ikke saa litet stolte av at gaa for stemningsmennesker, mens betegnelsen „lunefuld” altid føles som en fornærmelse.

Vi kjender alle denslags mennesker, hvis bratte stemningsvekslinger gjør dem til utaalelige fredsforskyrere. I det ene øieblik er de muntre, ja overmodige, i næste øieblik er de melankolske uten nogen ydre foranledning og trækker sig tilbake i sig selv. Man kan ganske vist ikke alltid være like jevn, men denne bratte skiften fra glæde til bedrøvelse, fra den største pratsomhet til mørk taushet — det er og blir luner. Og samtidig er det et bevis paa manglende viljestyrke, paa mangelfuld selvtugt.

Den som er i besiddelse av en fast karakter gir ikke viljeløst etter for enhver stemning som griper ham, han bekjemper den tvertimot og prøver alt for at bli herre over den. Ialfald bestræber han sig alvorlig for at hans omgivelser ikke skal lide under hans stemning. I regelen er det kvinder som stadig er parate til at undskylde sig selv for sine skiftende luner, og som til og med gjør sig interessante med dem. Skjønt de ikke tar hensyn til andre, men stadig krænker og saarer ved sin varierende opførsel, forlanger de dog sympatisk forståelse og kjærlig hensyntagen av sine medmennesker.

Stakkars de barn som har en saa-

dan mor! De er likesaa meget at beklage som egtemanden, naar hans hustru lider av stemninger. Nei, de er endnu mer at beklage, fordi de ikke kan verge sig som han, fordi de vergeløst er utsatte for sin mors luner. En lunefuld opdrager kan aldrig fremvise gode opdragelsesresultater. Netop pædagogik kræver sjælelig likevegt, fordrer selvbeholdelse.

Mange skyter skylden for sine

skiftende stemninger paa nervene og tror at de dermed har fripas for lunene. Netop av denslags mennesker bør man forlange at de likesom andre syke underkaster sig en behandling, hvis de ikke har viljestyrke nok til at indrette sig saaledes, at deres nerver kan bli styrket. Men for det meste er det bare en talemaate, en moderne undskyldning. Men vi nutidskvinder maa bestræbe os alvorlig for, at man ikke længer skal kunne bebreide os vore skiftende luner. Desværre gjælder det mange, at man helt fra barndommen av har forsømt at opdrage dem til selvbeherskelse — viljeløst gir de etter for baade ydre og indre indflydelser, og derved foraarsaker de baade bryderi og ærgrelser hos de mennesker som har med dem at gjøre i hjemmet eller i forretningslivet.

Med tiden gjør de sig overalt lite likt, og saa er de dypt fornærmet over at man ikke tar større hensyn til deres natur. Men den som forlanger hensyn maa ogsaa selv vise sig hensynsfuld. Denne simple høflighetsregel blir ofte tilsidesat, men især av stemningsmennesker. For de er — efter min mening — de værste egoister som findes. En

mand eller kvinde som paa denne maate gir etter for sine skiftende luner, som undskyldende kaldes stemninger, vil aldrig være istand til at handle uegennyttig. De virker som meget uheldige forbilleder, baade i egteskapet, som forældre og opdragere, ja overalt hvor andre er avhengig av dem, og derved skaper de endda flere egoister. Disse advarende ord gjælder især mine med søstre! Gjør alt for at staalsættes mot lunenes tyranni!

Hjemmet.

At kittle porselæen.

Jeg har gjort de uheldigste erfaringer med flere av de moderne midler til at kittle porselæen med. Til dette bruk anvender jeg nu stadig mastisol, som faaes paa apotekene, det brukes til forbindelse og har den egenskap at det meget vanskelig opløser sig i vand. Ved hjelp av dette klæbemiddel har jeg sat istand flere ting som var gaat istykker, og jeg er meget tilfreds med resultatet.

Naar møblene sveder.

Møbler av nøttetræ især svetter undertiden, saalænge de er nye, derfor kan et middel derimot være nyttig. De angjældende steder gnis ind med en mild saape, tørres straks efter omhyggelig med en uldklut som dryppes i en blanding av $\frac{2}{3}$ olje og $\frac{1}{3}$ rødvin (en ubetydelighet er nok) og gnis grundig. Det tilraades ogsaa daglig at polere de angjældende steder med et pudse-skind.

At vaske silketøi.

Man kan fugte silken med lunkent vand og gni den ind strøk for strøk med en god toiletsaape. Derefter knuges stoffet i 2—3 hold lunkent vand, tilsidst i koldt vand, men det maa aldrig vris, fordi brettene som fremkommer derved ikke kan strykes ut. Naar stoffet er ganske rent, klappes det ind i et klæde (mellem to lag silkestof maa der altid ligge et lag bomuldsstof) og man lar det bli liggende saaledes i 12 timer; derpaa gattes silken paa vrangen med et halvvarmt strykejern. Hvis farven er zart, maa man bruke galdesaape. Silketøiet kan ogsaa ligge nogen timer i bløt i galdesaapevand, eller man anvender bønnevand, det vil si, man koker en halv kilo hvite bønner i $\frac{4}{4}$ liter vand, holder massen i et klæde og siler det av, derpaa eltes silken uten at gnis eller vris i væsken, og uten at bruke saape. Sort silke vasker man i lunken, tynd te.

Hjælp for nærsynte.

Nærsynte og andre, som bruker briller, mæster eller forlægger ofte noget, hvad der volder dem uro og skaper unødige arbeide. Grundet paa egen erfaring gir jeg følgende gode raad: Ting, som man hurtig lægger fra sig, eller som man snart skal bruke, lægges paa et hvitt underlag, en serviet, et hvitt papir eller lignende. Denne hvite „ø” anbringes saavidt mulig paa et mørkt underlag. Det er rent forbausende, hvor let og hurtig man kan finde tingene igjen, naar man saaledes hjælper litt paa hukommelsen.

At læse eller skrive ved lys lettes meget, naar det bord hvorved man sitter er dækket av en hvit duk. Hvitt kaster lyset bedst tilbake. Man vil forbauses over hvor megen uro og hvor meget arbeide man sparer sig selv for ved at følge disse regler. Arbeider man ved en hvit duk sparer man ogsaa meget paa sine øine.

Allers Familie-Journals sykurv.

Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den tilkømed 15 øre i frim. til „Allers Fam.-Journal” Storgt. 49, Kristiania, og De vil pr. post portofrit motta nedenstaaende snitmønster utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

Ulster eller regnfrak til gutter paa 2—4 aar.

Denne praktiske frak er sydd av florstof, skulderærmene er stukket til forstykkene, og den knappes foran med kantede knaphul og metalknapper. Omkring livet et belte med spånne. Der gaar med 140 cm. stof av 80 cm.s bredde. Mønstreet bestaar, som bill. viser, av 7 deler.

- Fig. 1. Forstykke.
 „ 2. Den halve ryg.
 „ 3. Overærme.
 „ 4. Underærme.
 „ 5. Ærmeopslag.
 „ 6. Den halve krave.
 „ 7. Beltet.

Ved tilklippingen lægges mønstreet langsmed stoffet. Midten av ryggen og kraven langsmed stoffets bred.

Fra „Nordisk Mønster-Tidende”s broderiavdeling bestiller undertegnede hermed materiale til haandarbeide nr. 38.

Pris _____ kr. _____ øre.

For beløp under kr. 3,00 bedes betalingen indsendt i frimerker sammen med bestillingen. — Betalingen tas pr. postopkrav uten utgift for abonnentene.

Bestillingsseddel paa

Sykurv nr. 38. Pris 15 øre.

Navn _____

Adresse _____

NB. Utydelig skrift volder fejlbesked.

KODAK
Autograf
FILM

er den eneste originale Film for KODAKS og det bedste og mest anvendte Negativmateriel for Amatørfotografer. KODAK-FILM er hurtigvirkende og orthochromatisk, d. v. s. den gengir Farverne i deres rette Valører. Den eneste Film, som kan forsynes med Data angående Optagelsen umiddelbart efter Fotograferingen og kan fremkaldes i fuldt Daglys i KODAK TANK FÆMKALDER

Se efter KODAK-Merket paa hver Filmrul!

Eneste direkte Importør i Norge av KODAK-Fabrikata:
J. L. NERLIEN
Kristiania. N. Slotsgate 13

Lilleborg
Kjernesæpe
ren, billig til alslags vask.

Med Ennas fotograf-apparater kan enhver strax fotografere. Pris fra kr. 7.25 (med alt tilbehør kr. 13.25).
Amatør-fotografen, Vimmelskafet 47, Kjøbenhavn. Forlang prisliste.

Barberknive
fabrikeres og sælges fra Berg's Bolag, Eskilstuna. Skriv eft. Katal. og Prisliste.

PANSHINE
Renser & Pusser
EFTERLATER INET SMUDS.
A/S Brødrene Lever, Kristiania.

Hvo intet vover han intet vinder!
Benyt tiden medens kursene er abnormt lave, og kjøb utenlandske penge. VI sælger:

- 1000 østerigske kroner for kr. 15,- (Pariværdi kr. 760,-)
- 1000 polske mark for kr. 12,- (Pariværdi kr. 890,-)
- 250 Dumarubler for kr. 3,75 (Pariværdi kr. 890,-)
- 100 Zarrubler for kr. 3,50 (Pariværdi kr. 192,-)

Pengene sendes pr. Postoprav.
Ke-Fa — a/s., Specialforretning i fremmed valuta. Christiania. Post Box 496.

Christiania
Paraply & Parasol-Fabrik's-Butik.
Største Udvalg i Spadserestoker.
Kirkegaten 20.

Rikt illustreret prisliste over krigsfrimerker mot 1 kr.
A/B Harry Wennbergs frimerkehandel. Stockholm 1.

FOLKEMUSEETS LOTTERI

24. trekning.
8. oktober.

Gevinster:	Verdi:
Villa ..	Kr. 25.000.00
Villa ..	12.000.00
Sølv ..	4.800.00
Møbler ..	3.000.00
Piano ..	2.600.00
Sølv ..	1.000.00
4994 Gev. ..	31.600.00
5.000 Gev. ..	Kr. 80.000.00
5.000 ekstra ..	50.000.00
10.000 Gev. ..	130.000.00
200.000 Lodder ..	200.000.00

Lodder à 1 Kr. hos Kommissiøner eller pr. Post. Returporto 20 Øre. Trekningsliste 15 Øre.

For Kr. 10.00 sendes 10 Lodder og Trekningsliste portofrit. — Adr. Folkemuseets Lotteri, Bygdø.

Ingen Utsettelse!

MUSTADS PLANTE-MARGARIN

er et fortrinlig **BORD-SMØR** Likt av **SMAA** og **STORE**.

Coetta
Chokolade.

Ved gikt, reumatisme, hoved- og nervesmerter, influensa m. m. virker **Togal** hurtigt og sikkert. Sterkt urinsyre-løsende gaar **Togal** til ondets rot. Ingen skadelige bivirkninger. Anbefales av læger og kliniker. **Togal**-tablettene faas paa apoteket til 3 kr. 80 øre. En gros hos drogeforretningerne i Kristiania.

MUSIK-Instrumenter, bedste Kvalitet. Katalog mod Indsendelse af 50 Øre.
Jul. Heinr. Zimmermann, Leipzig. Querstr. 26/28.

Et nyt hus har altid glæse vinduer og dører, tæt med **STORMVOKS**.
Kr. 2,50 pr. pakke.
Vinduerne kan aapnes og lukkes som før.
Faas hos isenkræmmere og farvehandlere eller ved direkte henvendelse til **Sverre Gulbransen**, Kristiania.

KEISER-BORAX

Det bedste toiletmiddel, gir ren, zart hud, frisk mund og tænder; er uundværlig ved vask. — Faas i de fleste Apotheker-, Drogerie-, og Kolonial-Forretninger.
Heinrich Mack Nachf., Ulm a. D.

Trækspil, Talemaskiner, Plater etc.
Luksuskataloger gratis og franko.
Nordisk Musikforretning, A/S, Søgaten 2, KRISTIANIA.

Tegn abonnement paa **Allers Familie-Journal**

PHOSPHO-ENERGON-PILLER
ORDIN. AF LÆGER
ved alm. Svaghed, Nervøsitet, Overanstrengelse og Søvnløshed
SELGES KUN PAA APOTEK
A. B. PHARMACIA, STOCKHOLM
Kontrollant: PROFESSOR A. VESTERBERG.

Køb i Tiden!
30 forsk. Krigsm. Kr. 1.-
50 > > > 3.-
150 > > > 20.-
100 forsk. f. Skand. 0.90
150 > > > 3.50
Kat. gratis. Alle M. køb.
500 forsk. L. 5.50, 1000 15, 2000 50 Kr.
Frimærkebørsen, KLOSTERSTRÆDE 9, KØBENHAVN.
Køb Allers Familie-Journal.

NORSKE MERKANTILE FORSIKRINGS-AKTIESELSKAP
ansætter agenter paa alle de Tilf. 30720 g. steder, hvor selskapet endnu ikke er repræsenteret. Henv. Skippergate 44, Kristiania.

„Det er en feil av husmøren...“

For nogen aar tilbake var man ikke saa noteregnende med sæpen og ansigtshuden, man brukte daarlig sæpe og man fik daarlig hud. Men nu...

Gustne fjæs, tør, sprukken hud, filpenser og utslet — det skulle ikke behøves at sees.

Vandet lunkent — morgen og aften — og først og sist en god toiletsæpe av Barnängens fabrikat. Derefter en beskyttende hudcrem, Barnängens Creme Parba.

Det er en feil av husmøren om der i hjemmet brukes grønnsæpe eller daarlige husholdnings-sæper til hud- og ansigtvask. Det eneste godgjørende for huden er en fet toiletsæpe.

Barnängens Lanolin Vademecum sæpe koster 75 øre. Den kan holde maal med de bedste utenlandske toiletsæper og bespare Deres sæpekonto. Manden vil ogsaa bli tilfreds, tænk bare det.

„Vademecum“ for mund- og tandpleie.

NORSK AKTIESELSKAP
BARNÄNGENS TEKN. FABRIK.

Chesebrough's Vaseline

OG DETS PRÆPARATER SAA SOM: COLD CREAM, PARFUMERET-VASELIN, KAMFER-VASELIN CREAM, IS KAMFER og MANGE ANDRE

Gør Huden fin og blød — Bemærk Kloverblad-Værem.

F. M. Gethmann, København, Danmark.

Skaldethed helbredes fuldstændig ved 1/2 aars bruk av min Elixir og Haarsprit. Anbefales av flere læger. Utmærket resultat. Portioner til kr. 6,00, 8,00, 10,00, 12,00, 14,00 og 16,00 sendes mot efterkrav. Attester kan sendes mot 20 øre i frim.
Arat E. Hansen, Torvgaten 14, Kristiania.

Tegn abonnement paa Allers Familie-Journal
Nordens største og beste ukeblad
35 øre pr. numer. 4 kr. 50 øre pr. kvartal.

Enhver, som lider af Blegtsot, Afmagring, Mavekatarrh, Appetitløshed eller Fordøielsesbesværligheder, bør anvende **Langebeks Pepsinsaft.**

Udtalelser haves fra ansete Læger om hurtig Helbredelse af kronisk Mavekatarrh ved Brugen af Langebeks Pepsinsaft, selv i Tilfælde, hvor andre Pepsinpræparater har vist sig uvirksomme, og hvor en rationel Diæt har været vanskelig at gennemføre. Gulmed.: Paris. Sølvmed.: Kjøbenhavn, Neapel, Malmø. Gulmed.: Stockholm 1897. Faas kun paa Apotekerne.

Da onkel Jeremias skulde fri.

1. Da onkel Jeremias forleden besøkte lille Mariens tante, tænkte Marie: „Idag kommer han nok for at fri!“ Derfor holdt hun skarpt og interessert utik gjennom nøkkehullet. Onkel Jeremias talte om baade veir og vind og den sidste teaterforestilling og om meget andet, men frieriet kunde han ikke rigtig komme igang med.

2. Da der var gaat over en halv time og onkel Jeremias endnu ikke hadde erklært sig, trak lille Marie i gulvløperen og bragte derved onkel Jeremias i frierstilling foran tante. Saken var den at onkel Jeremias hadde plasert sig paa den løper som gik under døren ind i værelset, hvor Marie stod, og idet Marie trak i den, maatte onkel folgelig falde paa knæ.

3. Tante forstod straks situationen, faldt den knælende onkel Jeremias om halsen og sa rødmende: „Det kommer saa pludselig, Jeremias! Men allikevel — jeg er din — din for evig!“ Onkel Jeremias var ganske overvældet og da han ikke kunde finde paa noget at sa, tidde han naturligvis stille. Og som bekiendt — den som tier han samtykker.

4. Og nu kunde lille Marie freidig lukke op døren og betrakte sit fuld førte verk, samtidig med at hun overbragte sin lykønskning og mottok en konstant dusor av den taknemlige tante. Men hvad onkel Jeremias egentlig tænkte fik man aldrig vite. Og han selv spekulerer endnu den dag idag over, hvorledes det gik til at han fridde til Mariens tante.

Naar man er rigtig i vinden.

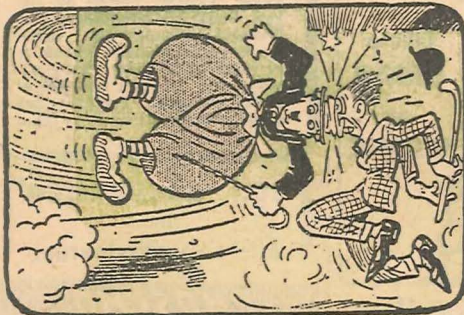
1. Det var frygtelig hvor det blaaeste forleden da jeg var ute og promenerede. En ren orkan var det og folk kunde næsten ikke stampe sig frem mot stormen. Damenes hatter for rundt paa gater og stræder som avner for vinden.

2. Saaledes hændte det at en meget vakker ung dame, som hadde været saa letsindig at vaage sig ut i denne forrykende storm med en hat med vinger paa, pludselig fik denne revet av sit vakre hode. En vild jagt efter hatten begyndte.

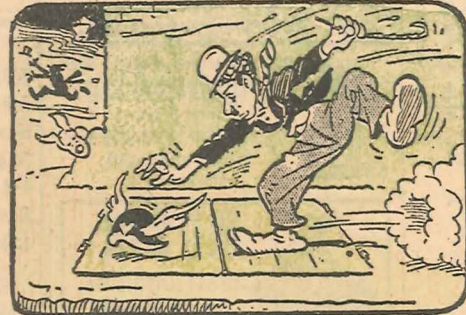
3. I denne jagt, som var yderst spennende, deltok flere galante gentlemen, deriblandt jeg. Det blev en hattejagt som jeg ikke glemmer saa snart. Vinden spilte fuldstændig fotball, ikke bare med hatten, men ogsaa med mig. Særlig galt var det . . .

4. . . . ved gatehjørnene, for her var vinden kraftigst. Og et sted hændte det at jeg, da jeg skulde ned en anden gate efter den skjønnes bevingede hat, med voldsom kraft blev alynget tilbake mot en herre som fulgte mig i hælene.

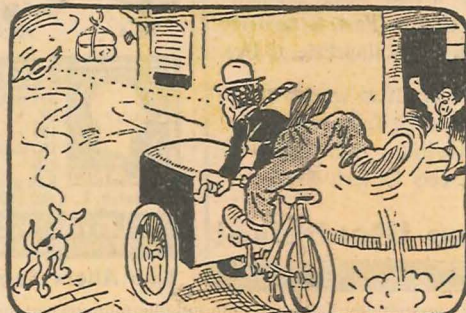
5. Denne herre, der likesom jeg var ute for at fange den skjønnes hat blev ved dette sammenstøt gjort aldeles kampudygtig og helt sat ut av spillet. Jeg var ene paa pladsen.

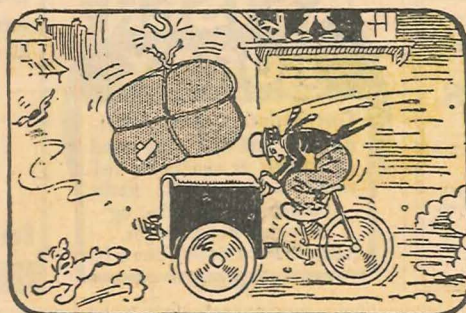
6. Og jeg for igjen efter hatten. Denne gang hadde jeg det bedste haab om et gunstig utfald, ti den bevingede hat var blitt forsinket ved at støte mot en kjelderlem.

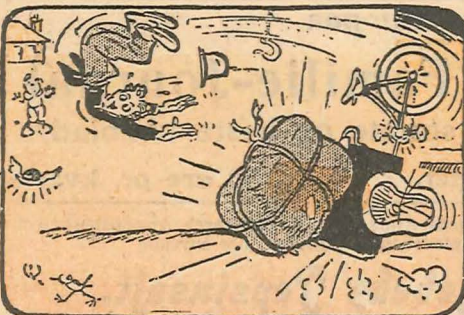
7. Men ak! Netop da jeg satte min berømte fot med min likesaa berømte støvle paa kjelderlemmen, blev sidstnevnte med et smeld slaat op av kjeldermandens kraftige haand, saa at jeg med et bums gik helt ut av dansen.

8. De fleste andre vilde nu formodentlig i mit sted helt ha opgit hatteforfølgelsen. Men slik er jeg ikke indrettet. Tvertilmod: Jo haardere motstand, jo større iver! Og jeg i en fart op paa en i øieblikket ledig varetransportcykel!

9. En varetransportcykel er vistnok under normale veirforhold et udmærkedskap. Men i motvind og særlig i orkan er den haard at stampe frem og man maa lægge sig godt i sælen og energisk bøie hodet, hvis man vil hurtig fremad.

10. Men da er det vanskelig at holde utkikk og det kan hende at man faar en tung pakke varer i hodet, hvis ens veltilfældigvis gaar forbi et heiseapparat. Det gjorde min vei og den tunge pakke næsten knuste cyklen.

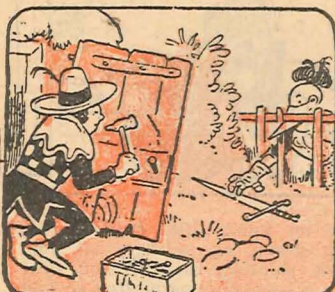

11. Heldigvis knuste den ikke mig selv. Derimot faldt jeg saa uheldig at jeg blev anbragt med hele min vekt ovenpaa den vakre dames bevingede hat. Da var der ganske vist sat en stopper for dens videre flugt. Men hvorledes saa hatten ut?

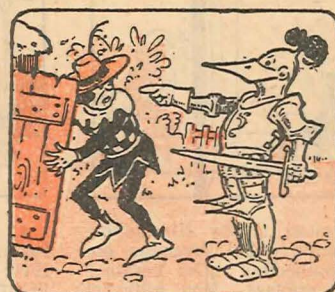

12. Den saa slik ut at jeg maatte følge dens vakre eierinde ind i en modeforretning for at kjøpe en ny. Den kostet 100 kroner, som jeg maatte betale. Unegtelig en besværlig og meget kostbar stormdag, d'herrer meteorologer der hadde arrangert!

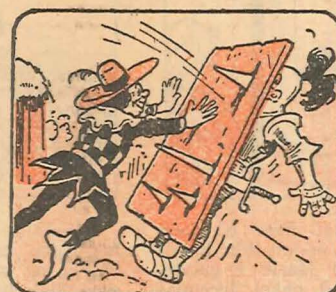
Fra røverridderens dager.

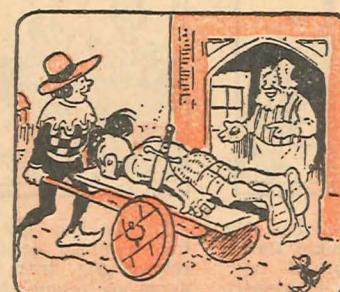
„Ha-ha! Et sverd! Det savnet jeg netop,“ sa røverridderen, boiet sig og tok op det gamle slagsverd som laa paa jorden indenfor stakittet.

Og da hans utrustning nu var komplet og hans sind stemt til daad, forlangte han at manden paa billedet straks skulde overgi sig.

Men manden, som holdt paa at reparere en gammel dør, brukte denne som skjold og spidde bokstavelig talt røverridderen fast til denne . . .

. . . ved hjelp av rustningens panserpigge samt slagsverdet, hvorefter han trillet det hele til nærmeste smed og solgte det som gammelt jern.

Smaapluk.

Lokal bedøvelse.

Hun: „Hvorfor sier De ikke noget? Er De syk?“

Han: „Nei, nei undskyld . . . det var bare mit hode . . . det var faldt litt i søvn.“

En tøffelheld.

Konen: „Er det ikke en topmaalt uforskammethet? Jeg er ute av mig selv. Ja, hvad mener du?“

Manden: „Ja, jeg er ogsaa ute av dig selv!“

En ensidig.

„Du er jo blitt gift nylig? Hvorledes er din unge frue?“

„Hun forener alle fortrin — penger — rigdom — formue!“

Moderne badeliv.

Hun: „Jeg elsker at ligge paa landet! Det er saa vidunderlig at danse her paa strandbredden!“

Han: „Ja! Men jeg forstaar bare ikke hvad vi skal med det dumme vandet!“

„Bertel er meget hensynsfuld mot sin kone.“

„Ja, han behandler hende saa høflig som om hun var en fuldkommen fremmed.“

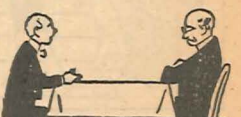
Blandt venner.

„Jeg forlovet mig igaar paa ballet.“

„Er det virkelig sandt?“

„Ja — og han har bare set mig to ganger.“

„Naa, da kan jeg forstaa det.“

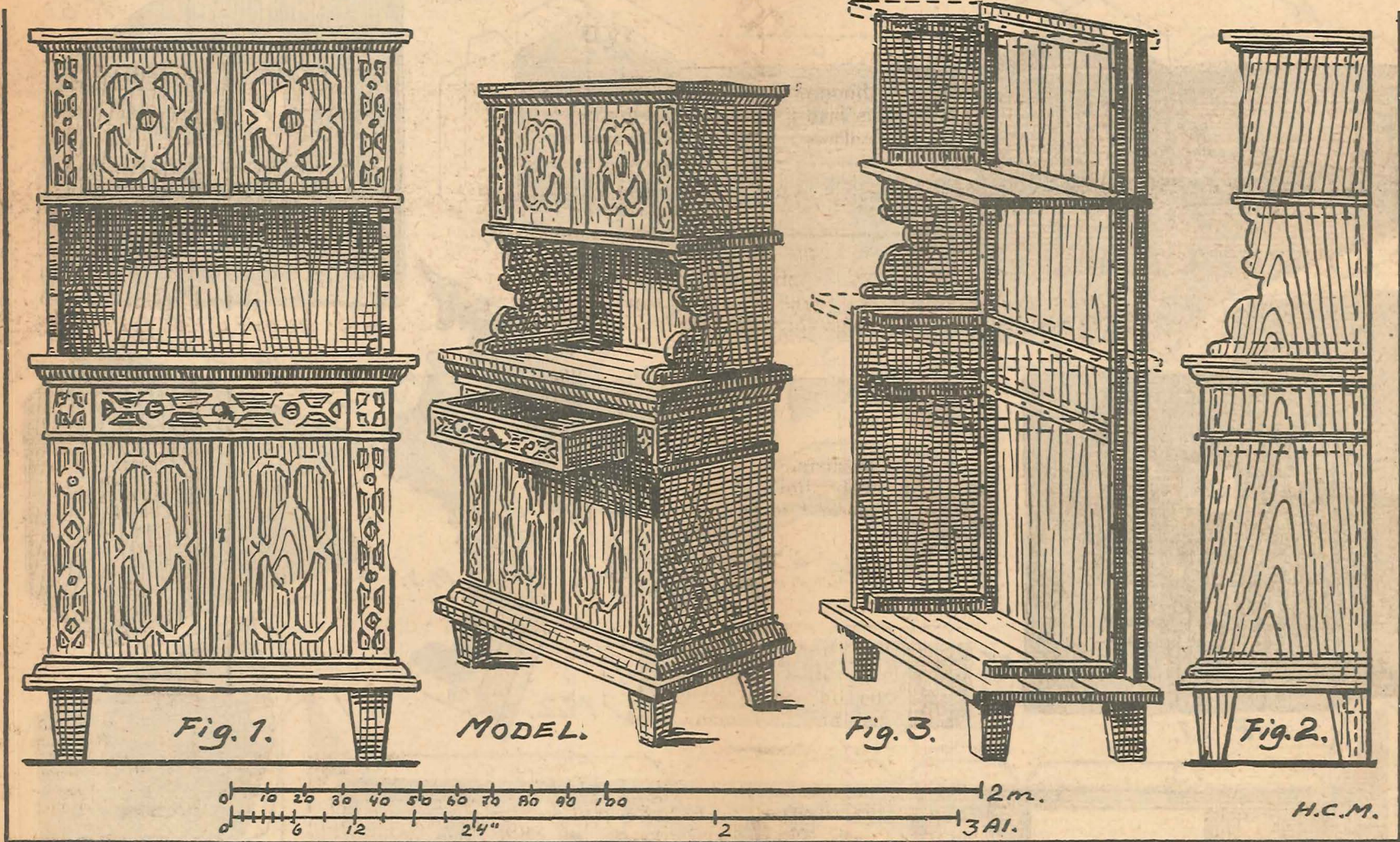
Professoren: „Hvad vet De om Einstein?“

Kandidaten: „Han var oppfinneren av „den relative sætning“!“

En hjemmelaget skjænk i gammeldags bondestil.

Baksiden sættes først sammen av tynde bord, saakaldt „rustik” eller panelbord, og derefter spikres eller skrues man firkantede lister først i høideretningen omtrent ved de to ytterkanter og siden paa tvers, hvor de forskjellige horisontale hylder skal være.

Derefter lager man sidevægger, forsider og dører saavel som de to øverste stykker og stykket under skuffen, av ca. 5/8" tykt træ, idet det underste og bordplaten gjøres meget tykkere.

Skapets forskjellige deler sættes sammen saaledes som fig. 3 viser ved hjælp av lister som spikres eller skrues paa og dørene sættes paa ved hjælp av hængsler.

Utskjæringene paa dørene, skuffen og forsidenes smale lister sages ut med løvsag av 5 millimeters tyk krydsfinér og limes siden paa de glatte stykker, hvorefter skapet males i almindelige bondefarver — blaat, rødt, gult og grønt.

Viola garanti:

Hver ordre paa kinesiske silke-pæoner sendes paa forlangende uten etterkrav, saa kjøberen først kan se planterne. Hver plante garanteres ekte og fuldkommen levedygtig. Hver plante, som ikke voxer, erstattes fuldstændig gratis. Med hver ordre følger et nummereret, egenhændigt underskrevet garanti-bevis og en utførlig kultur-anvisning.

Viola annonser blev i 1915 trykt i et oplag paa ca. 100,000. I 1921 gik Viola illustrerede annonser gennem trykkeri-maskinerne over 15,000,000 (15 millioner) gange og læses i næsten hvert hjem i de nordiske lande. I 1915 optog forretningens expeditjonsplads ca. 300 kv. alen. I 1920 opførtes etablerementets nuværende ejendom med sin ca. 4000 kv. alen gulvflade. I 1915 var Viola kundeantal ca. 1000. Nu har Viola ca. 50,000 kunder over hele skandinavien. En forretning med saa vældig fremgang maa være grundet paa reelle principper.

Fru N. Larsen, Islingby, Borlänge, Sverige, skriver: Jeg har Igaar modtaget pæon-rødderne i god stand; hvorfor jeg takker Dem meget. De var over forventning store og fine, og jeg er meget glad for dem.

Hver forsendelse forsegles med Viola tofarvede garanti-plombe. Illustreret prisliste i kunst-farvetryk med billeder, malet efter naturen, av alle Viola kinesiske silke-pæoner sendes gratis og franco.

Kinesiske silke-pæoner.

Disse vidunderlige planter, som ogsaa kaldes „pinse-roser” eller „kinesiske roser”, er havens fornemste prydblomster, de er vinter-haardføre og fremkommer aar efter aar i steds store maastatisk fylde og overflodig blomsterprakt. Kinesiske silke-pæoner vil staa en menneskealder og aarlig uten ophor vil de frembære deres store, herlige, silkeaktige, rosenlignende blomster med den deiligste duft.

Af kinesiske silke-pæoner findes talrige yndige blomsterformer og sjeldne farver fra renhvid, creme, rosa, rød til dyb purpur. Den kinesiske silke-pæonens røde farve gjenfindes ikke hos nogen anden blomst, den er saa intensiv, at naar solen belyser blomsten, kan man næsten ikke se paa den, saa sterkt spiller lyset paa dens røde farve.

Og de ren-hvide blomster! Hvem skulde tro, at der af den sorte jord kan fremvoxe en saadan prakt: En plante med ca. 20 stilke og en eller flere „roser” paa hver stilk, hver blomst mere end dobbelt saa stor som ovenstaaende billede viser, og med en sjelden fin duft.

Man kan ikke i fantasien tænke sig denne overdaadige farveprakt, kinesiske silke-pæoner maa ses i virkeligheden. Kinesiske silke-pæoner er de prektigste vaseblomster, yndigste dekorationsblomster og allersmukkeste modeblomster, de kan blomstre første aar, og de voxer og trives overalt.

Meget kraftige blokke eller rodknolde med store, kraftige spirer: Renhvid, cremefarvet, silkerosa, rød og dyb purpur. Pris 1 stk. 165 øre. 5 stk., 1 av hver farve, 780 øre. 10 stk., 2 av hver farve, 15 kr.; 15 stk., 3 av hver farve, 22 kr. Frimerker eller anden forutbetaling kan ikke mottas. Illustreret prisliste i kunst-farvetryk med billeder, malet efter naturen, og kultur-anvisning medfølger hver ordre gratis!

Hr. disponent Oscar Nilsson skriver: Først rekvirerede kinesiske silke-pæoner mottagne og var til min fulde tilfredshet, det var kraftige rødder, hvorfor jeg takker. Rekvirerer hermed yderligere 10 stk., 2 av hver farve.

Viola Bergen

Et schweizerparti paa stuebordet.

Side 26 fortælles nærmere om hvorledes man let kan fremstille et alpelandskap som modellerkarton ved hjælp av materialet paa denne side samt side 24 og 26 inde i bladet.

